

ပေမြင့်

ထုတ်ပေးသည့်အခန်းအရပ်ရပ်
နှင့် အခြားအချက်များ

ဒို့တာဝန်အရေး သုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အရှင်အာဏာ တည်တန်နိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွတ်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံ ဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည်
 ပြည်ထောင်စုသား အားလုံး၏
 ပဓာနကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်။

ဥပဒေဘောင်အတွင်း နေထိုင်ခြင်း
 ဘေးကင်းရန်ကွာ ပြည်သာယာ။

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ
နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ

ပေမြင့်

MYANMAR BOOKS

MYANMAR BOOKS PUBLISHING HOUSE

စာမူခွင့်ပြုအမှတ်

၂၆၂ / ၉၉ (၃)

မျက်နှာပုံ: ခွင့်ပြုအမှတ်

၃၉၄ / ၉၉ (၆)

မျက်နှာပုံ: သရုပ်ဖော်

ခံတိုး

မျက်နှာပုံ:ကာလာခွဲ

Conqueror

အတွင်းမလင်

အေဇက်

ကွန်ပျူတာ

ရွန်းလဲ ကွန်ပျူတာ စာစီလုပ်ငန်း

စာအုပ်ချုပ်

ကိုမြင့်

မျက်နှာပုံ:ပုံနှိပ်

ခေါ်ရွှေ (၀၂၀၇၉) သုပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် ၁၂၀၊ ၄၆ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်

ခေါ်ဒီလ (၀၁၅၇၈) စာပေလောကပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် ၁၇၃၊ ၃၃ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးစောမြင့် (၀၂၂၅၅) မေမြင့်စာပေ

အမှတ် ၅၁၆၊ အဝေးရာလမ်း၊ ဒုတိယကုန်း၊ အင်းစိန်၊ ရန်ကုန်။

ထုတ်ဝေခြင်း

ခုတိယအကြိမ်၊ ၁၉၉၉ ခုနှစ်

အုပ်စု - ၁၀၀၀

မာတိကာ

၁။ လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ	၁
၂။ ဘာထူးနဲ့ မောင်ကျော်	၁၃
၃။ လူ့အဖြစ်သည် ရမဲ၏	၂၅
၄။ ခေတ်အဆက်ဆက် သူတို့နဲ့ ကျွန်တော်တို့	၃၉
၅။ အနို့သော သူများအကြောင်း	၄၉
၆။ ထွက်ပေါက်ရှာသူများ	၆၃
၇။ နွေနေပူ စိတ္တဓ	၈၁
၈။ ကုတ္တုစွ	၈၅
၉။ မိလုံးလွတ်မြောက်ခြင်း	၁၀၅
၁၀။ သူဌေးဖြစ်အောင် လုပ်နည်း	၁၁၉
၁၁။ မောင်တိုးလေးကို ဆေးကုပေးမည့်သူ မရှိပါ	၁၃၁
၁၂။ ကွန်းမာရေလိုက်စားခြင်း	၁၄၅
၁၃။ လောဘဝတ္ထု	၁၆၉

လူသုံးပစ္စည်း ရောင်းသူများ

အင်း မိန်းမအကြောင်းကပဲ စပြောရမယ် ထင်တာပဲ။

ကျွန်တော့်မိန်းမ ပြောတာပါ။

မိန်းမက မိခင်စိတ် ဆိုတာကြောင့်ပဲလား၊ ဒါမှမဟုတ် သူတို့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် သဘာဝအရ အဲသလိုပဲ ဖြစ်တတ်သလား မပြောတတ်ဘူး။ ဒီမိန်းမဟာ မကြာခဏ ကလေးတစ်ယောက် လိုချင်တယ်လို့ ပြောလေ့ ရှိတယ်။ ကလေးပေါက်စလေး ချီချင်တယ်၊ နို့တိုက်ချင်တယ်လို့ ပြော တယ်။

တကယ်တမ်းကျတော့ သူ့ ရှိပြီးသားဟာတွေတောင် သူနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ စားရေးသောက်ရေး လုပ်ရတာနဲ့၊ စာဖတ်ဖို့ ပြောရတာနဲ့၊ စိတ်တိုင်းမကျလို့ ဆူရုပူရတာတွေနဲ့ အားရတယ် မရှိဘူး။

ဒီကြားထဲကပဲ နည်းနည်းလေး အေးအေးလူလူ ရှိရင် ကလေး လိုချင်တဲ့ အကြောင်း ပြောတတ်တယ်။

J

ဖေမြင့်

ကလေးဆိုတာက သိတဲ့အတိုင်း မလိုချင်ရင်သာ ခက်တာ၊ လိုချင်ရင်တော့ အလွယ်ကလေးပဲ။ အဲ ရှားရှားပါးပါး တချို့ လူများက လွဲလို့ ပေါ့လေ။

အဲဒီတော့ ‘ကဲ၊ မင်းဒီလောက် ကလေးလိုချင်လဲ မွေးပေါ့လကွာ’ လို့ ပြောပြန်တော့လဲ မွေးရဲသလား ဆိုတော့ မမွေးရဲဘူး၊ ကြောက်ပြန်တယ်။

လူလားမြောက်အောင် ပြုစုပျိုးထောင်ရမှာတွေ၊ ဘာတွေကျတော့ တွေးကြည့်ပြီး မောတော့ မောတယ်၊ သို့သော် မကြောက်ဘူး၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ရမှာကိုသာ ကြောက်တယ်လို့ ဆိုတယ်။

အင်း ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ သူ့အနေနဲ့ ကြောက်မယ်ဆိုလဲ ကြောက်စရာပါပဲ။ ဒီမိန်းမက ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိရင် သူများနဲ့ တူတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်ဝန်ရှိစအ ချိန်က စပြီး အန်လိုက်အော့လိုက်နဲ့ ဘာအစာမှ စားမရ မျှိုမရ ဖြစ်လိုက်မှာ လူမမာကြီးလုံးလုံး ဖြစ်တဲ့အထိပဲ။ သူက အဲဒီဝေဒနာကြီးကို ကြောက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့မှာ အရင်ကလေးတုန်းက ဗိုက်ခွဲ မွေးရဖူးတဲ့ ရာဇဝင် ရှိတော့ အခု ကလေးမွေးရင် ဗိုက်ထပ်ခွဲမွေးရဦးမှာ။ ဆေးထိုးရ၊ ဆေးသွင်းရ၊ ဘာညာတွေက မတော်တဆ အအိုင် ဒီအကံစံ ရောဂါ ကူးမှာ စသဖြင့် အဲဒါတွေ ကြောက်တာလဲ ရှိတယ်။

အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်က မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ တွေ့ရတဲ့ ဗိုက်အငှားနဲ့ ကလေးမွေးတဲ့ ကိစ္စကို တစ်စွန်းတစ်စ လှမ်းပြောလိုက်တဲ့အခါ သူငါ့က ခနဲ ထလာတယ်။ ‘သေသေချာချာ ဖတ်ပြစမ်းပါဦး’ တဲ့။

ကျွန်တော်လည်း မဂ္ဂဇင်းထဲပါတဲ့ သတင်းကို အစအဆုံး ဖတ်ပြလိုက်ရတယ်။

ရောဂါတစ်ခုကြောင့် သားအိမ်ထုတ်ထားရလို့ ကလေး မရနိုင် ဖြစ်နေတဲ့ အမျိုးသမီးနဲ့ သူ့ယောက်ျားက ခေတ်မီသားစပ်လုပ်ငန်း လုပ်တဲ့ ဆရာဝန်ဆီကိုသွား၊ ဆရာဝန်က အမျိုးသမီးဆီက အမမျိုးဥနဲ့ အမျိုးသားဆီက အဖိုပိုးကို စပ်ပေး၊ ဖန်ပြန်သန္ဓေသားလို့ ခေါ်ကြတဲ့ အဲဒီ သား

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

လောင်းကလေးကို တခြား မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ သားအိမ်ထဲ ထည့်ပြီး အဲဒီ မိန်းမရဲ့ အသွေးအသားနဲ့ ကြီးထွားခိုင်း၊ နေ့စေ့ လစေ့လို့ မွေးပြီး တဲ့အခါကျတော့ ကလေးကို ဟိုအမျိုးသမီးနဲ့ အမျိုးသားက ယူကြ၊ အငှားကိုယ်ဝန်ဆောင်ပေးတဲ့ အမျိုးသမီးကိုတော့ အခကြေးငွေ ဘယ်ရွှေ့ ဘယ်မျှပေး၊ အဲသလိုလုပ်ကြတဲ့ အကြောင်း ရေးထားတဲ့ သတင်းတစ်ပုဒ် ပါပဲ။

မိန်းမက အဲဒါ နားထောင်ပြီး သူ့အတွက် လမ်းစပေါ်သွားပြီ ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားတယ်။ 'မြန်မာပြည်မှာ အဲဒါမျိုး လုပ်လို့ရရင် သိပ်ကောင်းမယ်' တဲ့။ ပြောလိုက်သေးတယ်။

'သိပ် စိတ်ကူး ယဉ်မနေနဲ့၊ ဗိုက်ငှားတဲ့ မိန်းမကို ပေးရတာ ချည်းပဲ ဒေါ်လာတစ်သောင်း၊ ဆရာဝန်နဲ့ ဆေးခန်းကို ဘယ်လောက် ပေးရဦးမလဲ မသိဘူး၊ မြန်မာငွေနဲ့ ဆိုရင် ဘယ်လောက် ရှိမလဲ တွက် ကြည့်ဦး' လို့ ဆိုလဲ သူကတော့ ခပ်အေးအေးပဲ။

'ဒီမှာဆို ဒါလောက် မကျနိုင်ပါဘူး' တဲ့။ 'ဒီလကစပြီး အပတ်စဉ် ထိမှန်မှန် ထိုးရမယ်' တဲ့။ 'ထီပေါက်တဲ့ အချိန်နဲ့ မြန်မာပြည်မှာ အဲဒါ တွေ လုပ်လို့ ရတဲ့အချိန် တစ်ပြိုင်တည်းလောက်ကျရင် အိုကေပဲ' တဲ့။

အဲသလို ပြောပြီး သူ အိပ်ရာဝင်သွားတယ်။

ကျွန်တော် မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်လုံး ဖတ်ပြီးတဲ့အချိန်မှာတော့ မိန်းမက အသံဗလံတွေ ထွက်ပြီး အိပ်ပျော်နေပြီ။ ဗိုက်အငှားနဲ့ ကလေးမွေးတဲ့ အိပ်မက်တောင် မက်နေပြီ ထင်ပါရဲ့။

* * *

သူ့အိပ်မက်က ဘယ်လိုနေသလဲတော့ မသိဘူး။ ကျွန်တော့် အိပ်မက် ကတော့ဗျာ၊

ဇာတ်လမ်းက ဘယ်နားက ဘယ်လို စသလဲတော့ မသိဘူး။ ကျွန်တော် သိတာက ကျွန်တော့်ကို လူတစ်ယောက်က ကားနဲ့ လိုက်ပို့

တယ်။ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ သူဌေးတစ်ယောက်ရဲ့ အခိုင်းအစေ သို့မဟုတ် ဒရိုင်ဘာ တစ်ယောက် ဖြစ်မယ်။ လမ်းမှာ မိုးထိတိုက်ကြီးတွေ၊ နှစ်ထပ်သုံးထပ် လမ်းမကြီးတွေ မြင်ရတယ်။ ခြံကြီးဝင်းကြီးနဲ့ သားနားတဲ့ သူဌေးရပ်ကွက်ကြီး ဖြတ်ရတယ်။ နောက်တော့ မြို့ပြင်ဘက် ရောက်လာ တယ်။ ကျဲကျဲတောက် နေပူအောက် လွင်တီးခေါင် တစ်ခုကို ဖြတ်ပြီး တဲ့အခါ ဧရာမ အမှိုက်ပုံကြီးတွေ တွေ့ရတယ်။ အဝေးက ကြည့်တဲ့အခါ တောင်ကုန်းကြီးတွေလို ထင်ရတယ်။

အမှိုက်သရိုက် တောင်တန်းကြီးရဲ့ နောက်ဘက်မှာ ရပ်ကွက်တစ်ခု။ တစ်မျှော် တစ်ခေါ်ကြီးပဲ။ မြို့တစ်မြို့စာလောက် ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် တိုက်အိမ်တော့ တစ်လုံးမှ မတွေ့ရဘူး။ ခြေတံရှည် သစ်သားအိမ်တောင် မရှိဘူး။ အားလုံး မြေစိုက်တဲ့၊ ထရုံကာတွေ၊ အတိုအစ အဟောင်းအမြင်း တွေနဲ့ ခနော်ခနဲ့ ဆောက်ထားတဲ့ တဲကလေးတွေ။

ရပ်ကွက်အစပ်မှာ ကားရပ်တယ်။ ‘ဆင်းတော့၊ ခင်ဗျားတို့ ရပ် ကွက် ရောက်ပြီ’ တဲ့။ ကားမောင်းသူက ပြောတယ်။

ကျွန်တော် တံခါးဖွင့်ပြီး ဆင်းတယ်။

သူ့ကား ပြန်လှည့်သွားတယ်။

ကျွန်တော် ရှေ့နားက ရပ်ကွက်ကလေးကို ကြောင်တောင်တောင် ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်တယ်။

ဒါ ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက် ဆိုပါလား။ ဟိုလူ့ စကား စဉ်းစား မိပြီး ကျွန်တော် ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ငါ ဒီရပ်ကွက်ကတဲ့လား။ ဒါဖြင့် ငါ ဘာကောင်လဲ၊ ဒါ ဘယ်တိုင်းပြည်လဲ၊ ဘယ်အရပ်လဲ၊ ဒါ ငါနေတဲ့ နေရာ ဆိုတာ ဟုတ်ရဲ့လားကွာ။

ကျွန်တော် စိတ်မချမ်းမသာ ဇေဝေဝါနဲ့ လျှောက်လာတယ်။

ကျွန်တော် သိသလိုလို ဖြစ်လာတယ်။ ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ဟိုရှေ့ ကဟာ ကျွန်တော့်အိမ်။

အိမ်ဆိုတာ ကားဂိုဒေါင်ဟောင်း တစ်ခုလို ပုံစံမျိုး။ သို့သော်

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

အဲဒါ ကျွန်တော့်အိမ်ပဲလို့ အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်တော် သေသေချာချာ သိလိုက်ရတယ်။

အိမ်ထဲဝင်လိုက်တော့ မိန်းမကို တွေ့ရတယ်။

ကျွန်တော့် မိန်းမဆိုတဲ့ မိန်းမက အသားမည်းမည်း၊ နှုတ်ခမ်းလန်လန်၊ ဆံပင်ကောက်ကောက်နဲ့ နီဂရိုးမ တစ်ယောက်ပဲ။ ‘ငါ ဒါကြီးနဲ့ ဘယ်တုန်းက ဘယ်လို ရသွားလိုက်ပါလိမ့်’ လို့ ရုတ်တရက် တွေးလိုက်မိတယ်။ သို့သော် အိပ်မက်ဆိုတာ ကြာကြာ မစဉ်းစားဖြစ်ဘူး။

မိန်းမက ကွပ်ပျစ်ကလေး တစ်ခုပေါ်မှာ ငြိမ်ပြီးထိုင်နေတာ တွေ့ရတယ်။ မျက်နှာတော့ မကောင်းဘူး။

သို့သော် ကျွန်တော့် မိန်းမ မျက်နှာမကောင်းတာ မဆန်းပါဘူး။ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ ဒီနေ့ မျက်နှာမကောင်းပုံဟာ ခါတိုင်းနေ့တွေထက် နည်းနည်း ပိုတယ်လို့ ထင်မိတယ်။

သို့သော် ကျွန်တော် ဘာမှ မေးမြန်းမနေတော့ပါဘူး။ မေးလို့လဲ မိန်းမက ဖြေချင်မှ ဖြေမှာကိုး။ ရှင့်ကို ပြောလို့ကော ရှင်က ဘာတတ်နိုင်မှာလဲလို့ ဖြေပြန်ရင် လင်မယား ရန်ဖြစ်ရဦးမယ်။ အဲဒီတော့ သူပြောမှပဲ နားထောင်တော့မယ် ဆိုပြီး သားကလေး လှဲနေတဲ့ နေရာနား သွားထိုင်လိုက်တယ်။

သားလေးက နေမကောင်းဘူး။

မိန်းမက စိတ်မချမ်းသာတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး သူ့နေရာက ထလာတယ်။

မိန်းမက မပေါ့ပါးတော့ဘူး။ သူ့ဗိုက်က တနင့်တပိုးကြီးကို ဖြစ်နေပြီ။ အမှန်တော့ ကိုယ်ဝန်က ခုနစ်လကျော်ကျော်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ဗိုက်က ပူတတ်တော့ ပုံမှန်ထက်ကို လေးလေးလံလံကြီး ဖြစ်နေတာ။

ဒီကိုယ်ဝန်ဟာ ကျွန်တော်နဲ့ ရထားတာ မဟုတ်ဘူး။

အမှန်ကတော့ ကျွန်တော့်မိန်းမ ကိုယ်ဝန်ဆောင်တာ ဆယ့်ခုနစ်ကြိမ် ရှိသွားပြီ။ ဒီအထဲမှာ ကျွန်တော်နဲ့ ရတာ နှစ်ယောက်ပဲ ပါတယ်။

ကျန်တာတွေက သူများ ဗိုက်တွေ။ သူများ သန္ဓေသားကို ဗိုက်အငှား ကိုယ်ဝန်ဆောင်ပေးရတာတွေ။

ဘယ်က ဘယ်လို ဒီဘဝထဲ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ခဲ့ကြသလဲ မသိဘူး။ ကျွန်တော့် မိန်းမဟာ ကျွန်တော်နဲ့ ရကတည်းကပဲ သူများ သန္ဓေသားတွေကို အခကြေးငွေ ယူပြီး ကိုယ်ဝန်ဆောင်ပေးတဲ့ အလုပ် လုပ်လာခဲ့ရတာ ခုဆိုရင် နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်နီးပါး ရှိပါပြီ။ တစ်ဗိုက်ပြီး တစ်ဗိုက် ပြတ်တယ်ကို မရှိဘူး။

အစပိုင်းကတော့ ဒီအလုပ်ဟာ အတော်လေး ကိုက်ပါတယ်။ သန္ဓေသား ပိုင်ရှင်တွေက သူ့တို့ သွေးသားစလေးကို အလုံးအထည် အကောင်ခြပ် ဖြစ်လာတဲ့အထိ သွေးသား ဖြည့်တင်းပေးမယ့် မိခင်အတု ဖြစ်သူ ကျွန်တော့် မိန်းမကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်ခ ကိုးလခအပြင် အာဟာရ ပြည့်တင်းအောင် စားဖို့ အစားအစာတွေ၊ ဆေးဝါးတွေ၊ စိတ်လက်ကြည် လင်အောင် ဆိုပြီးလဲ မကြာခဏ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ ပေးကြကမ်းကြ တယ်။

အဲဒီတုန်းကတော့ ကုသိုလ်လဲရ ဝမ်းလဲဝပေါ့။ မိန်းမအတွက်ပေး တဲ့ စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေ၊ သစ်သီးဝလံတွေ ကျွန်တော်လဲ အဝ အပြဲ စားခဲ့ရတာပဲ။

အဲဒီတုန်းက ကိုယ့်သန္ဓေသားကို သူများ ဗိုက်ငှားပြီး ကိုယ်ဝန် ဆောင်ခိုင်းကြသူတွေကလဲ များသောအားဖြင့် ကျန်းမာရေး အခြေအနေ အရ တကယ်ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ဝန်မဆောင်နိုင်လို့ သူများကို အားကိုးကြ ရတဲ့ မိခင်စိတ် ပြည့်ဝတဲ့ မိခင်လောင်းစစ်စစ်တွေ။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဒီကိစ္စ သိပ် ခေတ်စားလာတယ်။ ကလေး တော့ လိုချင်ပါရဲ့၊ ဗိုက်ကြောပြတ်မှာ ကြောက်တယ်။ ဗိုက်နာပြီး ကလေး မွေးရမှာ ကြောက်တယ်။ ဗိုက်ထဲမှာ ကလေးတစ်ယောက် လွယ်ပြီး ကိုးလ ဆယ်လ မနေချင်ဘူး ဆိုတဲ့ မိန်းမတွေ။ အဲ ပိုက်ဆံလဲ ချမ်းသာကြ တယ်ပေါ့။ အဲဒီ မိန်းမမျိုးတွေကလဲ အများကြီးပါ။ မြို့ကြီးထဲမှာ တိုက်တာ

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

အိမ်ရာကြီးတွေမှာ နေကြတဲ့ ဟာတွေပေါ့။

သူတို့က ကျွန်တော့် မိန်းမလို ကိုယ်ဝန်လက်ခံတဲ့ မိန်းမမျိုးတွေ ဆီမှာ သူတို့ ဗိုက်တွေ လာအပ်ကြတယ်။

ကျွန်တော့်မိန်းမလို ဗိုက်လက်ခံတဲ့ မိန်းမတွေလဲ များလာတယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မြို့ထဲက သူဌေးမယားတွေ အားလုံးကိုယ်စား ကျွန်တော် တို့ ရပ်ကွက်က ဆင်းရဲသား မယားတွေက အခစားနဲ့ ဗိုက်ကြီးပေးရတဲ့ အခြေအနေမျိုး ဖြစ်လာတယ်။

ဒီအခါမှာ ကြားက ဖြတ်စား လျှပ်စားလုပ်တဲ့ လူတွေ ပေါ်လာ တယ်။ ပွဲစားတွေ၊ ကိုယ်ဝန်အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းတွေ။

တိုတိုပြောရရင် ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်က ကျွန်တော့်မိန်းမ အပါ အဝင် ဗိုက်ငှားသမတွေဟာ အဲဒီ အကျိုးဆောင် လုပ်ငန်းတွေ လက်ထဲ ရောက်သွားတယ်။ စာချုပ် အနှောင်အဖွဲ့ အမျိုးမျိုး၊ စည်းကမ်းချက် အမျိုးမျိုး၊ ဒဏ်ကြေး အမျိုးမျိုးနဲ့။

ကျွန်တော့် မိန်းမဟာ သူများ ကိုယ်ဝန် နှစ်ကြိမ် ပျက်ကျဘူး တယ်။ နှစ်ကြိမ်လုံးမှာ ကျွန်တော့် မိန်းမဟာ အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းရှင် တွေ ဖွင့်လှစ်ထားတဲ့ ဆေးရုံ ဆေးခန်းတွေက ဆရာဝန်များရဲ့ ညွှန်ကြား ချက်တွေ အတိုင်း မလိုက်နာလို့ ဖြစ်ရတာ ဆိုပြီး တရားရုံးက ဆုံးဖြတ် တဲ့ အတွက် ဒဏ်ငွေ မချိမဆုံ အရိုက်ခံရတယ်။ အဲဒီကြေးငွေကို ဆပ်ဖို့ အတွက် ကျွန်တော့် မိန်းမဟာ ကိုယ်ဝန်လေးကြိမ် ဆောင်ပေးခဲ့ရတယ်။ ဒီသံသရာထဲက ကျွန်တော်တို့ ဘယ်မှာ လွတ်နိုင်ပါတော့မလဲဗျာ။

* * *

မိန်းမ ကျွန်တော့်အနားလာထိုင်တယ်။

သူ့မျက်နှာ ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲ။ ကျွန်တော် ကြောက်လာ တယ်။ ဒီမိန်းမ ဒီမျက်နှာနဲ့ ကြည့်ရင် သူ့ပါးစပ်က ထွက်လာမယ့် စကားတွေဟာ ကျွန်တော့်အတွက် ကြောက်စရာတွေချည်း ဖြစ်ရမယ်

ဆိုတာ ကျွန်တော် သိနေတယ်။

ကျွန်တော် သတိထား စိတ်ထိန်းပြီး မိန်းမ စကားပြောဖို့ ပြင်နေတာ မရိပ်မိတဲ့ ပုံမျိုးနဲ့ တစ်ဖက် လှည့်နေလိုက်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ အနီးမှာ ရှိတဲ့ ကျွန်တော့်သားလေးကို ကျွန်တော် စိတ်မချမ်းသာစွာ ကြည့်မိပြန်တယ်။

ဒီမိန်းမနဲ့ နေခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ အတွင်း ကိုယ့်သွေးကိုယ့်သားကို မွေးဖွားဖို့ အခွင့်အရေး နှစ်ကြိမ်ပဲ ရခဲ့တယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ။ အဲဒီ နှစ်ကြိမ်မှာ အခုရှိနေတဲ့ သားကလေး တစ်ယောက်ပဲ အဖတ်တင်ခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီ တစ်ဦးတည်းသော သားလေးကိုတောင်မှ အင်း ကျွန်တော် တို့ ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘူး။ ဝဋ်ဒုက္ခ အင်မတန် ကြီးကြတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့မှာ ထမင်းစားဖို့ တခြား အလုပ် မရှိကြတာလား၊ ဒီအလုပ် အပြင် တခြား ဘာမှ မလုပ်တတ်ကြတာလား။

ဒီသားလေးကို ကျွန်တော်တို့ ငွေရှာခိုင်းခဲ့ရတယ်။

သားလေးမှာ ကျောက်ကပ်တစ်ခု မရှိတော့ဘူး။ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်ကတည်းက ထုတ်ရောင်းခဲ့ရတယ်။ ဈေးတော့ ကောင်းကောင်းရခဲ့ပါတယ်။ ကျောက်ကပ်ရောဂါ ဖြစ်နေတဲ့ သူ့အရွယ် သူဌေးသားလေး တစ်ယောက်ကို ရောင်းလိုက်ရတာ။ သူဌေးသားလေးတော့ ဘယ်လိုနေသလဲ မသိဘူး။ ကျွန်တော့်သားလေးကတော့ အဲဒီကျောက်ကပ်တစ်ခု ထုတ်ရောင်းပြီးကတည်းက ကျန်းမာတယ် မရှိဘူး။ လူကလေးဟာ ဖောသွပ်သွပ် ပွယောင်းယောင်း ဖြစ်နေတယ်။

ဒါပေမယ့် သားလေးဟာ ကျွန်တော်တို့ မိဘများကို အပြစ်မဆိုရှာပါဘူး။ ရောင်းတုန်းကလဲ သူကိုယ်တိုင် လိုလိုချင်ချင်ပါ။ သူ့အတွက် သုံးလေးနှစ်စာ ကျောင်းစရိတ်ရအောင် ဆိုပြီး ရောင်းခဲ့ကြတာ။ ပညာတတ်မှပဲ ဒီအောက်တန်းစားဘဝက လွတ်မယ် မဟုတ်လား။ ကျောက်ကပ်တစ်ခု ထုတ်လိုက်တဲ့အတွက် ဘာမှ ထူးခြား မသွားနိုင်ဘူးလို့လဲ အားလုံးက

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ ၉

ပြောခဲ့ကြတယ်လေ။ ပြီးတော့ ဒီလိုပဲ ကျောက်ကပ်တစ်ခုတည်းနဲ့ နေနေကြတဲ့ ကလေးတွေ၊ လူကြီးတွေ ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်မှာ နည်းတာမှတ်လို့။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်မှာ အင်္ဂါစုံတဲ့ လူဆိုတာ မရှိသလောက်ပါပဲဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ မြို့က သူဌေးတွေအတွက် ခန္ဓာကိုယ် အပိုပစ္စည်းတွေ အဖြစ် မွေးဖွားလာခဲ့ကြသလိုပဲ။

တချို့လူများဆိုရင် ရောင်းလို့ ရတာ မှန်သမျှ ဖြုတ်ရောင်းလာလိုက်ကြတာ တစ်ကိုယ်လုံး ဘာမှတောင် မကျန်တော့သလိုပဲ။

အင်း သူများသာ ပြောနေရတယ် ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ကိုပဲ ကြည့်စမ်းပါဦး။

ဘယ်ဘက်မျက်စိ နေရာမှာ ချိုင့်ခွက် ဖြစ်မနေအောင်လို့ ပလပ်စတစ် မျက်လုံး ထည့်ထားရတယ်။ ညာဘက်က အဆုတ်မှာ တစ်ဖွာ လျှော့နေတယ်။ ကျောက်ကပ် တစ်လုံး မရှိဘူး။ အသည်းကို တစ်ကြိမ် ဖဲ့ရောင်းဘူးတယ်။ သွေးတို့ ရိုးတွင်းခြင်ဆီတို့ ထုတ်ရောင်းတာတော့ အကြိမ်ပေါင်း မရေတွက်နိုင်တော့ဘူး။

ကိုယ့်အသား ကိုယ်လှီးစားတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့မှ အစစ်ပဲ။

* * *

မိန်းမက ‘ဒီမှာ’ တဲ့။

မလွဲမရှောင်သာ မိန်းမနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ရတယ်။

‘ကျွန်မလဲ ရှင့်ကို မပြောချင်ပါဘူး၊ အားလဲ အားနာတယ်၊ သနားလဲ သနားတယ်၊ ဒါပေမယ့် သားလေးကိစ္စ မြန်မြန်လုပ်မှ ဖြစ်မယ် မဟုတ်လား’

မှန်တယ်။ တကယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော့်သားလေး ကျောက်ကပ် ရောင်းတုန်းက ဆေးရုံက လူတွေ သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြဖို့ ကောင်းတယ်။ ကျောက်ကပ် တစ်ခု သိပ်မကောင်းမှန်း သိရင် ဟိုတစ်ခုကို

ဘယ်ရောင်းဖြစ်မလဲ။ ဥပဒေအရလည်း ရောင်းခွင့် မပြုဘူး။

အခု ကျွန်တော့်သား ဆေးကုဖို့ ငွေလိုနေပြီ ဆိုတော့ သူတို့နဲ့ပဲ ဆက်စပ်ပြီး ငွေရှာရမှာ။ သားရောဂါက ဒီအတိုင်း ကုလို့ ရမယ့်ပုံ မပေါ်ဘူး။ ကျောက်ကပ် အစားထိုးရမယ် ဆိုတာမျိုး ဖြစ်ချင် ဖြစ်သွား နိုင်တယ်။ အဲဒါဆိုရင် မလွယ်ဘူး။ ကျွန်တော့်ဆီက တစ်ခုခု ဖြုတ်ရောင်း မှပဲ။

‘အင်း’

ကျွန်တော် သက်ပြင်းချတာကို ကြည့်ပြီး မိန်းမ မျက်နှာမှာ စိတ်မချမ်းသာတဲ့ အရိပ်လက္ခဏာတွေ ပိုထင်ရှားလာတယ်။ ဒါပေမယ့် မိန်းမကတော့ သူပြောစရာ ရှိတာကို ပြောဖြစ်အောင် ဆက်ပြောတယ်။ သူလည်း အရေထူနေပြီလေ။

‘မနက်က အိမ်ကို ဆေးရုံက ပွဲစားတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ ယောက်ျားလျာမ တစ်ယောက်က ယောက်ျားဖြစ်အောင် ခွဲစိတ်ပြီး ပြောင်း ချင်လို့တဲ့။ ဆေးရုံ ကွန်ပျူတာက ထုတ်ပေးတဲ့ စာရင်းအရ သူနဲ့ အသား ဓာတ်ချင်း နီးစပ်သူ စာရင်းထဲမှာ ရှင် ထိပ်က ပါနေတယ်။ ပစ္စည်းမမြင် ရသေးပေမယ့် ကွန်ပျူတာ ဖော်ပြပေးချက်နဲ့တင်ပဲ ဝယ်သူက သိပ်ကြိုက် နေပြီတဲ့။ ဈေးက ထိပ်တန်းဈေးရမယ်လို့ ပြောတယ်။ သားကို သေသေ ချာချာ ကောင်းသွားအောင် ဆေးကုနိုင်ရုံမက ခင်ဗျားတို့ အိမ်တောင် ပြင်ဆောက်လို့ ရမယ်ဗျာတဲ့။ ပွဲစားကတော့ အာမခံသွားတာပဲ။ သူတို့က မြန်မြန် အလုပ်ဖြစ်ချင်တယ်။ ဒီယောက်ျားလျာ ဆိုတာမျိုးက သိပ်စိတ် ငြိမ်တာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ အဲဒီတော့ စိတ်ပြောင်းသွားရင် အလုပ်မဖြစ်ဘဲ နေမယ်တဲ့။ အဲဒီတော့ မနက်ဖြန်ကို နောက်ဆုံးထားပြီး အကြောင်းပြန် ပါတဲ့။ သဘောတူတယ်ဆိုရင် ဒီအပတ်ထဲပဲ ငွေချေမယ်။ ငွေချေမယ့်နေ့ပဲ ပစ္စည်းဖြုတ်မယ်တဲ့’

မိန်းမစကား နားထောင်ရင်း ကျွန်တော် ဇောချွေးပြန်လာတယ်။ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ပြောနေနိုင်တဲ့ မိန်းမကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ကြောက်

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

လာတယ်။ လောကကြီးမှာ ဘာကို တန်ဖိုးထားရကောင်းမှန်း မသိတဲ့ မိန်းမပါလား ဆိုပြီးတော့လည်း ဒေါသထွက်လာတယ်။

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် ထအရပ်လိုက်မှာ အိမ်က ထုတ်တန်းနဲ့ ဆောင့်မိတယ်။

* * *

ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ။

ခုတင်ဘေးနားက စားပွဲစောင်းနဲ့ ကျွန်တော့်ခေါင်း ဆောင့်မိပြီး အိပ်ရာက လန့်နိုးလာတာ။

ဘုရား၊ ဘုရား။ ငါ အိပ်မက် မက်နေတာပဲလို့ သတိရပြီး စိတ်ထဲ သက်သာသွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ရင်တွေ တုန်နေတုန်းပဲ။

ခေါင်းကလည်း နာသွားတယ်။ ချွေးတွေ သုတ်ရင်း ကျွန်တော် မီးခလုတ် လှမ်းဖွင့်တယ်။

ကျွန်တော့် နံဘေးမှာ မိန်းမက နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေတယ်။ ကျွန်တော့် မိန်းမအစစ်။ အိပ်မက်ထဲက နီဂရိုးမနဲ့ တခြားစီ။

ကျွန်တော် ဇောချွေးပြန်နေတဲ့ အချိန် သူကတော့ ခန္ဓာကိုယ် သဘာဝအလှတွေ လှစ်ဟပြီး စိတ်ချလက်ချကြီး အိပ်ပျော်နေလိုက်တာ။

မျက်နှာကလည်း ပြုံးနေသယောင်ယောင်။ အိပ်မက်ထဲမှာ သားဆုများ ပန်နေလေရောသလား။

အင်း ကျွန်တော် ရင်တွေ တုန်နေသေးတယ်ဗျာ။ ရေတစ်ခွက် ထသောက်တယ်။

မီးပိတ်တယ်။

တစ်နှစ်သုံးလေး အဆက်မပြတ် ရေပြီး အိပ်ပျော်အောင်ပဲ အတင်း မှိတ်အိပ်ပစ်လိုက်ရတယ်ဗျာ။

[မဟေသီ၊ နိုဝင်ဘာ၊ ၁၉၉၁]

ဘထူးနဲ့မောင်ကျော်

လောကကြီးမှာ လူတွေဟာ တစ်ယောက်စီ မွေးဖွားလာကြတာ ဖြစ်ပေမယ့် သီးခြားနေလို့ မရကြဘူး။

လူသည် အပေါင်းအဖွဲ့နဲ့ နေတတ်သော သတ္တဝါ ဖြစ်သည်တဲ့။

Man is a social animal. တဲ့။ အဲသလို ဆိုသူက ဆိုတယ်။

လူသည် ကျွန်း တစ်ကျွန်းပမာ အထီးတည်း မဟုတ်ပါဘူးတဲ့။

No man is an island. တဲ့။ အဲသလို ပြောသူက ပြောတယ်။

လူအများ ပေါင်းဖက်နေလို့ လူအသီးသီးရဲ့ ဘဝဟာ ကောင်းလာ တယ်။ အကျိုးရှိလာတယ်။ လူသား တစ်ရပ်လုံး အနေနဲ့ တိုးတက် ယဉ်ကျေးလာတယ်လို့လည်း ဆိုကြတယ်။

ဟုတ်ကဲ့။ ဒါတွေဟာ ဟုတ်သလောက် ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်။ ပြီး တော့ မဟုတ်ဘူး ငြင်းရင်လဲ အကြောင်းထူးမှာမှ မဟုတ်တာ။ ခင်ဗျား ဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်တော်ဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်တည်း နေချင်လို့မှ မရနိုင်တော့ ပဲကိုး။

ဒါပေမယ့် လူတွေ ရောရောယှက်ယှက် နေလာတဲ့အခါ ဘာဖြစ် သလဲ ဆိုတော့။

ဥပမာ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်တုန်းက ကျောင်းမှာ ကျွန်တော့်ဘေး နားက အကောင်က ကျွန်တော့် ကျောက်တံကို ချိုးတယ်။ ကျောက် သင်ပုန်းမှာ အစင်းရာတွေ ပေါ်အောင် တအားဖြစ်တယ်။

အဲသလိုပဲ နှိပ်စက်တဲ့ အကောင်တွေ၊ မြင်ရုံကြားရုံ သတိရရုံနဲ့ စိတ်ညစ်ရတဲ့ အကောင်တွေနဲ့ ဆက်ဆံရတယ်။

ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။

အဲဒီတော့ တစ်ခါတလေမှာ။

လူတွေဟာ တစ်ယောက်စီ သီးခြား နေကြရင် မကောင်းဘူးလား လို့ တွေးမိတယ်။ လူဆိုတာ အတော်မကောင်းတဲ့ ကောင်တွေပဲလို့လဲ တွေးမိတယ်။ ကောင်းတယ် ထင်ရတဲ့ အကောင်ကလဲ မကောင်း၊ မကောင်းဘူး ထင်ရတဲ့ အကောင်ကလဲ တကယ်မကောင်း၊ လူနှစ်ယောက် မတွေ့လိုက်နဲ့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ညစ်ပြီ၊ အနိုင်ကျင့်ပြီ၊ နှိပ်စက်ပြီ၊ အဲဒါတွေ ကျွန်တော် မြင်မြင်နေတယ်။

အဲသလို လူတွေအပေါ် စိတ်ကုန်ချင်နေတဲ့ အချိန်မျိုး ဘထူးနဲ့ မောင်ကျော်ကိစ္စ သွားသွား သတိရရင် စိတ်ညစ်ရုံတင်မက အော်ဂလီ ဆန်ချင်သလိုပါ ဖြစ်လာတယ်။

* * *

ဘထူးနဲ့ မောင်ကျော်။ အတော်ခွကျတဲ့ အကောင်တွေ။

ဘထူးအကြောင်း အရင်ပြောပါ့မယ်။

ဘထူးဆိုတာ ကျွန်တော့် ငယ်သူငယ်ချင်းပါ။ ဒါပေမယ့် လူ ကောင်းတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အရူး၊ အရူး ဘထူး။

ဘထူးဟာ အင်မတန် ပညာဗဟုသုတနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ အရူးပါ။ ဘထူးကို ကျွန်တော် တော်တော်လည်း ခင်တယ်။ အထင်လည်း ကြီးခဲ့

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

တယ်။ ဒီကောင် တစ်နေ့ တစ်ခုခု ဖြစ်မှာပဲလို့ ယုံကြည်ခဲ့တယ်။

ဘထူးဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ပြန်ကြားရေး စာကြည့်တိုက် ကလေးမှာ ရှိသမျှ စာအုပ်စာတမ်းတွေကို မွေနှောက်ဖတ်ရှုလာတဲ့ အကောင်။ စာတိုပေစကလေးတွေ ကူးယူကျက်မှတ်တဲ့ နေရာမှာ ထူးချွန် လွန်းလို့ သူငယ်ချင်းများက စာတိုဘထူးဘွဲ့ ပေးထားရတယ်။

အထွေထွေ ဗဟုသုတဆိုင်ရာ ကိစ္စများနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘထူးက ဘာပြောသလဲ ဆိုတော့ ‘သူငယ်ချင်း၊ စွယ်စုံကျမ်းတို့၊ ဗဟုသုတ ဒိုင်ယာရီတို့ ဆိုတာတွေဟာ တကယ်တော့ မင်းသိတဲ့အတိုင်း အိမ်မှာ ဆောင်ထားရမယ့် ရည်ညွှန်းကျမ်းတွေပဲ။ သို့ပေမယ့် မင်းတို့ ငါတို့မှာ ဒီစာအုပ်တွေ ဝယ်နိုင်လောက်အောင် ပိုက်ဆံ မရှိဘူး ဆိုတော့ ဒါတွေကို တို့ခေါင်းထဲမှာပဲ ထည့်ထားရမယ်’ တဲ့။

အဲသလို ပြောပြီး ဘထူးဟာ နေ့စဉ် စာကြည့်တိုက် ရောက်တိုင်း စွယ်စုံကျမ်းထဲက သူ့အကြိုက်ဆုံး တစ်ပုဒ်ကို ရွေးပြီး ငါးခေါက်စီ ဖတ်တယ်။ အလွတ်ကျက်တဲ့ သဘောပေါ့။ ပြီးရင် ကျွန်တော်ဖြစ်ဖြစ်၊ နောက်တစ်ယောက်ဖြစ်ဖြစ် ပထမဆုံးတွေ့တဲ့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ကို အဲဒီဖတ်ခဲ့တဲ့ စာပုဒ်ထဲကဟာတွေ ပြန်ပြောပြတယ်။

ကမ္ဘာ့အရှည်ဆုံး မြစ်ကြီးများ၊ အမြင့်ဆုံးတောင်များ၊ လူဦးရေ အများဆုံး မြို့ကြီးများ စတဲ့ စာရင်းဇယားတွေကိုလည်း နာမည်နဲ့ ကိန်းဂဏန်းတွေ ယှဉ်တွဲကျက်မှတ်တယ်။ သူ့ကို မေးကြည့်လိုက်ရင် အမေဇုန် မြစ် ဘယ်နှစ်မိုင် ရှည်တယ်။ ရိုင်အိုဒီဂျီနီရိုးမြို့ လူဦးရေ ဘယ်လောက် ရှိတယ်၊ အိုင်ဂါတောင် ဘယ်လောက် မြင့်တယ် ဆိုတာတွေ အချိန်မရွေး အတိအကျ ပြောနိုင်တယ်။

အဲသလောက် စာပေဗဟုသုတ လိုက်စားတဲ့ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း ဘထူးဟာ သူ့မျှော်လင့်သလို စွယ်စုံဘထူးလို့ ကျော်ကြား မလာဘဲ ဘာကြောင့် အရူး ဘထူး ဖြစ်သွားရသလဲ ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး။ ကျန်တဲ့ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းများလဲ ရေရေရာရာ

စိစစ်လို့ မရကြဘူး။

စာဖတ်လို့ ရူးတယ် ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်ဘူး။ သို့သော် ဘထူးကတော့ စာရူး၊ ပေရူး၊ ပညာရှိရူး၊ ဗဟုသုတ ဟင်းလေး အိုးရူး ဖြစ်သွားတာ အမှန်ပဲ။

ရူးကာစ သို့မဟုတ် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်ကာစ စောစောပိုင်း က ဘထူး လမ်းလျှောက်ရင် လက်ထဲမှာ စာအုပ်တစ်အုပ် ပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်စကားပြောနည်း စာအုပ်ထဲက သူကျက်ထားတဲ့ အခန်းတစ်ခန်း ကို တစ်ယောက်တည်း အသံထွက်ပြီး အပြန်အလှန် ပြောသွားမယ်။ သို့မဟုတ် ဦးပုညတို့၊ ဆရာဖေတို့ရဲ့ တေးထပ်တွေ ရွတ်ချင်ရွတ်သွား မယ်။ သို့မဟုတ် လမ်းမှာ တွေ့တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို ‘အိုက်စလန် ကျွန်းနိုင်ငံရဲ့ မြို့တော်ဟာ ဘာလဲကွ’ လို့ လှမ်းမေးချင် မေးမယ်။

အဲဒါ ဘထူးရဲ့ စောစောပိုင်း ရူးဟန် သို့မဟုတ် ထူးခြားလာတဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်။

သူ အဲသလို ဖြစ်လာတော့ ကျွန်တော်တို့လဲ ‘ဟာ ဒီကောင်တော့ ကြောင်သွားပြီနဲ့ တူတယ်၊ ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ’ စသဖြင့် ပြောမိဆိုမိ ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့လည်း အတော်ငယ်ကြသေးတာ ဆို တော့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိကြဘူး။ သူ့အိမ်က လုပ်မှာပဲ ဆိုပြီး သည် အတိုင်း ကြည့်နေမိကြတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း သူ့ကိုတောင် နောက်နေ ပြောင်နေမိကြသေးတယ်။

အဲသလို နေရင်းကနေ ဘထူး ရုတ်တရက် ဆိုသလို ပုံစံပြောင်း လာတာ တွေ့ရတယ်။

နောက်ပိုင်း သူ့ပြောဆိုချက်တွေအရ ကျွန်တော်တို့ သိရတာ ကတော့ ကိုဘိုးသိဆိုတဲ့ စာအုပ်ပဲ။

ဘထူးဟာ စာကြီး၊ ပေကြီးတွေ၊ သုတစာပေတွေ လိုက်စားနေရာ က ရူးတူးတူး ဖြစ်လာတဲ့ ကာလလောက်က စပြီး သူ့အရင်တုန်းက သိပ်ဖတ်လေ့လည်း မရှိ၊ အထင်လည်း နည်းနည်းသေးထားတဲ့ ဝတ္ထု

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

စာအုပ်တွေကို အတော်များများ ဖတ်လာတာ ကျွန်တော် သတိထားမိ တယ်။

အဲဒီအထဲမှာ အရေးကြီးတာက စောစောက ကိုဘိုးသိ။

ဘထူးဟာ အဲဒီ ကိုဘိုးသိ ဆိုတဲ့ စုံထောက်ဆန်ဆန် ဝတ္ထုစာအုပ် ကို ဖတ်ပြီးတဲ့နောက်မှာ ကိုဘိုးသိ ဆိုတာ သူလို လူမျိုးပဲလို့ မြင်လာတယ်။ သူဟာ ကိုဘိုးသိ တစ်ယောက် ဖြစ်သွားနိုင်တယ်လို့ ယုံကြည်လာတယ်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ စာဖတ်နေရုံသက်သက် မကတော့ဘဲ မြို့ထဲရွာထဲ လှည့်လည် အကဲခတ်တဲ့ အလုပ်၊ စူးစမ်းမှတ်သားတဲ့ အလုပ်တွေ လုပ်လာ တယ်။ သူ့ရဲ့လေ့လာ တွေ့ရှိချက်တွေနဲ့ သူ့အလေ့အကျင့် တိုးတက်မှုတွေ ကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ကို ကြိုတိုင်း ပြောပြတယ်။

အဲဒီနောက်ပိုင်း ဘထူးဟာ စုံထောက်ဝတ္ထုတွေချည်း တအားဖတ် တာ တွေ့ရတယ်။ မောင်စံရှား ဝတ္ထုတွေ၊ တင်မောင်ဆွေ ဝတ္ထုတွေ။

ဒါတွေ ဖတ်ပြီး ဘထူးရဲ့ စုံထောက် ရောဂါဟာ ပိုတက်လာတယ်။ ညဘက် ညဘက်တွေမှာ သစ်ပင်ရိပ်အောက်တို့၊ ဓာတ်တိုင်အောက်တို့၊ အမှောင်ရိပ်တို့မှာ ဘထူး သက္ကလပ်ဦးထုပ် အဟောင်း တစ်လုံးဆောင်း ပြီး ထောက်လှမ်းရေး လုပ်နေတတ်တယ်။ မြို့ပြင်ဘက် ထွက်ပြီး မြေကြီး နမူနာတွေ စက္ကူကလေးတွေနဲ့ ထုပ်ထုပ်ပြီး ယူလာတယ်။ လူခြေရာ နွားခြေရာတွေ ပေတံနဲ့တိုင်းတယ်။ အလှူအိမ်တို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းတို့မှာ လူတကာ ဖိနပ်တွေ ကောက်ကိုင်ကြည့်တယ်။ ပြီး ပိုဆိုးတာက မြို့မှာ လူအများသိကြတဲ့ ရာဇဝင် လူဆိုးတွေ၊ ထောင်ထွက်တွေကို သူ့နောက် ယောင်ခံလိုက်တယ်။

ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့မှာ ဘထူး အရိုက်ခံရတယ်။ ခေါင်းမှာ လေးငါး ချက်လောက် ချုပ်ရတယ်။ ဘယ်သူ ရိုက်သွားမှန်း မသိဘူး။

အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ ဘထူး သိသိသာသာ ရူးသွားတယ်။ စုံထောက် ရယ် ဘာရယ် မဟုတ်ဘူး။ စွယ်စုံ ရူးတာပဲ။

သူ့အိမ်ကလည်း ဆေးကုကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘထူးဟာ

နည်းနည်းရူးလိုက်၊ များများ ရူးလိုက်၊ တစ်ခါတစ်ရံ ကောင်းနေသလို ရှိလိုက်နဲ့ ဒီနေ့အထိ ရူးဆဲပါ။

သို့သော် ဘထူးနဲ့ တခြားအရူးများကြား သိသိသာသာ ကွဲပြား သွားစေတဲ့ သူရဲ့ ထူးခြားချက်ကတော့ စာဖတ်ခြင်းပဲ။

ဘထူးဟာ အရူးသက်တမ်း တစ်လျှောက်လုံးမှာ တောက်လျှောက် စာဖတ်တယ်။ ပြန်ကြားရေး စာကြည့်တိုက်ကို နေ့တိုင်း သွားတယ်။

ဘထူးဟာ စွယ်စုံစာဖတ်သူ ဖြစ်တဲ့ အလျှောက် သူသိထားတာတွေ ဟာ အများကြီး ရှိနေတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူဟာ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ထိုင်သောက်နေတဲ့ အဘိုးကြီးတွေရဲ့ ဝိုင်းကို ဝင်ပြီး အာကာသမှာ ရှိတဲ့ black hole ခေါ်တဲ့ တွင်းနက်ကြီးတွေ အကြောင်း ရှင်းပြနေတတ် တယ်။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း သူ့ကို အပျော်သဘော တောင်မေး၊ မြောက် မေး မေးကြတဲ့ လူငယ်တွေ ကြားမှာ ထိုင်ပြီး အက်ဖ်ဘီအိုင်က အက်ဒဂါ ဟူးဗားအကြောင်း၊ အစ္စရေးက မော့ဆက်အဖွဲ့ကြီးအကြောင်းတွေကို အရူး တစ်ယောက် မဟုတ်သလို ကျကျနနကြီး ပြောနေတတ်တယ်။

သို့သော် ဘာပဲပြောပြော အရူးဟာ အရူးပါပဲ။ စကားအကောင်း ပြောနေရာက ဖောက်ချင်တဲ့ အချိန် ထဖောက်တယ်။ ဖောက်တယ် ဆို ရာမှာလည်း တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မဆိုင်တဲ့ စာတွေ လျှောက် ရွတ်တာ။ ကျွန်ုပ် ကိုဘိုးသိအနေနဲ့ ပြောချင်တာကတော့၊ ကျွန်ုပ် ဦး ဘာမဆိုသိ အနေနဲ့ အမိန့်ရှိချင်တာကတော့၊ ကျွန်ုပ် စွယ်စုံ ဘထူး အထူး ပြောလိုတာကတော့ ဆိုတာမျိုး အစချီပြီး စာအုပ်ထဲကဟာတွေ ရော၊ သူ့ဘာသူ တီထွင် ရေးစပ်တားဟန် တူတဲ့ ဂါထာမန္တာန်လိုလို ဟာမျိုးတွေရော မျက်လုံးကြောင်ကြောင်နဲ့ လျှောက်ရွတ်တော့တာပဲ။

ရွတ်ပြီးရင် အဲဒါ ဆိုင်ကော့တစ် ပညာရှိရဲ့ မာစတာပိစ်လို့ ပြောပြီး ထွက်သွားတယ်။ သူ့ကို ဆိုင်ကော့တစ်လို့ ဘယ်သူက ပြောလိုက် လေသလဲ။ ဒါမှ မဟုတ် စာအုပ်တွေ ဖတ်ပြီး သူ့ဘာသာသူ ငါကတော့ ဆိုင်ကော့တစ်ပဲလို့ သတ်မှတ်လိုက်လေသလား မပြောတတ်ဘူး။

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

ဒီလိုနဲ့ ဘထူး ရူးလာခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်လောက် ရှိပါပြီ။ ပြန်ကြားရေးမှာ စာဖတ်လိုက်၊ စက္ကူထုပ်တွေ စာတိုပေစတွေ ပေါက်တတ် ကရ တိုလီမိုလီတွေ အစုံထည့်ထားတဲ့ တိုက်ပုံအင်္ကျီစုတ်ကြီး တစ်ထည်နဲ့ တစ်မြို့လုံးအနံ့ လျှောက်သွားလိုက်၊ သူ့ကို လက်ခံတဲ့ စကားဝိုင်း တွေရင် ဝင်ပြောလိုက်၊ လမ်းမှာတွေ့တဲ့ ကလေးတွေကို မေးခွန်းမေးလိုက်နဲ့ ပုံမှန် အတိုင်း စိတ်ချမ်းသာစွာ ရူးနေတာပါပဲ။

ဘယ်သူ့ကိုမှ အန္တရာယ် မပြုတဲ့ အရူးပညာရှိ ဆိုပြီး သူ့ကို တစ်မြို့လုံးက မေတ္တာထားကြတယ်။ သူ့အတွက် သူ့အမေအိုကြီးနဲ့ ဆွေမျိုး သားချင်းအချို့က လွဲလို့ ဘယ်သူမှ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ကြဘူး။

အဲ အဲသလို ထင်ရတယ်။ သာမန်အားဖြင့် အဲသလိုပဲ ထင်စရာ ဖြစ်တယ်။

ဒါပေမယ့် တကယ် လက်တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး။

သူ့ကြောင့် အမြဲ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေရတဲ့ လူတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူ့ကို ကြောက်နေရတဲ့ လူတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူလည်း အရူးပဲ။ ဘထူးနဲ့ သူငယ်ချင်းပဲ။ အဲ ကျွန်တော်တို့နဲ့လဲ သူငယ်ချင်းပါပဲ။ မောင်ကျော်။

မောင်ကျော်ကျတော့ ဘထူးကို ကြောက်ပြီး ရူးသွားတယ်လို့တောင် ပြောရမလို ဖြစ်နေတယ်။ သို့သော် ဒါက စကားအဖြစ် ပြောတာပါ။ နဂိုကတည်းက ရူးဖို့ အခြေခံ ပါလာတာမှာ ဘထူးနဲ့ တွေ့တော့ မြန်မြန် ရူးဖြစ်သွားတယ်လို့ပဲ ကျွန်တော်တို့ သုံးသပ်ပါတယ်။

ဒီလိုပါ။ မောင်ကျော်က နဂိုကတည်းက ခပ်အအ ခပ်ချာချာ အကောင်။ သူငယ်ချင်းအုပ်ထဲမှာ အညံ့ဆုံးဆိုပါတော့။

ဘထူးက စာအုပ်တွေ လျှောက်ဖတ်လာပြီး သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တွေ့တော့ သူသိလာသမျှ လျှောက်ပြောတယ်။ ရူပဗေဒဟာသ၊ သင်္ချာ ပဟေဠိ စတဲ့ စာအုပ်မျိုးတွေထဲက ပုစ္ဆာတွေကို ပညာစမ်းတဲ့ သဘောနဲ့ မေးတယ် မြန်းတယ်။ ဒီဒဏ်ကို ကျန်တဲ့ လူတွေ ခံနိုင်ပေမယ့် မောင်ကျော်

ကျတော့ မခံနိုင်ဘူး။

သူစိတ်ညစ်တယ်။

ဘထူးမေးတာတွေကို မဖြေနိုင်တာ သူရှက်တယ်။ ဘထူး လူတတ် လုပ်လွန်းတာကိုလည်း သူကြည့်မရဘူး။ အဲဒီတော့ သူလဲ ဘထူးလို စာလိုက်ဖတ်ဖို့ စိတ်ကူးတယ်။ ပြန်ကြားရေး စာကြည့်တိုက်သွားရင် ဘထူးနဲ့ တွေ့ပြီး အဟားခံရမှာ စိုးတာမို့ သူ့အိမ်နားက စာဖတ်တဲ့ လူကြီး တစ်ယောက်ဆီမှာ စာတစ်အုပ် နှစ်အုပ် ငှားဖတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် မခံချင်လို့သာ ဖတ်ရတာ အခြေခံက မရှိတော့ ရုတ်တရက် မတိုးဘူး။

သို့သော် ဖတ်မိသလောက်နဲ့ ဘထူးကို သွားယှဉ်တာ ဟိုက သူ ဖတ်တဲ့ စာအုပ်တွေ နောကျေပြီးသား ဖြစ်နေတော့ အဲဒီပွဲမှာ မောင်ကျော် ခွက်ခွက်လန်သွားတယ်။

အဲဒီနောက် သူစာဖတ်ဖို့ မကြိုးစားတော့ဘူး။ ဘထူးကို ယှဉ်ဖို့ လုံးဝ မစဉ်းစားတော့ဘူး။ တတ်နိုင်သလောက်သာ ရှောင်တော့တယ်။ ဘထူးကို မုန်းလည်းမုန်း၊ ကြောက်လည်းကြောက်ပေါ့။

ဘထူးကတော့ မောင်ကျော် သူ့ကို ကြောက်မှန်း သိလေ ဖြစ်ကြောက် လေပဲ။ မခံနိုင်မှန်း သိလေ ပိုစလေပဲ။ ရှောင်နေတဲ့ ကြားထဲက တွေ့လိုက် မိရင် မောင်ကျော် တုန်လှုပ်ချောက်ချားမယ့် စကားတွေ လျှောက်ပြော တာပဲ။ ကုန်းဘောင်ဆက် မဟာရာဇဝင်ကြီးက ဘယ်လို ဆိုတယ်။ နာနာနယ အာဟာရ စွယ်စုံကျမ်းမှာ ဘယ်လို ဖော်ပြတယ်၊ ကမ္ဘာ့ စံချိန်များ စာအုပ်မှာ ဘာပါတယ် ဆိုတာတွေ ပြောပြီး မောင်ကျော် နားထောင်သည် ဖြစ်စေ၊ နားမထောင်သည် ဖြစ်စေ ဗဟုသုတ မေးခွန်း တစ်ခုခု ဒါမှ မဟုတ် ပဟေဠိ တစ်ခုခုတော့ မေးဖြစ်အောင် မေးတာပဲ။

အဲဒီလိုနဲ့ မောင်ကျော်ဟာ သူငယ်ချင်း အသိုင်းအဝန်းထဲမှာ တဖြည်းဖြည်း မှေးမှိန်သေးသိမ်ပြီး မပြောရဲ မဆိုရဲ အုပ်စုထဲ မဝင်ရဲ ဖြစ်လာတယ်။ တစ်ယောက်ယောက်က တမင်တကာ ဝင်မခေါ်ရင် သူပါ မလာတော့ဘဲ အိမ်မှာပဲ ကုပ်နေတော့တယ်။ အပြင်ထွက်ရင်လည်း

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

ကျွန်တော်တို့ ရှိနိုင်တဲ့ ဘက်တွေကို ရှောင်ပြီး တစ်ယောက်တည်း ကျီးကန်း တောင်းမှောက် ထွက်တယ်။

ဘထူး ရူးသွားတာ ကျွန်တော်တို့ ကြားထဲမှာ အထင်အရှား။ တစ်စထက် တစ်စ တိုးပြီး ရူးသွားတာ အစအဆုံး ကျွန်တော်တို့ မြင်လိုက် ကြရတယ်။ မောင်ကျော်ကျတော့ သေသေချာချာ မသိရဘူး။ ဒီကောင် ကျွန်တော်တို့ကိုပါ ခပ်ရှောင်ရှောင် ဖြစ်လာတယ်။ သူ့ဘာသာသူ တစ် ယောက်တည်း နေတယ်။ အပြင်မထွက်ဘူး။ အဲသလိုကနေ ဒီကောင် လည်း နည်းနည်း ကြောင်နေပြီလို့ ပြောသံ ကြားလာရတယ်။ နောက် သူ့အိမ်က တိုးတိုးတိတ်တိတ် ဆေးကုနေတယ်လို့ အသံကြားရတယ်။ နောက်တော့ ရူးနေပြီလို့ လူသိသူသိ ဖြစ်လာတယ်။

သူတို့ နှစ်ယောက် ရူးကြတာ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် မတိမ်းမယိမ်း ပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့က ဘထူးကို ပိုနှမြောကြတယ်။ သူက ရူးတယ် ဆိုပေမယ့် လူတကာကြားထဲ ဝင်ထွက်နေတာ ဆိုတော့ သူ့ကိစ္စကို မေ့ မေ့ ပျောက်ပျောက် ထားလို့ မရကြဘူး။ သူက ပညာရဲရင့် ပွဲလယ်တင့် ဆိုတဲ့ အရူးမျိုး။ မောင်ကျော်ကျတော့ နဂိုကတည်းက မှေးမှေးမှိန်မှိန်၊ ရူးတဲ့အခါ ပိုလို့တောင် မှေးမှိန်သွားသေးတယ်။

သူလဲ အရူးဖြစ်မှ လမ်းတော့ ထွက်ပါတယ်။ အရူးတို့ သဘာဝ ပဲလားတော့ မသိဘူး။ သို့သော် ကုပ်ချောင်း ကုပ်ချောင်း မဝံ့မရဲ ပုံစံမျိုး နဲ့။ ပြီးတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘာစကားမှ မပြောဘူး။

* * *

အဲဒါက ဘထူးနဲ့ မောင်ကျော်အကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းများ အပါအဝင် ပတ်ဝန်းကျင်က လူများ ယေဘုယျ သိထားကြတဲ့ အတိုင်း ကျွန်တော် အကြမ်းဖျင်း တင်ပြတာပါ။

သူတို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ တိတ်တိတ် ကျိတ်ပြီး ကြီးမားနေတဲ့

ပြဿနာကိုတော့ အရပ်က သိကြပုံ မရဘူး။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လဲ ဒီအနေအထားကို မကြာမီကမှ သိရတာပါ။

နှစ်ပေါင်း အတန်ကြာ ဇာတိမြို့နဲ့ ခွဲခွာနေခဲ့ရာက ပြီးခဲ့တဲ့ နွေရာသီမှာတော့ ကျွန်တော် မြို့ကို တစ်ခေါက် အလည်ပြန်ရောက်တယ်။

အဲဒီမှာ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်လုံးနဲ့ ပြန်တွေ့ရတယ်။ နှစ်ယောက်လုံး ရူးတုန်းပါပဲ။

စတွေ့ရသူက ဘထူး။

ပြန်ကြားရေး စာကြည့်တိုက်ရှေ့က ဖြတ်လျှောက်အလာမှာ စာကြည့်တိုက်ထဲက ထွက်လာတဲ့ ဘထူးနဲ့ တွေ့တယ်။

‘သူငယ်ချင်း၊ ဘာတွေ ဖတ်လာလဲ’ ကျွန်တော်က လှမ်းမေးတော့ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်တယ်။ ချက်ချင်းပဲ သူ မှတ်မိပါတယ်။

‘အစုံပဲကွ၊ အင်္ဂလိပ် မြန်မာ သတင်းစာ နှစ်စောင်နဲ့ ပေါက်တတ်ကရ မဂ္ဂဇင်းမျိုးစုံ’

‘ကျမ်းဂန်တွေကော သူငယ်ချင်း’

‘ကျမ်းဂန်တွေက ကုန်ပြီလေကွာ’တဲ့။ ဘထူးက ခပ်ကြွားကြွားပဲ ဖြေတယ်။

သူက ထွက်သွားတော့မလို လုပ်ပြီးမှ ပြန်လှည့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို မေးတယ်။ ‘ဟိုကောင်နဲ့ တွေ့ဦးမလား’ တဲ့။

‘ဘယ်ကောင်လဲ’

‘မောင်ကျော်လေကွာ၊ အခုတော့ အရူးမောင်ကျော်ပေါ့၊ ဒီကောင်က ငါ့ကို အမြဲ ရှောင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်ရမလဲ၊ ဒီကောင် ငါ့လက်က ဘယ်တော့မှ မလွတ်ဘူး၊ ငါနဲ့ နေ့တိုင်း တွေ့တယ်၊ သူဒီအချိန် ဘယ်နား ရှိမယ် ဆိုတာ ငါ သိတယ်၊ ဒီနားလေးတင်ပဲ’

သူ့စကား ကြားတော့ ကျွန်တော် စနိုးစနောင့် ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် လိုက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်သူငယ်

လှသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

ချင်း အရူးဘထူး အတူတူ လျှောက်သွားကြတယ်။

ကျွန်တော်တို့ အတူတက်ခဲ့ကြတဲ့ စာသင်ကျောင်းနားက လမ်းကြားလေး တစ်ခုမှာ မောင်ကျော်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ရတယ်။ ကုတ်အင်္ကျီစုတ် တစ်ထည်နဲ့ ကုပ်ချောင်း ကုပ်ချောင်း လျှောက်လာနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို မြင်တော့ ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ကြည့်တယ်။

‘ဟေ့ မောင်ကျော်’ တဲ့။ ဘထူးက ခေါ်လိုက်တော့ ခေါင်းငုံ့ပြီး ရပ်နေတယ်။ စပါးကြီးမြွေ အညှို့ခံရသလို မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေတယ်။

‘အူလန် ဘာတော ဆိုတာ သိလားကွ’ တဲ့။ ဘထူးက မေးတယ်။

မောင်ကျော် ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး။ ငြိမ်ပြီး ရပ်နေတယ်။

‘အူလန်ဘာတောကွာ၊ အူလန်ဘထူး မဟုတ်ဘူး၊ မြို့နာမည်ကွ၊ ဘယ်တိုင်းပြည်က မြို့လဲ၊ မင်းလဲ ပထဝီ သင်ဖူးတာပဲ’

မောင်ကျော် တစ်ခုခု ပြောတော့မလို ခြေလှမ်းတော့မလို လုပ်ပြီး ပြန်ငြိမ်သွားတယ်။

‘မင်း စဉ်းစားလို့ရအောင် နည်းနည်း အစဖော်ပေးမယ်၊ မြို့တော်လေကွာ၊ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ရဲ့ မြို့တော်၊ တို့ အာရှတိုက်ကပဲ၊ အိန္ဒိယ မဟုတ်ဘူး၊ ပါကစ္စတန်၊ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်၊ နီပေါ မဟုတ်ဘူး၊ အင်ဒိုချိုင်းနားက မဟုတ်ဘူး’

ဘထူး ပြုံးပြီး မေးနေတယ်။ သိပ်ကျေနပ်နေတဲ့ ပုံမျိုး

မောင်ကျော် ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး။ ဆက်ငြိမ်နေတယ်။

‘တို့ တိုင်းပြည်ရဲ့ မြောက်ဖက်ပိုင်းမှာ ရှိတယ်ကွ၊ ဂျပန်၊ ကိုရီးယားလဲ မဟုတ်ဘူး၊ တရုတ်လဲ မဟုတ်ဘူး၊ နီးတော့ လာပြီ၊ ဘူတန်ဆစ်ကင်းတို့လဲ မဟုတ်ဘူး၊ ဟာ ဘာကျန်သေးလဲ၊ စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ပေါ်တော့မယ်၊ ပေါ်ဖို့ ကောင်းနေပြီ၊ ဟာ မသိဘူးလား၊ မင်း ဒါလောက်တော့ သိသင့်တာပေါ့ကွ၊ ငါ ပြောပြထားတာ အားလုံးပေါ်နေပြီပဲ၊ မင်းကို အဲဒါကြောင့် စာလေး ဘာလေး ဖတ်ပါလို့ ပြောတာပေါ့’

မောင်ကျော် ပါးစပ်က ပွစိပွစိနဲ့ မသဲမကွဲ ရေရွတ်ပြီး ထွက်သွား
တယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ အတော်စိတ်ညစ်သွားပုံပဲ။ ဘထူးကတော့ တဟား
ဟား ရယ်ပြီး ဆက်လျှောက်သွားတယ်။

လမ်းလယ်ခေါင်မှာ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ကြောင်တောင်
တောင်။

ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်တယ်။

ရူးနေတဲ့ ဘဝမှာတောင် နေ့တိုင်း နှိပ်စက်ခံနေရတဲ့ မောင်ကျော်။
ဘထူးကို သူတော်တော် မုန်းမှာပါ။ တချို့ အရူးတွေ လူသတ်ကြတာ
ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတယ်။ မောင်ကျော် ဘထူးကို ဘာလို့ မသတ်တာလဲ။
ကြောက်လို့လား။ ကြောက်လို့ နေ့တိုင်း လမ်းထွက်လာပြီး ဘထူးဆီမှာ
အနှိပ်စက်ခံနေတာလား။ သူက လူသတ်တဲ့ အရူးမျိုး မဟုတ်လို့လား။

ဘထူးကကော ဒီလောက် နေ့စဉ်နဲ့အမျှ မောင်ကျော် မမုန်း
မုန်းအောင်၊ စိတ်မညစ် ညစ်အောင် ဘာလို့ လုပ်နေတာလဲ။ အရူးမို့လို့
အညာတာ တရား နည်းပါးတာလား။ အရူးမို့လို့ ဟိုကောင် သိပ်ဒေါသ
ထွက်လာရင် ငါ့ကို သတ်နိုင်တယ် ဆိုတာမျိုး တွေးမကြောက်တာလား။

သူတို့ နှစ်ယောက်တည်း လူ့လောကကြီး အပြင်ဘက်မှာ ဘာလို့
ပြဿနာတက်နေရတာလဲ။

အရူးတွေမို့ အရူးအလုပ် လုပ်နေကြတာလား။

ကျွန်တော် စဉ်းစားမရဘူး။ ဆက် စဉ်းစားရင် ကျွန်တော်ပါ
ရူးသွားနိုင်တယ်။

လူတွေ ဆိုတာ ကောင်းတဲ့အကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး ဆိုတဲ့
မှတ်ချက်နဲ့ပဲ ခေါင်းထဲက အတွေးတွေကို မြန်မြန် ဖြတ်ပစ်လိုက်ရတယ်။

လူ့အဖြစ်သည် ရခဲ၏

လူနာက အရေးပေါ် အခြေအနေ မဟုတ်။ ရောဂါသည်းနေသော အနေ အထားမျိုးလည်း မဟုတ်။ သို့သော် တကယ့် အချိန်၌ လူနာသည် မိမိ မကိုင်တွယ် မထိန်းသိမ်းတတ်သည့် အခြေအနေ အမျိုးမျိုးသို့ ပြောင်း လဲသွားနိုင်သည်ဟု နယ်မြေ တာဝန်ခံ ဆရာမက စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခဲ့ သည်။ သည်အတွက်လည်း ယခု မြို့နယ်ဆေးရုံသို့ လူနာ၏ မိခင်နှင့်အတူ လာရောက်အပ်နှံရခြင်း ဖြစ်သည်။

လူနာ၏ ရောဂါ ရာဇဝင်ကို အသေးစိတ် ပြောပြသည်။ ရောဂါ ရာဇဝင်ထက် ဖြစ်ကြောင်း ကုန်စင်ဟု ဆိုလျှင် ပို၍ မှန်လိမ့်မည် ထင် သည်။

* * *

လူနာအမည်က မစိမ်းမြ။
အုန်းတောရွာမှာ မစိမ်းမြ အလှဆုံး ဖြစ်သည်။ သူနှင့် တန်းတူ

လှသူ မရှိ။ တစ်ချိန်တုန်းကတော့ လှတာတွေ ရှိဖူးသည်။ သို့သော် ယခုတော့ သူတို့က အသက်ကြီးရင့်သွားခဲ့ကြပြီ။ မစိမ်းမြက အသက် ဆယ့်ကိုးနှစ်မျှသာ ရှိသေးသည်။ သည်အရွယ်က မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဘဝမှာ ပြည့်ပြည့်ဝဝ အလှဆုံး အရွယ် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရလိမ့်မည်။ အုန်းတောလို မြို့နှင့် မနီးမဝေး ရွာများမှာ အချောအလှဟု မြောက်စားခြင်း ခံရသော မိန်းကလေးမှန်လျှင် ဆယ်ယောက်မှာ ကိုးယောက်လောက်က မြို့မကျ တောမကျ ကမောက်ကမတွေ ဝတ်စားကာ နဂိုရှိပြီးသား အလှကို ပျက်အောင် ဖျက်တတ်ကြသော်လည်း မစိမ်းမြကတော့ မြို့မျက်စိနှင့် ကြည့်ကြည့်၊ တောမျက်စိနှင့် ကြည့်ကြည့် ကြည့်၍ လှအောင် ရိုးရိုးယဉ် ယဉ် ဝတ်စားဆင်ယင်တတ်သူကလေး ဖြစ်သည်။

မစိမ်းမြ အဝတ်အဆင် ရိုးသလို စိတ်နေကလည်း ရိုးရိုးမှန်မှန်ပင် ဖြစ်သည်။ သိမ်မွေ့သည်။ တည်ကြည်သည်။ ဉာဏ်ပညာလည်း အထိုက် အလျောက် ထက်မြက်သည်ဟု ဆိုရမည်။ စတုတ္ထတန်း ပညာရည်ချွန် ဆု စာမေးပွဲဝင်ဖူးသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ စာမေးပွဲမှာ မြို့နယ်အဆင့် တတိယ ဆု ရခဲ့သည်။ ရွာဂုဏ်ဆောင်မည့် မိန်းကလေးဟု ရပ်ရွာက လူကြီးသူမ များ မျှော်လင့်အားထားခဲ့ကြသည်။ သို့သော် မစိမ်းမြ ခုနစ်တန်းအောင် သည့်နှစ်မှာ ဖခင် ဆုံးလေသည်။ မူလက မြို့ကျောင်းဆက်တက်ရန်၊ ဆယ်တန်းအောင်လျှင် တက္ကသိုလ် ပညာအထိ ဆက်လက် သင်ကြားရန် အစီအစဉ် ရှိခဲ့သော်လည်း ဖခင်ဆုံးပြီးသည့်နောက်တွင် အမေနှင့် တစ်ဦး တည်းသော သမီး ခွဲမနေနိုင်သည်မို့ မူလ ရည်မှန်းချက်များကို စွန့်လွှတ် ကာ ရွာမှာ သမားရိုးကျ အများနည်းတူ နေထိုင်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက် ရသည်။

မုဆိုးမ သားအမိ ဖြစ်သော်လည်း လက်ငုတ်လက်ရင်း အုန်းခြံ ကလေး၊ အိမ်ဆိုင်ကလေးနှင့် ရွှေတိုရွှေစကလေးများ ရှိသည့်အပြင် တစ်ရွာလုံးမှာလည်း ဘကြီးဘထွေး ဆွေမျိုးရင်းချာတွေချည်းလို ဖြစ်သဖြင့် အားငယ်စရာတော့ မရှိခဲ့။ ခြံဝင်းကျယ်ထဲက အိမ်တစ်အိမ်တွင် မစိမ်းမြ၊

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

သူ့အမေနှင့် သူ့အဘွား မိန်းမသား မျိုးနွယ်သုံးဆက် အတူနေကြသည်။ သည်တော သည်ရွာမှာ သည်လိုနေကြတာ ဆန်းသည်တော့ မဟုတ်။ စိုးရိမ်စရာလည်း မဟုတ်။ သည်ရွာတွေမှာ တံခါးဖွင့်အိပ်လျှင်ပင် ခိုးမည့်သူ မရှိဟု ဆိုလေ့ ရှိကြသည်။

သို့သော် ကျေးလက်တောရွာ ဆိုသည်များမှာလည်း လူတိုင်း လူတိုင်း မစိမ်းမြတ်လို အမြဲ ငြိမ်းငြိမ်းအေးအေး နေကြသည် မဟုတ်။ ဘယ်ရွာမှာ မဆို မဆိုးတဆိုး လူဆိုးတစ်ယောက် နှစ်ယောက်တော့ ရှိ စမြဲ ဖြစ်သည်။ သည်လူတွေက သူတို့ချည်း သက်သက် ဆိုလျှင် သတ္တိမရှိ။ အန္တရာယ် သိပ်မပေး။ သို့သော် ဟိုရွာ သည်ရွာက သူတို့လို မဆိုးတဆိုး လူများနှင့် ပေါင်းစည်းမိသွားသည့် အခါမျိုးတွင်မူ သည်လူတွေမှာ မကောင်းသော သတ္တိတွေ တိုးပွားကာ တကယ့် လူဆိုးများ ဖြစ်လာ တတ်ကြသည်။ ခါတိုင်း မကြံရဲ မစည်ရဲတာတွေ ကြံစည်လာတတ် ကြသည်။ ပြီး သည်လို စိတ်ရူးပေါက်မှ တစ်ကြိမ် တစ်ခါ ထလုပ်ကြသည့် လူဆိုးများမှာ အမြဲ လုပ်စားနေသူ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း သမားများ နှင့် မတူ။ ပို၍ မိုက်တတ်၊ ရမ်းကားတတ်ကြသည်။ အသက်မွေးဝမ်း ကျောင်းသမားက စနစ်တကျ ရှိသည်။ ရည်မှန်းချက် တိတိကျကျ ရှိသည်။ လုပ်ငန်းစဉ် သတ်သတ်မှတ်မှတ် ရှိသည်။ လိုအပ်တာထက် ပိုမလုပ်။ လျော့မလုပ်၊ မရှုပ်။ ကြားပေါက်သမားများကျတော့ ပရမ်းပတာ။ လောဘ အကန့်အသတ် မရှိ။ ဒေါသ အကန့်အသတ် မရှိ။ သူတို့မှာ အာဃာတ တွေ၊ ရန်ငြိုးတွေကလည်း ပါလာတတ်သည်။ ပြီး ဟိုလူများလို သွေး အေးအေးနှင့် တွက်တွက်ချက်ချက် လုပ်ကြတာမျိုး မဟုတ်။ အရက်နှင့် ရဲဆေး တင်ပြီး မူးမူးရူးရူး ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်း လုပ်တတ်ကြသည်။

မစိမ်းမြတ်၊ မိသားစု သည်လို လူဆိုးတစ်စုထံမှာ သားကောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူတို့ တောရွာတွေမှာ လေးငါးဆယ်နှစ် တစ်ခါပင် ကြုံ ခဲလှသော အဖြစ်ဆိုး။

မိုးတွင်းကာလ ပင်လယ်ကမ်းခြေ ဒေသမှာ မိုးသက်မုန်တိုင်းငယ်

များ ကျရောက်တတ်သည်က မဆန်း။ ထိုနေ့ ညကလည်း မုန်တိုင်း မခေါ်လောက်သော်လည်း အတော်အတန် ပြင်းထန်သည့် လေပြင်း ကလေး တစ်ခုက တိုက်ခတ်နေသည်။ အိမ်ခေါင်ပေါ်၌ မိုးသံက တည်ညံ့။ ပင်လယ်ဆီမှ လှိုင်းများက တုန်တုန်။ တစ်ချက်တစ်ချက် အုန်းပင် အုန်းလက်တွေကြား လေပြင်းတိုးရှေ့ သွားသံက ဟူးဟူးရားရား။ ကြီးငယ် ရွယ် မိန်းမသား သုံးယောက် အိမ်ရှေ့ အိမ်နောက် တံခါးပေါက်တွေ အားလုံး စေ့စေ့ငငပိတ်ကာ စောစောစီးစီး အိပ်ရာ ဝင်ကြသည်။

လေသံမိုးသံ ကြားမှာပင် ဝုန်းကနဲ မြည်သံ တစ်ခု ကျယ်လောင် စွာ ကြားလိုက်ရပြီး သားအမိ တစ်စု အထိတ်တလန့် နိုးလာသည့်အခါ မျက်နှာတည့်တည့် စူးစူးရွားရွား ထိုးထားသည့် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်များ နှင့် ရင်ဆိုင်ကြရသည်။ ပြတင်းပေါက်ကို ချိုးဖျက် ဝင်ရောက်လာကြသည့် ဓားပြများ။

ကြည့်လည်း ရဲရဲမကြည့်ရဲ။ မှောင်ထဲမှာ ဘာမှ သဲသဲကွဲကွဲလည်း မမြင်ရ။ ဓားပြတွေ မျက်နှာမှာ အိုးမည်း လူးထားတာတော့ သတိပြုမိ လိုက်ကြသည်။ မိန်းမ သုံးယောက်ကို အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ စုထိုင်ခိုင်းထား ပြီး သေတ္တာ သေ့တွေ တောင်းယူကာ ရှိသမျှ သေတ္တာတွေ၊ ဗီရိုတွေ အားလုံး ဖွင့်သည်။ အိပ်ရာအောက်၊ ဖျာအောက်၊ တိုင်ကြား၊ တံခါးကြား၊ ထဘီစုတ်ပုံကြားပါ မကျန် မွေနှောက်ရှာဖွေသည်။ အဖိုးတန် အားလုံး သိမ်းကြိုး ယူကြသည်။

ချမ်းသာသမျှ ပစ္စည်းဥစ္စာကို တက်တက်ပြောင်အောင် ယူငင် ကြရုံဖြင့် မကျေနပ်ဘဲ လူကိုပါ ကြံစည်ပြန်လေသည်။ မစိမ်းမြကလေး။ ဘယ်တုန်းကပဲ စိတ်ကူး စွဲလမ်းခဲ့မှန်း မသိသည့် ဓားပြတစ်ယောက်က စတင်ကာ လူကို အတင်းအဓမ္မ လုယက် ရယူလေသည်။ ရှိခိုး၍ မရ၊ တောင်းပန်၍ မရ၊ အကျောက်အကန် အော်ဟစ် ရုန်းကန်သော်လည်း အင်အားချင်း မမျှ။ အုန်းတောရွာမှာသာမက အနီးအပါးမှာပါ ထင်ရှား ကာ စပ်ချင်ဟပ်ချင်သူတွေ များလှသည့် တောပန်းအလှကလေး။

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

မဖြစ်တန်ရာဆုံး နည်းလမ်းဖြင့် ကြွေလွင့်ခဲ့ရပြီ။ အပြစ်ဆို၍ မြူတစ်မှုန် မျှပင် မတင်သေးသည့် မွှေးမွှေးလှလှပန်းကလေးကို အညစ်ညမ်းဆုံး ခြေများဖြင့် နင်းခြေ ဖျက်ဆီးခဲ့ပြီ။

* * *

သည်မျှ ပြင်းထန် ဆိုးရွားသော တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ် အဖြစ်ကို မစိမ်းမြ မည်သို့မျှ ခံယူနိုင်စွမ်း မရှိပါ။ သူ့နှလုံးသားထဲမှာ အကြီးအကျယ် ဝရန်းသုန်းကား ပရမ်းပတာ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ အစဉ် ငြိမ်သက်ခဲ့သော ကန်ရေပြင်၌ ပင်လယ် သမုဒ္ဒရာထဲက လှိုင်းကြမ်းလေကြမ်း မုန်တိုင်းကြမ်း ကြီး တစ်ခု ရုတ်တရက် တအားကုန် ဝှေ့ရမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။

မစိမ်းမြ အိပ်ခန်းထဲက မထွက်၊ ထမင်းမစား၊ စကားမေးမရ၊ မျက်နှာက ကြောင်တက်တက်။ သည်မိန်းကလေး သွေးပျက်သွားပြီ ထင် သည်ဟု ရွာက လူများ ပြောကြသည်။ သက်ဆိုင်ရာတို့ လာရောက် စစ်ဆေး မေးမြန်းသည့်အခါ သူ ဘာမျှ မဖြေ။ အမေနှင့်အဘွားသာ ဖြေကြသည်။ ဓားပြများ တစ်အိမ်လုံး မွေနှောက်တိုက်ခိုက် ယူငင်သွား သည့် အကြောင်း၊ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါတွေမှန်း မသိလိုက်သည့် အကြောင်း၊ လူကိုတော့ ရိုက်နှက် နှိပ်စက်ခြင်း ဒုက္ခပေးခြင်း မပြုခဲ့ကြသည့် အကြောင်း များ ဖြေကြားကြသည်။

ဓားပြတိုက်ခံရသည့် မိသားစုကို ဆွေမျိုးသားချင်းများက ဝိုင်းဝန်း ကူညီကြသည်။ သူတို့ချည်း နေ၍ မဖြစ်။ မစိမ်းမြ အိမ်ထောင်ရက်သား ကျသွားပြီး သူတို့အိမ်မှာ အားကိုးအားထား ယောက်ျားသနာ ရှိသွားသည့် အချိန်ထိ သည်မိသားစုထံ အလှည့်ကျ စောင့်အိပ်ပေးကြဖို့ ဘကြီးဘထွေး များက စီစဉ်ကြသည်။ မစိမ်းမြလေး ခမျာကိုလည်း သေနတ်တွေ ဓားတွေ မြင်လိုက်ရသဖြင့် ထိတ်လန့်သွားရှာသည်။ ရှိသမျှ တက်တက် ပြောင် အောင် ဓားပြတိုက်ခံလိုက်ရသဖြင့် တို့တော့ ဆင်းရဲပြီ မွဲပြီဟု အကြီး

အကျယ် ထိခိုက်အားငယ်နေရှာမည် ဟူ၍ အကြင်နာပိုကာ အားလုံး ကပင် ဂရုတစိုက် ဖေးမကြသည်။

ဆယ်ကိုးရက်ခန့် ကြာသောအခါမှာတော့ မစိမ်းမြ အိမ်ရှေ့ဘက် တဖြည်းဖြည်းချင်း ထွက်လာသည်။ ဈေးဝယ်သူ လာခိုက် အိမ်ရှေ့မှာ အမေနှင့် အဘွားတို့ မရှိလျှင် သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ထ၍ ရောင်းသည်။ စကား တော့ မေးတစ်ခွန်း ဖြေတစ်ခွန်း။ စောစောကလောက် သွေးပျက်သလို ကြောင်သလို မရှိတော့သော်လည်း မစိမ်းမြ ရွှင်ပျနိုင်ခြင်းကား မရှိ။ သူ့မျက်နှာမှာ အစဉ် ဝမ်းနည်း ညှိုးငယ်နေဟန် မကြာခဏလည်း အလို လိုနေရင်းက ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်သွားဟန် ပေါ်လာတတ်သည်။ သို့ သော် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တဖြည်းဖြည်းတော့ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်နှင့် နေသား ထိုင်သားကျသွားမှာပါဟု ဘေးလူများ မှတ်ချက်ချကြသည်။

သို့သော် မိန်းမသား သုံးယောက်၏ ရင်ထဲမှာကား သူများတကာ မသိဘဲ ကျိတ်ပူနေခဲ့သည့် အပူကြီး တစ်ခုက ရှိနေသည်။ အကယ်၍ ဓားပြတိုက် ခံရတာထက် ကံဆိုးမိုးမှောင် ကျမည့် ကိစ္စမျိုး ဖြစ်ပွားလာ ခဲ့သော်ဟူ၍။ အမေနှင့် အဘွားကတော့ အကယ်၍ မဆိုစကောင်း ဆို စကောင်း သည်မဖြစ်တန်ကောင်းသော ကိစ္စကြီး ဖြစ်လာခဲ့မည် ဆို လျှင်လည်း မည်သူတစ်စုံ တစ်ရာမျှ မသိအောင် မိမိတို့ဘာသာ မိမိတို့ ဖျက်ဆီး ရှင်းလင်းပစ်နိုင်သည်ဟု မစိမ်းမြ စိတ်သက်သာအောင် ကြိုကြိုတင် တင် အားပေး ပြောဆိုထားကြသည်။ တကယ်လည်း သူတို့ စိတ်ထဲတွင် သူတို့ ကြားဖူးသမျှ နည်းမျိုးစုံဖြင့် ရဲရဲတင်းတင်း လုပ်လျှင်တော့ တစ်နည်း မဟုတ် တစ်နည်းဖြင့် အောင်မြင်ရမည်ဟု မျှော်လင့်ထားခဲ့မိကြသည်။

သို့သော် တစ်လ၊ နှစ်လ၊ သုံးလ။ လစဉ် ပုံမှန်ဖြစ်ရမည့် အရာက လုံးဝ ဖြစ်မလာ။ အစာကောင်းကောင်း မစားခြင်း၊ သွေးလေ ချောက်ချား ခြင်းများကြောင့် သွေးသားများ ငုပ်လျှိုးနေတာ ဖြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်း ကာ သွေးဆေးများ၊ အခြား တောဆေး တောဝါးများ တိုက်ကျွေးသည်။ သို့သော် ဖြစ်စေချင်သလိုကား ဖြစ်မလာဘဲ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သော အရာ

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

ကသာ မငြင်းသာအောင် ထင်ရှားစွာ ပေါ်၍ လာခဲ့သည်။

ဓားပြ၏ သွေး၊ ဓားပြ၏ သား။ ဓားပြတွေ။ တစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်... သုံးယောက်

ကိုယ့်အသား ကိုယ် လှီးထုတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် ရွံ့မုန်းရ၊ ထိတ်လန့်ရ၊ ချောက်ချားရသော အဖြစ်။ ခါချခဲ့၍ မရ။ ထွက်ပြေး၍ လည်း မလွတ်။ ခြေလို လက်လိုဆိုလျှင် တုံးပေါ်တင်ပြီး ခုတ်ပိုင်းပစ်လိုက်မိမည်။ ယခုတော့ သည်လိုနည်းနှင့် လုပ်၍ မရ။ သူ့အသက်နှင့် ကိုယ့်အသက် တွဲလျက်လို ဖြစ်နေသည်။ ကြားဖူးသမျှ နည်းများဖြင့် ဖျက်ဆီးဖို့ ကြိုးစားကြသည်။ ထိုင်ထ။ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုန်။ ကြိုးခုန်သည်။ အမြင့်က ခုန်ချသည်။ ဗိုင်းကနဲ လဲကျသည်အထိ ခြေကုန် လက်ပန်း ကျအောင် ပြေးလွှား ခုန်ပေါက်သည်။ နှိပ်သည်။ နယ်သည်။ နင်းခြေသည်။ ဘာမှ မဖြစ်။ နည်းနည်းလေး အရိပ်အယောင်လေးမျှပင် မဖြစ်။ ကြားဖူးနားဝ ရှိသမျှ အပြင်လူ မသိအောင် တိုးတိုးတိတ်တိတ် ရှာဖွေ ရရှိနိုင်သမျှ ဆေးတွေ ဝါးတွေ တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုး သောက်သည်။ နည်းနည်းသောက်သည်။ များများ သောက်သည်။ လူကသာ မချိမဆန့် ခံရသည်။ ထိုအရာက ဘာမှ မဖြစ်။

မစိမ်းမြ သေပစ်လိုက်ချင်ပြီ။ သည်ကိစ္စ ဖြေရှင်းလို့ မရလျှင် ရှေ့ဘဝ တွေးရဲစရာ မရှိ။ ‘သူမသေချင်ရင် ကျွန်မပဲ သေပစ်လိုက်တော့ မယ် အမေရယ်၊ ဒီနည်းပဲ ရှိတော့တယ်’ ဟု မစိမ်းမြ ဆိုရှာသည်။ ‘အဲဒါမျိုးတော့ စိတ်မကူးပါနဲ့ သမီးရယ်၊ အဖန် ငါးရာ ငါးကမ္ဘာ ခံရတတ်တယ်၊ အမေတို့ ကြိုးစားကြည့်ပါဦးမယ်’ ဟု ဆိုကာ မစိမ်းမြ အမေ တစ်ဘက်ရွာမှ လက်နှိပ်စက်ဟု နာမည်ကျော်ကြားသည့် မိန်းမကြီးကို တတ်နိုင်သမျှ တိုးတိုးတိတ်တိတ် လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက် ခေါ်ယူသည်။ အဘွားကြီးက ဒုက္ခသည်မလေးကို သူကယ်ဆယ်မည်၊ စိတ်ချဟု သေချာပေါက် အာမခံကာ အစွမ်းကုန် ဆောင်ရွက်သည်။ ထိုအခါ ခံရသူမှာ လည်း အစွမ်းကုန် လူးလိမ့်နေအောင် ခံရသည်။ တစ်ရက်ဖြစ်နိုး၊ နှစ်ရက်

ဖြစ်နိုး တမျှော်မျှော် စောင့်ဆိုင်းနေရသည်။ ဖြစ်မလာ။ လက်အရှိန်ကြောင့် ယောင်ယမ်းကိုက်ခဲသည့် ဒဏ်ကိုသာ ခံရသည်။ ရက်အတန်ကြာ စောင့်ဆိုင်းပြီး မထူးခြားသည့်အခါ အဘွားကြီးကို နောက်တစ်ကြိမ် ဆက်သွယ်ရသည်။ တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ်။ စောင့်ကြည့်လိုက်။ ထပ်လုပ်လိုက်။ မထူးခြား။ ဒီကာလအတွင်း ထိုအရာကမူ အထိအခိုက် အနှောင့်အယှက် လုံးဝ ကင်းမဲလေဟန် မှန်မှန်ကြီး ကြီးထွားတိုးတက်လျက် ရှိချေသည်။ ‘ဆက်လုပ်ရင် သေဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်’။ အဘွားကြီး လက်လျှော့သွားသည်။ သည်နောက်ပိုင်းမှာ မစိမ်းမြ အိပ်ခန်း တံခါး လုံးဝနီးပါး ပိတ်သွားခဲ့သည်။ အိပ်ရာထဲမှာ ခွေပြီး အိပ်မပျော်ဘဲ အိပ်နေမည်။ ဒါမှ မဟုတ်၊ ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ကာ နံရံကို မျက်တောင်မခတ် ငေးကြည့်နေမည်။ မိခင်ခမျာ ထမင်းတစ်လုတ် နှစ်လုတ် ဝင်အောင် အမျိုးမျိုး ချောမော့ ကျွေးနေရသည်။ သမီးကို အားမပေးတတ်နိုင်၊ ဘယ်လို ဖျောင်းဖျ ရမှန်းပင် မသိတတ်နိုင် ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

တစ်နေ့ မစိမ်းမြ စိတ်ကူး တစ်ခု ရသည်။ ခါတိုင်း မေး၍ပင် မဖြေဘဲ ရှိခဲ့ရာမှ သူက စတင်ကာ သူ့အမေကို စကားဆိုသည်။

‘အမေ၊ ဒေါ်ဖွားစိန်ကြီး ဆေးရုံမှာ ဗိုက်ခွဲတော့ အလုံးကြီးနော်’

‘ဟုတ်တယ် သမီးရဲ့၊ သူက အပျိုကြီးပဲ၊ ဗိုက်ပူလာတော့ လူတွေက အမျိုးမျိုး ပြောကြတယ်၊ သူ့အလုံးက နောက်တော့ ကြီးမလာဘဲ အဲဒီအတိုင်းပဲ ဆေးရုံက ခွဲထုတ်ပေးလိုက်တယ်၊ အလုံးကြီး၊ ကန်တဲ့ ဘောလုံးလောက် နီးနီး ရှိတယ်တဲ့’

အလုံးအကြောင်း ပြောရင်း မစိမ်းမြ အမေစိတ်မှာ သမီးလေး ဗိုက်ထဲကဟာ အဲဒီလို အလုံးပဲ ဖြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်းမိသည်။ သို့သော် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ ဓားပြတွေ လာပြီးမှ ရုတ်တရက် ပေါ်လာတဲ့ဟာပဲ။ ပြီးတော့ ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှာ ကြီးလာနေပုံကလည်း အထင်အရှား။ ကလေးမွေးဖူးသည့် မိန်းမတစ်ယောက် အနေနှင့် သည်ဟာကို တခြားဟာပါလို့

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

စိတ်ကူး၍ မရနိုင်ဘဲ ရှိသည်။

‘အမေ သမီးဟာလဲ အလုံးပဲ ဖြစ်မယ် အမေရဲ့၊ သမီးတော့ အဲဒီလိုပဲ ထင်တယ်၊ ဒါကြောင့်သာ ဟို အဘွားကြီး နှိပ်ချလို့ မရတာပေါ့၊ ကိုယ်ဝန် ဆိုရင် သူဖျက်လို့ မရဘဲ ဘယ်နေပါ့မလဲ၊ ဟုတ်တယ်နော်၊ အလုံးပဲ ဖြစ်ရမယ်’

သမီးမျက်နှာပေါ်မှာ မျှော်လင့်ချက် အရိပ်အရောင်ကလေးနှင့် မိမိကို တောင်းပန် တိုးလျှိုးသော အမူအရာလေး မြင်ရတော့ မစိမ်းမြဲ အမေ အငြင်းချင်၊ မငြင်းရက်။

‘ဟုတ်ချင်လဲ ဟုတ်မှာပေါ့ သမီးရယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ် အမေရယ်၊ အလုံးပါ၊ သေချာပါတယ်၊ သူ့အလိုလို ပေါ်လာတဲ့ အလုံး သူ့အလိုလို ပြန်သေးသွားမလား စောင့်ကြည့်မယ်၊ ဒေါ်ဖွားစိန်မှာလို အကြီးကြီး ဖြစ်လာရင်တော့ ဆေးရုံသွားပြီး ခွဲထုတ်ပစ် မယ် အမေရာ’

‘အင်းပေါ့ သမီးရယ်’

သည်လိုပဲ ပြောရတော့သည်။

* * *

ထိုနေ့မှစ၍ မစိမ်းမြဲ ဗိုက်ထဲက အရာသည် အလုံးဖြစ်သွားသည်။ မစိမ်းမြဲ ထမင်းကောင်းကောင်း စားလာသည်။ အမေက မေးလျှင် ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ပြန်ပြောတတ်လာသည်။ သို့သော် အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်ကား မထွက်။ အလုံးကြီးနှင့် လူမြင်ခံရမှာ ရှက်သောကြောင့်ဟု ဆိုသည်။

မှန်သည်။ ဖုံး၍ ဖိ၍ မရသော အရာသည် မဖုံးနိုင် မဖိနိုင် ပေါ်လွင် ထင်ရှား၍ လာသည်။ တစ်စထက် တစ်စ ဟိုလူမြင် သည်လူမြင် ဖြစ်၍ လာသည်။ ဆွေမျိုးသားချင်း အရင်းအချာများက စတင်ကာ မစိမ်းမြဲ၏ အဖြစ်သနစ်မှန်ကို တစ်ရွာလုံး သိသွားခဲ့သည်။

ကိုယ်ဝန်ရယ်လို့ လူသိထင်ရှား ဖြစ်လာပြီ ဆိုတော့ သားဖွားဆရာ

မ၏ လုပ်ငန်းထဲမှာ အကျုံးဝင်လာသည်။ မေးမြန်းရဖို့ ဖြစ်လာသည်။ သည်အခါ အမေလုပ်သူကလည်း 'ကြည့်ပါ ဆရာမရယ်' ဟု အပ်နှံသည်။ သို့သော် မစိမ်းမြကတော့ ကိုယ်ဝန် မဟုတ်။ အလုံးမှ အလုံး။

'ကလေးဆိုရင် လှုပ်တယ်ဆို၊ ကျွန်မဟာက လှုပ်မှ မလှုပ်ပဲ၊ ငြိမ်နေတာ ကြည့်ပါလား ဆရာမရဲ့' သူက ဆိုသည်။

ဆရာမက သူ့ဗိုက်ကို စမ်းသပ်နေဆဲမှာပင် အတွင်းမှ ကလေးက တိုးထွက်ကန်ကျောက်လာသည်။

'တွေ့လား၊ ဒီမှာ လှုပ်နေတာ၊ ဟောဒီမှာ တိုးနေတာ၊ အဲဒါ ကလေး လှုပ်တာ မဟုတ်သေးဘူးလား' ဆရာမက ဆိုသည်။

'မဟုတ်ပါဘူး ဆရာမရယ်၊ အဲဒါ ဗိုက်ထဲက လေတွေ ပွပြီး တိုးနေတာပါ၊ ကိုယ့်ဗိုက်ထဲကဟာ ကိုယ်အသိဆုံးပေါ့ ဆရာမရယ်' မစိမ်းမြ လုံးဝမလျှော့။

ဆရာမ လက်က ကလေးကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းတွေ စမ်းသပ် တွေ့ရှိနေရသည်။ သို့သော် ယခု အနေမှာတော့ သူလက်မခံချင်၍ ဇွတ်မေ့ ထားသည့်အရာကို လက်ခံအောင် အတင်း ငြင်းခုံနေ၍ မဖြစ်။ သင့်လည်း မသင့်တော်။ ပြီး သူစိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ကာ မိမိကို အတွေ့မခံ ဖြစ်သွားမှာလည်း စိုးရိမ်ရသေးသည်။ သို့နှင့် သူပြောသည့်အတိုင်း အလုံးလိုပဲ လက်ခံထားလိုက်ကာ 'ညည်းအလုံး ကြီးလာသလား၊ ငယ်သွားသလား စမ်းကြည့်ရအောင်' ဟူ၍သာ မှန်မှန်သွားရောက် ကြည့်ရှုနေတော့သည်။

နေစေ့ လစေ့လောက်ရှိသည့် အချိန်၌ ဆရာမက မစိမ်းမြ မိခင်နှင့် တိုင်ပင်ကာ 'မစိမ်းမြအလုံး ခွဲမှ ဖြစ်တော့မယ်၊ ဗိုက်ထဲမှာ ကြာနေပြီ' ဟု ချော့မော့ ပြောဆိုပြီး ဆေးရုံသို့ ခေါ်ကြသည်။ မစိမ်းမြ ရှက်လှသည် ဟု ငြင်းဆန်နေသဖြင့် လေးငါးရက် ကြာနေသည်။ နောက်ဆုံး အတင်းပိုင်း ရံကာ ချော့ကြ၊ မော့ကြ လှည့်ပတ်ပြီး ခေါ်ကြတော့မှ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

* * *

ဆေးရုံရောက်သည့်နေ့မှာပင် မွေးဖွားခါနီး နိမိတ်လက္ခဏာများ ပေါ်ပေါက်

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

လာသည်။ သို့သော် ဆရာဝန် ဆရာမများ စမ်းသပ် စစ်ဆေးသဖြင့်သာ မွေးဖွားမှု အစပြုနေကြောင်း သိရသည်။ မစိမ်းမြ ကိုယ်တိုင်ကမူ ဘာ အရိပ် အယောင်မျှ မပြ။ ခါးမကိုက်၊ ဗိုက်မနာ၊ လုံးဝ ညည်းညူခြင်း မရှိ။ ‘ဗိုက်မနာဘူးလား’ မေးလျှင် ‘ဟင့်အင်း၊ ဘာလို့ နာရမှာလဲ’ ဟု ဆိုသည်။

သူ့ကို မွေးဖွားပေးရန် ပြင်ဆင်ကြသည်။

ပုံမှန်အတိုင်း သားအိမ်ဝ တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လာနေသည်ကို စမ်းသပ် တွေ့ရှိရသည်။ သားအိမ် ကြွက်သား ကျုံ့နေ၊ ညှစ်နေသည်ကို မြင်တွေ့ရသည်။ သူများတကာ ညည်းညူကြသည့်အချိန် တချို့ မိန်းမများ အော်ကြ ဟစ်ကြ မထိန်းနိုင်မသိမ်းနိုင် ဖြစ်ကြသည့် အချိန်မျိုးတွင် မစိမ်းမြ အေးအေးဆေးဆေး ဘာမှ မဖြစ်သလို ‘တစ်စက်ကလေးမှ မနာပါဘူး’ ဟု ဆိုသည်။

‘အလုံးပါ ဆရာမတို့ရယ်၊ ကိုယ့်ဗိုက်ထဲ ကလေးရှိနေမှ ကျွန်မ မသိဘဲ နေပါ့မလား၊ အခုလည်း တကယ် ကလေး မွေးမယ် ဆိုရင် ဗိုက်မနာဘဲ နေမလား၊ ဆရာမတို့ ထုတ်ယူလို့ ထွက်လာရင်လည်း အလုံးပဲ ထွက်လာမှာပါ’ မစိမ်းမြ ငြင်းနေဆဲ။

‘အေး၊ အေး နင့် အလုံးကြီး ထွက်လာရင် ငါတို့ကို ပေးနေပါ တို့ဆေးရုံမှာ သိမ်းထားမယ်’ ဆရာမ တစ်ယောက်က ဆိုသည်။

‘ပေးပါတယ် ဆရာမရယ်၊ ကျွန်မမှာ ဘာလုပ်မှာလဲ’

အမေလုပ်သူက ဗိုက်မနာ။ ညှစ်ခိုင်းတော့လည်း သေသေချာချာ မညှစ်။ သို့သော် သူ့အမေ ဘယ်လိုပင်နေနေ ကလေးကတော့ သူ့သဘာဝ စွမ်းအားနှင့် သူ ပုံမှန်အတိုင်း ဖြောင့်ဖြောင့်ဖြူးဖြူးပင် ပြင်ပလောကသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ခေါင်းပိုင်း၊ ပခုံး၊ ထို့နောက် တစ်ကိုယ်လုံး။ ကလေး ထွက်လာနေစဉ် အခိုက်မှာတော့ မစိမ်းမြ မျက်နှာ ဇေဇေဝါ သို့လော သို့လော အမူအရာမျိုး ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်။

ချက်ကြိုးတွေ ဘာတွေ ဖြတ်ပြီးတဲ့နောက် စောစော သူ့ထံမှ အလုံး

တောင်းထားသည့် ဆရာမက အူဝဲအူဝဲနှင့် အော်နေသော ကလေးကို မစိမ်းမြ မျက်နှာနား သွားပြကာ ‘တွေ့လား နင့်ဗိုက်ထဲက အလုံး၊ ငါ့ ပေးနော်’ ဟု ဆိုသည်။

‘ဟယ်ကလေးလေး၊ ယောက်ျားလေး’ မစိမ်းမြ ဆိုရှာသည်။ သူ့မျက်နှာက ဝင်းခနဲ လင်းသွားသည်။ မိခင်၏ မေတ္တာစိတ်တို့ ပြည့်လျှမ်း ကာ ကြည်လင် လန်းဆန်း၍ သွားသည်။

‘ကဲ ဘယ်လိုလဲ၊ ပေးဦးမလား’ ဆရာမက ထပ်မေးသည်။

‘ဘယ်ပေးနိုင်မလဲ ဆရာမရယ်၊ ကျွန်မ သားလေးပဲ’

မစိမ်းမြ ကတိပေးပြီးမှ ဖျက်ရသဖြင့် အားနာဟန်ဖြင့် ဆိုသည်။ သူ့မျက်လုံးများက ကလေးတစ်ကိုယ်လုံးပေါ်မှာ။ မွေးခန်းထဲက ဆရာမလေးများ သူ့နံဘေးမှာ ဝိုင်းအုံနေသည်။ နောက်ဆုံးတော့ မစိမ်းမြ ကလေးဆိုတာ ယုံသွားပြီ၊ လက်ခံသွားပြီ၊ သူ့ဗိုက်ထဲက ထွက်လာသည့် ကလေးငယ်ကို မိခင်မေတ္တာဖြင့် ချစ်နိုင်ရှာပေသည်ဟု ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ စွာ ကြည့်နေကြသည်။

မစိမ်းမြ သူ့ဗိုက်ကို စမ်းကြည့်သည်။

‘ငါ့ဗိုက်ထဲက မွေးလိုက်တာ၊ သားလေး ငါ့သားလေး’ သူ့ခေါင်းထဲက တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်နေသည်။ ‘ကလေးအဖေ၊ သူ့အဖေ၊ ဘယ်သူ့ကို အဖေခေါ်ရမည်လဲ၊ သူ့အဖေ ဘယ်သူလဲ။ သူ့ဘယ်လို လူဖြစ်လာသလဲ ဆိုတာ တစ်နေ့ကျရင် သိလာလိမ့်မည်။ တစ်နယ်လုံး တစ်ရပ်လုံး သိခဲ့သည့် ကိစ္စကို ဘယ်မှာ လိုက်ဖုံးလို့ ရနိုင်ပါ့မလဲ။ သားကလေး သားကလေး ကြီးလာရင် အို ဒုက္ခ၊ ဓားပြနဲ့ ဓားပြနဲ့’ မစိမ်းမြ မျက်နှာ ရုတ်ခြည်း ပြောင်းလဲသွားသည်။

‘မစိမ်းမြ ဘာတွေ တွေးနေလဲ၊ စိတ်ညစ်စရာတွေ ဒီအချိန်မှာ မတွေးနဲ့၊ သတိထား’

‘သားလေး ဘယ်လောက်လှလဲ၊ ချစ်စရာလေး၊ ဒီမှာ ကြည့်စမ်းပါဦး’

ဆရာမများ စိုးရိမ်မကင်းစွာဖြင့် သူ့ကို အာရုံပြောင်းပေးနိုင်အောင်

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

ကြိုးစားကြသည်။

‘ဒီမှာ ကြည့်စမ်းဟေ့၊ အသံပြဲကြီးနဲ့ ငိုနေလိုက်တာ’

ကလေးက အသံညံ့စာစွာ အော်ငိုလျက် ရှိသည်။

မကြား၊ မစိမ်းမြဲ ဆရာမတွေ အသံ မကြား။ သားလေး ငိုသံကို လည်း မကြား။

‘ကလေး စကားတတ်လာတဲ့အခါ ကစားတတ်တဲ့ အခါ ကြီး လာတဲ့ အခါ ဘယ်လို ပြောမလဲ၊ လူတွေက ဘာတွေ ပြောမလဲ၊ ဓားပြ ဓားပြတွေနဲ့၊ အို’

မစိမ်းမြဲ မျက်နှာ အိုစာသွားသည်။ ရင်ကွဲပက်လက် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲနေဟန် မြင်ရသည်။

သူ့ကို ချောမော့ နှစ်သိမ့်ရန် ဝိုင်းဝန်း ကြိုးစားကြသည်။ မစိမ်းမြဲ ဘေးလူများကို မမြင်။ သူ့မျက်လုံးများက မျက်နှာကျက်ဆီ ငေးနေသည်။ ဘယ်အရာကိုမှ စူးစိုက်တွေ့မြင်ခြင်း မရှိသည့် မျက်လုံးများ။ မျက်စိ ထဲတွင် မျက်ရည်ကြည်များ စုဝေးနေသည်။ သို့သော် မညည်းညူ၊ မငိုရှိုက်။ မျက်စိထောင့်စွန်းဆီမှ မျက်ရည်တစ်ပေါက် လိမ့်ဆင်းကျသွားသည်။ သို့ သော် နောက်ထပ်ကား တစ်ပေါက်မျှ ဆက်လက် ကျဆင်း၍ မလာ။ မျက်ရည်အချို့ မျက်လုံးအိမ်ထဲမှာ ရစ်ဝိုင်းနေဆဲ။ သို့သော် ကျကား မကျတော့။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ဘာလှုပ်ရှားမှုမျှလည်း မရှိတော့။

‘မစိမ်းမြဲ၊ မစိမ်းမြဲ’

စိုးရိမ်မကင်းစွာ မေးမြန်းခြင်း၊ စမ်းသပ်ခြင်း ပြုကြသည်။ မစိမ်း မြဲ အသက်ရှူမှန်နေသည်။ နှလုံးခုန် မှန်နေသည်။ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အရ အားလုံး အကောင်း။ သို့သော် မျက်တောင်မခတ်၊ ပါးစပ်မလှုပ်၊ နား မကြား၊ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အဆက်အဆံ မလုပ်ပြီ။ သတ္တဝါဘဝမှ သစ်ပင် ဘဝသို့ ကူးပြောင်းသွားခဲ့ပြီ။

ခေတ်အဆက်ဆက် သူတို့နဲ့ ကျွန်တော်တို့

ဘတ်စ်ကားပေါ်က ကျွန်တော် ဆင်းလိုက်တော့ ကိုးနာရီခွဲပြီ။ မှောင်ပြီ။
ဆိုက်ကားဂိတ်ဆီသို့ ကျွန်တော် လျှောက်လာခဲ့သည်။

မျက်မှန်းတန်းမိနေသည့် ဆိုက်ကားသမား တစ်ယောက်က
မေးသည်။

‘ဆရာ နောက်တစ်ယောက် စောင့်ဦးမလား’

‘စောင့်တာပေါ့ဗျာ’

တစ်ယောက်တည်း စီးလျှင် ရှစ်ကျပ်ပေးရမည်။ နောက်တစ်
ယောက်စောင့်စီးလျှင် ငါးကျပ်ပဲ ကျမည်။ ကားခနှင့် ဆိုက်ကားခ ပေါင်း
လျှင် တစ်နေ့ တစ်နေ့ ခရီးစရိတ်က မနည်း။

သုံးကျပ် သက်သာအောင် နည်းနည်းတော့ စောင့်ရန် ကျွန်တော်
ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

‘ကဲ အလှည့်သမား ထွက်ထားလေ’

ကျွန်တော့်အား နှုတ်ဆက်မေးမြန်းသူက သူ့အပေါင်းအသင်းများ ဘက်သို့ လှည့်၍ ပြောလိုက်သည်။

မှောင်ရိပ်ခပ်ကျကျ တစ်နေရာက ဆိုက်ကားတစ်စီးပေါ်မှာ ဣန္ဒြေရရ ထိုင်နေသည့် လူငယ်လေး တစ်ယောက် ဆိုက်ကားကို တွန်း၍ ထွက်လာသည်။

‘ဦးလေး၊ တက်ထိုင်နေလိုက်ပါ’ ဟု ကျွန်တော့်အား ဆိုက်ကား ခုံပေါ်မှာ ထိုင်ခိုင်းသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ သူက

‘တစ်ယောက်လို၊ တစ်ယောက်လို’ ဟု လှမ်းအော်နေလိုက်သည်။

ဆိုက်ကားနင်းမည့် ချာတိတ်ကို ကျွန်တော် ကြည့်မိသည်။ လူက ပိန်ပိန်ပါးပါး ဖြူဖြူဖွေးဖွေးလေး။ ဆယ်တန်းတက်နေသည့် ကျွန်တော့် သားနှင့် ရွယ်တူလောက်ပဲ ရှိမည်။ ကျွန်တော့်သားလောက်ပင် ကြံ့ခိုင်ပုံ မရ။ ရှုပ်အင်္ကျီအဖြူ ခပ်နွမ်းနွမ်းလေးတစ်ထည်ကို ဝတ်ထားသည်။ လက်မြှောက်ပြီး လှမ်းအော်တော့ အင်္ကျီချိုင်းကြား ပြဲနေတာ မြင်ရသည်။

သို့သော် သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ သိပ်ဆင်းဆင်းရဲရဲ မိဘက မွေးဖွားခဲ့သည့် ပုံမျိုးတော့ မဟုတ်။ သိပ်ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း လုပ်ကိုင် ခဲ့ရသည့် လက္ခဏာမျိုးလည်း မရှိ။

သူဘာကြောင့် ဆိုက်ကား နင်းနေရသလဲ။ မိဘက ရုတ်တရက် အခြေအနေ ပျက်သွား၍လား။ ဘယ်လို အခြေအနေ ပျက်တာမျိုး ဖြစ်မလဲ။ အဖေ အလုပ်ပြုတ်သွား၍လား။ ဒါမှ မဟုတ် အဖေ ဆုံးသွား၍ များလား။ သူ့အမေကော ဘယ်လို နေမလဲ။ သူ့မှာ ညီအစ်ကို မောင်နှမ ဘယ်နှစ်ယောက် ရှိလေမလဲ။ သူ့အကြီးဆုံးလား။ ခမျာမိသားစုကို လုပ်ကျွေးနေရလေသလား။

အိမ်က သားမျက်နှာကို မြင်ယောင်ကာ ကရုဏာ သက်မိသည်။ ငါ့သားကလေးသာဆိုရင် ဘယ်လောက် သနားစရာ ကောင်းလေမလဲ။ အကယ်၍ ယခုနေခါ ငါသာ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားခဲ့လျှင် သားတို့ ဘဝသည်

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

အဘယ်မျှ နိမ့်ပါးသွားလေမလဲ။ ယခု ကြည့်စမ်း။ ဒီကလေးခမျာ ဒီအရွယ် ကလေး၊ လူပုံနုနုနယ်နယ်ကလေးနှင့် ဆိုက်ကားနင်းနေရသည်။ သူ့မိခင် ခမျာ ကြည့်ရက်နိုင်ပါ့မလား။

သူနင်းသည့် ဆိုက်ကားကို စီးရမှာပင် ကျွန်တော် ဝန်လေးလာ သည်။ ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်ကို သူ့ခမျာ မနည်း နင်းရလိမ့်မည်။ နောက် တစ်ယောက်နှင့်သာ ဆိုလျှင် လွယ်မည် မဟုတ်။ အထူးသဖြင့် ဟိုရှေ့နားက ကုန်းတက်ကို သူ ဘယ်လိုနည်းနှင့်မျှ တက်နိုင်မည် မဟုတ်။

‘တစ်ယောက်လို၊ တစ်ယောက်လို’ သူက လှမ်းအော်နေသည်။ သူ့လေသံက ခပ်မှန်မှန်။ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်။

‘ကဲပါကွာ၊ ခေါ်မနေပါနဲ့တော့၊ တစ်ယောက်တည်းပဲ သွားတာ ပေါ့’ ကျွန်တော် မနေနိုင်၍ ပြောလိုက်သည်။

ကောင်လေးက ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက် စောင်းငဲ့ကြည့်ပြီးနောက် ဆိုက်ကားကို တွန်း၍ ထွက်လာသည်။ ထို့နောက် နိုင်နိုင်နင်းနင်းပင် တက်နင်းခဲ့သည်။ အလျင်စလို မရှိ။ နှေးလည်း မနှေး၊ မြန်လည်း မမြန်၊ ဆိုက်ကား နင်းနေကျ လူတစ်ယောက်၏ ကျွမ်းကျင်မှုမျိုးဖြင့် စိတ်အေး လက်အေး နင်းပုံမျိုး။

မဆိုးဘူး။ ဒီကလေး ကြည့်ရသည်မှာ လူပုံပန်းနှင့် မလိုက်အောင် ပင် စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်ပုံရသည်။ ကောင်းသည်။ ဒါမျိုးကို ကျွန်တော် သဘောကျသည်။ လူဆိုသည်မှာ ဘဝကို ရင်ဆိုင်ရဲသော သတ္တိ ရှိရလိမ့် မည်။ ဒီလို စိတ်ဓာတ်မျိုးနှင့် ဆိုလျှင် ဒီကလေးသည် တစ်နေ့ အောင်မြင် ကြီးပွားရလိမ့်မည်။ သူ့ဘဝနှင့် သူ့စိတ်ဓာတ်ကလေးကို စူးစမ်း ကြည့် ချင်စိတ် ပေါက်လာသည်။

‘မင်းဆိုက်ကား နင်းတာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲကွ’

‘တစ်နှစ်လောက် ရှိပါပြီ’

‘ငါနဲ့ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါဘူး၊ အေးလေ ငါကလဲ နေ့တိုင်း ဆိုက်ကား စီးနေတာမှ မဟုတ်တာ၊ မြို့ထဲက နောက်ကျပြီး ပြန်လာတဲ့

ရက်တွေမှ စီးဖြစ်တာကိုး' သူက ကုန်းတက် မရောက်မီ အရှိန်ရအောင် ခပ်သွက်သွက်ကလေး ဖိနင်းသည်။ ကုန်းထိပ်သို့ အရှိန်ကလေးနှင့်ပင် အလွယ်တကူ ရောက်သွားသည်။

သူ့ဆိုက်ကားလေးက အတော့်ကို သွက်လှသည်။ သေသေချာချာ ဂရုတစိုက် သထားပုံရသည်။ တချို့ ဆိုက်ကားသမားများမှာ လူကလည်း မနင်းနိုင်။ ဆိုက်ကားကလည်း မကောင်းသဖြင့် ကုန်းတက်ရောက်လျှင် ဆင်းတွန်းရလို တွန်းရ၊ ချိန်းပြုတ်သွားတာနှင့်၊ စပုတ်တိုင်ကျိုးတာနှင့်၊ စီးရသူအတွက်ပင် စိတ်ညစ်စရာ ဖြစ်ရတတ်သည်။

ဒီကောင်လေးကတော့ လူတော်လေးပဲ။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် မိသားစုကို ရှာဖွေ ကျွေးနေသည်။ ဆိုက်ကားကိုလည်း ဂရုတစိုက် ပြုပြင် တတ်ပုံရသည်။ သူ့ကိုယ်ပိုင် ဆိုက်ကားလေး၊ ဒါမှ မဟုတ် အံ့နာဆီက အခနဲ့ ယူနင်းရသည်လား။ ချော ကိုယ်ပိုင်ဆိုက်ကားပဲ ဖြစ်ပါစေ။

‘ဆိုက်ကားက ကိုယ်ပိုင်လားကွ’

ကောင်လေးက ဆိုက်ကားနင်းနေရင်းက ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့် သည်။ ဒီလူကြီး အတော်စပ်စုတာပဲဟု ထင်လေသလား မသိ။ ‘ဟုတ်ကဲ့’ ဟု တစ်ခွန်းတည်း ဖြေသည်။

စပ်စုတယ် မထင်ပါနဲ့ကွာ၊ မင်းအပေါ် စေတနာထားလို့ မေး တာပါ။ ကိုယ့်သားအရွယ်လေး နင်းနေတဲ့ ဆိုက်ကား စီးရတာ စိတ် မကောင်းပါဘူးကွာ၊ ဆိုက်ကား တစ်ဘက်နဲ့ ကျောင်းတက်ရတော့ ပညာ ရေး ထိခိုက်မှာပဲ၊ ဘယ်လောက်ပဲ လိမ္မာတဲ့ ကလေးဖြစ်ဖြစ် ဒီလောက် ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်ရရင် ဘယ် စာဖတ်နိုင်တော့မလဲ၊ အင်း ကျောင်းမှ နေနိုင်သေးရဲ့လား။ သူ့အတွက် တွေးကာ ကျွန်တော် စိတ် မကောင်း ဖြစ်နေမိသည်။

‘ဒါနဲ့ မင်း ဘယ်နှစ်တန်းလဲကွ’

‘ဒီနှစ်ပဲ ဆယ်တန်းအောင်ပါတယ်’

‘ဟေ ဟုတ်လားကွ၊ ဂုဏ်ထူးတွေ ဘာတွေ ပါသေးလား’

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

‘လေးဘာသာ ပါပါတယ်’

‘ဟာ တယ်ဟုတ်ပါလားကွ၊ ဆိုက်ကား တစ်ဘက်နဲ့ ဂုဏ်ထူးလေး ဘာသာ ထွက်တယ် ဆိုတာ တကယ်တော်လို့ပေါ့ကွာ၊ သူများတွေမှာ ဘာသာစုံ ကျူရှင် ယူပြီးတော့တောင် အောင်ချင်မှ အောင်ကြတာ၊ ပညာ ဆိုတာ ပိုက်ဆံပေးတိုင်း ရတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ကိုယ်ကြိုးစားမှ ကိုယ်ရတာ၊ ဉာဏ်ကောင်းဖို့လဲ လိုတာပေါ့ကွာ၊ မင်းကြည့်ရတာ ဉာဏ် အတော် ကောင်းပုံပဲ’

ကျွန်တော်က သူ့အား လှိုက်လှဲစွာ ပြောနေမိသည်။

ကောင်လေးက ရယ်သည်။

‘မဟုတ်ဘူး ဦးလေးရ၊ ကျွန်တော်လဲ ဘာသာစုံ ကျူရှင်ယူပါတယ်၊ ဆိုက်ကားက နင်းသားမလာတဲ့ နေ့တွေမှာ တစ်ခါတလေ အညောင်းပြေ နည်းနည်းပါးပါး နင်းတာ၊ ကျွန်တော်က တခြား အားကစားလဲ ဝါသနာ မပါတော့ ကျန်းမာအောင် လေ့ကျင့်တဲ့ သဘောလဲ ဖြစ်တာပေါ့’

‘ဒါဆို မင်းက မင်းအဖေအမေ ထောင်ထားတဲ့ ဆိုက်ကားကို အပျော်ဝင်နင်းတာပဲပေါ့’

ကောင်လေးက ဆိုက်ကားကို အရှိန်လျှော့လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်အား ဇာတ်ရေလည်အောင် ရှင်းပြသည့် လေသံမျိုးဖြင့် ပြောပြသည်။

‘ဒီဆိုက်ကားက ကျွန်တော့် ကိုယ်ပိုင် ဆိုက်ကား အစစ်ပါ ဦးလေး၊ ကျွန်တော့် ပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်ပြီး ထောင်ထားတာ ဆိုက်ကားလေးစီး ရှိတယ်။ လူငှားထဲက တစ်ခါတလေ နေမကောင်းလို့ ဘာလို့ မထွက်နိုင်တဲ့အခါ ကျွန်တော်လဲ အားနေရင် ခဏတစ်ဖြုတ် ထွက်တယ်၊ ဒီလို ထွက်ခြင်း အားဖြင့် ဆိုက်ကားနင်းသူတွေနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီးလဲ ရှိတယ်၊ သူတို့ လုပ်ပုံ ကိုင်ပုံတွေလဲ သိထားတော့ ကိုယ် အလိမ်မခံရဘူး၊ ပြီးတော့လဲ တခြား အတွေ့အကြုံတွေ ရတာပေါ့၊ လူအမျိုးမျိုး ဘဝအထွေထွေရဲ့ စိတ်နေ သဘောထားတွေကိုလဲ သိရတယ်’

ဪ အတော်လာတဲ့ ချာတိတ်ပါလား၊ ငါ သနားတာ နည်းနည်း

များသွားပြီ။

ကျွန်တော် ကောင်လေးမျက်နှာကို သေသေချာချာ မော့ကြည့်မိသည်။ ဒီကောင်လေး ငါမြင်ဖူးတာပဲ၊ ဘယ်နားမှာပါလိမ့်။

‘ဟေ့ နေပါဦးကွ၊ မင်းက ဘယ်မှာနေတာလဲ’

‘ဈေးကြီးနားက စေတနာဆိုင်လေ’

ကောင်လေးက ပြုံး၍ ပြောသည်။

ဟုတ်ပါပြီ၊ ကျွန်တော် ယခုမှ သဘောပေါက်သည်။ စေတနာဆိုင်ဆိုသည်က ဈေးကြီးရှေ့နားက မိသားစု ဆိုင်ခန်းတွဲကြီး ဖြစ်သည်။ စားသောက်ဆိုင်ခန်း၊ မိနီမားကတ်၊ လက်ဖက်အကြော်ဆိုင်၊ ဗီဒီယိုတိတ်ခွေအငှားဆိုင်၊ မိတ္တူကူးစက် စသဖြင့် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းမျိုးစုံ ရှိသည်။ မောင်နှမတွေ တပြုံကြီးနှင့် အလုပ်လုပ်နေကြသည့် မိသားစု လုပ်ငန်းကြီး။ ကျွန်တော် လူကဲခတ် အတော်ကြီး လွဲသွားခဲ့ပြီ။

သို့သော် ဟန်မပျက် ဆက်မေးသည်။

‘မင်းတို့ မောင်နှမ ဘယ်နှစ်ယောက် ရှိလဲကွ’

‘ငါးယောက်ပါ၊ ကျွန်တော်က အငယ်ဆုံး၊ အစ်ကိုကြီးက အဖေတို့နဲ့ စားသောက်ဆိုင် လုပ်တယ်၊ အဲဒါက မိရိုးဖလာလုပ်ငန်းပေါ့၊ ကျန်တာတွေက ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမတွေကြီးလာမှ လုပ်ကြတာ၊ မိနီမားကတ်က အစ်မကြီးဟာ၊ ဗီဒီယိုက အစ်ကိုလတ်၊ လက်ဖက်ဆိုင်က အစ်မလေး၊ မိတ္တူကူးစက်က ကျွန်တော့်လုပ်ငန်း၊ မနှစ်ကမှ စလုပ်တာ၊ ဆိုက်ကားကတော့ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်တုန်းကတည်းက ထောင်ထားတာပါ’

‘ဟေ၊ မင်းမှာလဲ ငယ်ငယ်တုန်းကဆိုတာ ရှိသေးလားကွာ’

‘ရှိတာပေါ့ဗျာ၊ ဦးလေးကလဲ’

ကောင်လေးက ရယ်၍ ပြောသည်။

‘ကျွန်တော် ပထမဆုံး ဆိုက်ကား တစ်စီး ထောင်တော့ ကျွန်တော့်အသက် ဆယ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်’

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

ကျွန်တော် အတော်အောင့်သွားသည်။

ကျွန်တော်ဆိုသည်က စာနယ်ဇင်းများထဲမှာ အောင်မြင်ရေး၊ ကြီးပွားရေး ဆောင်းပါးတွေ မပြတ်ရေးနေသည့် ကောင်တစ်ကောင် ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံတကာက ကြီးပွားကြသူတွေ အကြောင်း၊ အကြံဉာဏ် ကောင်းသူ ဝီရိယကောင်းသူတွေအကြောင်းကို မြန်မာလူငယ်တွေ အားလုံး အတုယူဖြစ်အောင် နိုင်ငံတကာ စာအုပ် စာတမ်းများထဲက ကျွန်တော် မှီငြမ်းရေးသားနေခဲ့တာ အတော်ပင် ကြာခဲ့ပြီ။

သို့သော် အခုဟာလေးနှင့် တွေ့လိုက်ရတော့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း အရှက်ကွဲသလို ခံစားရသည်။ ကောင်လေးကလည်း ကျွန်တော့်ကို ကျိတ်ပြီး ရယ်နေမည် ထင်သည်။

‘ကဲ ရောက်ပြီကွာ၊ ဒီနားပဲ ရပ်ပါ’ ကျွန်တော့် အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံ နှိုက်သည်။ ဆယ်တန် တစ်ရွက် ထွက်လာသည်။

‘ရော့ကွာ၊ ပြန်မအမ်းနဲ့တော့’

‘ဟာ နေပါဦး ဦးလေးရဲ့၊ အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့’ သူက အိတ်ထဲက ကျပ်တန်နှစ်ရွက် ခပ်သွက်သွက် ထုတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို အမ်းပေးသည်။ ထို့နောက် သူက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို အကဲခတ်သလို ကြည့်ကာ စကားတစ်ခွန်း ပြောသည်။

‘ဦးလေး၊ ဆရာ စားတယ်လဲ မထင်နဲ့နော်၊ ဦးလေးက ကျွန်တော့် စီးပွားရေးကို စိတ်ဝင်တစား မေးလို့ ကျွန်တော်လဲ ဦးလေးကို ရင်းနှီးမှုနဲ့ ပြန်ပြောတာ၊ ကျွန်တော် ဆိုက်ကားနင်းတဲ့ အခါ ဖြစ်စေ၊ မိတ္တူကူးတဲ့ အခါဖြစ်ဖြစ် ကျသင့်ငွေကို တိတိကျကျပဲ ယူတယ်၊ ပိုက်ဆံ ပိုတောင်းတာမျိုး၊ မှားပြီး ပိုယူတာမျိုး ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး၊ အပိုပေးတဲ့ ပိုက်ဆံမျိုးကိုလဲ ကျွန်တော် လက်ခံလေ့ မရှိဘူး၊ ကျွန်တော်လဲ သူများကို တစ်ကျပ် တစ်ပြား ဆိုပြီး ဘယ်တော့မှ အလွယ်တကူ ပေးလေ့ မရှိဘူး၊ ပိုက်ဆံ ဆိုတာ တစ်ကျပ် တစ်ပြားကို ကိုယ်က တန်ဖိုးထားမှ

တစ်သောင်း တစ်သိန်းက ကိုယ့်ကို တန်ဖိုးထားမယ် ဆိုတဲ့ စကားရှိတယ်
ဦးလေး၊ ကျွန်တော် အဲဒီအတိုင်း ကျင့်သုံးတယ်’

ခွေးမသားလေး၊ အလိမ္မာလေးနဲ့ စကားပလ္လင်ခံပြီး ငါ့ကို နှက်
နေတာကိုး။ ‘အေးပါကွာ၊ ဟုတ်ပါပြီ၊ မင်းက အင်မတန် တော်တဲ့
လူပါ။ ကဲ ငါသွားမယ်၊ မင်းလဲ အိမ်ပြန်တော့မှာပေါ့’

‘မပြန်သေးဘူး ဦးလေး၊ နောက် တစ်ခေါက်ဆွဲလို့ ရသေးတယ်၊
အချိန်ရှိခိုက် လုံ့လစိုက်ပေါ့ ဦးလေးရာ’

သူက ပြောပြီး ဂိတ်ဘက်ဆီသို့ ပြန်လှည့်နင်းသွားသည်။

‘သွားပြီနော်’ တဲ့။

ခပ်ပျော်ပျော် အသံနှင့်ပဲ လှမ်းအော် နှုတ်ဆက်သွားသေးသည်။

အေး၊ သွားကွာ၊ လုပ်ပေါ့ လုပ်ကြပေါ့၊ ဆိုက်ကားနင်းလဲ မင်းတို့၊
ဘဏ်တိုင်ဖွင့်လဲ မင်းတို့၊ မင်းတို့တွေပဲ ကြံကြဖန်ကြ၊ အချိန်ရှိခိုက်
လုံ့လစိုက်ကြ၊ မင်းတို့ပဲ ကြီးပွားကြ၊ ချမ်းသာကြ၊ တို့ဆီမှာ ရှိသမျှ
အားလုံး ယူသွားကြ။

ကျွန်တော် စိတ်က ကျိတ်၍ ရေရွတ်ရင်း အိမ်ဆီသို့ လျှောက်လာ
ခဲ့သည်။

အိမ်သို့ ရောက်လျှင် စာတစ်အုပ်နှင့် ငိုက်နေမည့် ကျွန်တော့်သား
ကိုပဲ ရိုက်နှိုးကာ

‘ဟေ့ကောင် မင်း မနက်ဖြန် စပြီး ဆိုက်ကားနင်းပေတော့’ လို့
ကြိမ်းမောင်းရမည်လား။ မိန်းမကိုပဲ

‘မင်း ထမင်းချက်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုတည်းနဲ့ တာဝန်ကျနေပြီ
မထင်နဲ့၊ မုန်းဟင်းခါးဆိုင်ဖြစ်ဖြစ်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဖြစ်ဖြစ် ထွက်ဖို့လုပ်’
ဟု ပြောရမည်လား။ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ကြမှ ဖြစ်တော့မည်။

အင်း သို့သော် အိမ်မှာလည်း အရမ်းအရမ်း ပြော၍တော့ ဖြစ်မည်
မဟုတ်။ တော်ကြာ ကိုယ့်ဘက်လှည့်လာလိမ့်မည်။ ကိုယ်က စကား

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

တစ်ခွန်း စရံရှိသေး။

‘ရှင် အရက်မူးလာပြီး ဂဂျီဂျောင့်တွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ရှင် ဒီလိုပဲ နေ့တိုင်း မူးမူးနေမယ် ဆိုရင်’ စသဖြင့် အော်ကြီး ဟစ်ကျယ်တွေ လျှောက်ပြောလျှင် ကျွန်တော်ပဲ အရှက်ကွဲမည်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပြန် ဘရိတ်အုပ်ကာ ဒီနေ့ လမ်းမှာ ကျွန်တော် ဘာ ဗဟုသုတမှ မရခဲ့သလို ခပ်ကုတ်ကုတ်ပဲ အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့ပါသည်။

[ရင်ခုန်ပွင့်၊ နိုဝင်ဘာ၊ ၁၉၉၁]

အချို့သောသူများအကြောင်း

မိတိုးလာနေတာ မြင်သည်နှင့် ဒေါ်အုန်းကြည် စိတ်ညစ်သွားသည်။ ဘာတောင်းမည်လဲ။ ဘာလေးနည်းနည်း ချေးပါ၊ ငှားပါ ပြောမည်လဲ။

မိတိုးတို့ကို အကြောင်းမရှိရင် ငါ့အိမ်မလာနဲ့ဟု ပြောထားသည်။ အကြောင်းရှိမှလော၊ ငါ့မှာ ကိစ္စရှိရင် လှမ်းခေါ်မယ်ဟူ၍ ညွှန်ကြားထားခဲ့သည်။ မိမိတို့ မိသားစုကလည်း သည်ညွှန်ကြားချက်ကို တိတိကျကျ လိုက်နာပါသည်။ အကြောင်းမရှိဘဲ မလာကြ။

သို့သော် အကြောင်းတွေ မကြာခဏ ပေါ်သဖြင့် မကြာခဏ ဆိုသလိုပင် သူတို့ ဒေါ်အုန်းကြည်အိမ်သို့ ရောက်ရောက်လာလေ့ ရှိသည်။ အဓိက လာသူကတော့ မိတိုးဖြစ်သည်။ သူ့မိဘက ငွေ ငါးကျပ် တစ်ဆယ် ကိစ္စ၊ ဆန်လေးနည်းနည်းလောက် ချေးပါ၊ ဘာဆေးလေး တစ်ပြားလောက် ပေးပါဆိုသည့် ကိစ္စများအတွက် သည်အကြီးမ မိတိုးကိုပဲ လွှတ်လေ့ရှိသည်။

စင်စစ် ဝေးသည်တော့ မဟုတ်။ တစ်ခြံတည်း နေကြသူများပင် ဖြစ်သည်။ ဒေါ်အုန်းကြည်နေသည့် တိုက်ခံအိမ်က ခြံကျယ်ကြီး၏ ရှေ့ပိုင်း ခပ်ကျကျ နေရာမှာ ရှိသည်။ ဒေါ်အုန်းကြည်နှင့်အတူ သူ့ထက် အသက် များစွာ မငယ်လှသည့် တူမ အပျိုကြီး တစ်ယောက် ရှိသည်။ အပေါ်ထပ် တွင် ပစ္စည်းပစ္စယများ ထားသိုပြီး အပျိုကြီး တူဝရီး နှစ်ယောက် အောက် ထပ်တွင် နေကြသည်။ မိတိုးတို့ မိသားစုက ခြံကြီး၏ နောက်ဘက် ထောင့်စွန်းမှာ တဲကလေး တစ်လုံးနှင့် နေသည်။

မိတိုးတို့က လခစား ခြံစောင့်များ မဟုတ်။ စင်စစ် ဒေါ်အုန်းကြည် နှင့် ဆွေရိပ်မျိုးရိပ် မကင်းသူများ ဖြစ်သည်။ မိတိုးအဖေက တောမှာ ဆင်းရဲသည်။ မြို့တက်ပြီး အလုပ်လုပ်ရလျှင် အဆင်ပြေနိုင်သည်ဟု စိတ် ကူး ရည်မှန်းနေသည့်အချိန် ဒေါ်အုန်းကြည်မှာလည်း အဖေရော အမေပါ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆုံးပါးသဖြင့် ခြံထဲတွင် မိန်းမသားနှစ်ယောက်တည်း ဆက်လက်နေထိုင်ဖို့ ခက်နေချိန်တွင် ဒေါ်အုန်းကြည်၏ ဦးလေးတော် တစ်ယောက်က နှစ်ဦးနှစ်ဘက် အဆင်ပြေသွားအောင် ဆိုပြီး မိတိုးတို့ကို ခေါ်လာကာ ခြံထောင့်မှာ တဲထိုး၍ နေစေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့ လာနေသည့်အတွက် ဒေါ်အုန်းကြည်မှာ ခြံစောင့်အလကား ရတာ မှန်သော်လည်း သူတို့ကို မြင်မြင်နေရသည့် အတွက် သူစိတ် မချမ်းသာ။ မိတိုးအဖေက အလုပ်ကိုတော့ ချေးများသူမဟုတ်။ သို့သော် ဘယ်အလုပ်နှင့်မှ အပေါက်အလမ်းတည့်ပုံမရ။ ရေခဲချောင်း ရောင်းသည်။ ဆိုက်ကား နင်းသည်။ ကုန်ထမ်းသည်။ ပျံကျ အလုပ်မျိုးစုံ လုပ်သည်။ ဘယ်အလုပ်မှာမှ မစွဲမြဲ။ ဘယ်တော့မှလည်း အဆင်ပြေပုံ မရ။ ကလေးတွေ သာ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် တိုးလာသည်။ ခြံထဲရောက်လာ ကာစက မိတိုးနှင့် သူ့အောက်က နို့စို့ကလေး တစ်ယောက်သာပါသည်။ ယခုတော့ ငါးယောက်ဖြစ်သွားပြီ။

အဖေ အမေရော ကလေးငါးယောက်ပါ တစ်ယောက်မျှ စိုစို ပြည်ပြည်မရှိ။ မွဲခြောက်ခြောက် ကြုံလို့လို့။ မိတိုးအောက်က သုံးယောက်

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

ဆိုလျှင် ဗိုက်ပူနံကား။ ခြေလက်များမှာလည်း အနာတွေ ဗလပွနှင့်။
အငယ်ဆုံး ကလေးကိုတော့ တစ်ခြံတည်း နေပေမယ့် ဒေါ်အုန်းကြည်
သေသေချာချာပင် မမြင်ဘူးသလောက်ဖြစ်သည်။

မိတိုးက ထုံးစံအတိုင်းပါပဲ။ ‘ဒေါ်ဒေါ်ကြီး၊ အမေက ငွေ တစ်ဆယ်
လောက် ချေးပါတဲ့’

ဒေါ်အုန်းကြည် တစ်ဘက်သို့ မျက်နှာလွှဲနေသည်။

မိတိုးက ဆက်ပြောသည်။

‘အငယ်လေး ဖျားနေလို့ ဆေးရုံသွားရမလား မသိဘူး’

ဖျားပြန်ပြီ အငယ်လေး။ သည်အငယ်လေးနှင့် ပတ်သက်လျှင်
ဖျားနေလို့ ဆိုတာပဲ သူကြားရဖူးသည်။ အငယ်လေး ဖျားလို့ ငွေ တစ်
ဆယ်၊ အငယ်လေးဖျားနေလို့ ငွေဆယ့်ငါးကျပ်၊ သည်အငယ်လေး က
အသက်တစ်နှစ်မှ ပြည့်သေးရဲ့လား မသိ။ ဖျားသည့် အကြိမ်ပေါင်း၊
ပိုက်ဆံချေးသည့်အကြိမ်ပေါင်းမှာ ရေတွက်၍ပင်မရချင်။ သည်အရွယ်နှင့်
သည်လောက် အဖျားအနာ ထူပြီး အသက်မသေသေးတာပင် ဒေါ်အုန်း
ကြည် အံ့ဩချင်သည်။

သို့သော် သူ့ဘာသာသူ သေတာ မသေတာထက် နေမကောင်း
တိုင်း သူ့ကို လာလာပတ်သက်တာ ဒေါ်အုန်းကြည် စိတ်ညစ်သည်။
သူ့တစ်သက်လုံး ပိုက်ဆံကို အတိုးမပါဘဲ ချေးငှားဖူးသည် မဟုတ်။
ပြီး သည်လို တစ်ဆယ်မျိုး ငါးကျပ်မျိုးလည်း သူ့ဘယ်တော့မှ မချေး။
ယခုဆိုလျှင် ထောင်ဂဏန်းလောက်ကိုပင် သူမစဉ်းစားတော့။ တစ်သောင်း
နှစ်သောင်းလောက်၊ တစ်သိန်း နှစ်သိန်းလောက်သာ သူချေးသည်။ မရှိ
ဆင်းရဲသားကို မချေး။ ကုန်သည်ပွဲစား လုပ်ငန်းသမားများကို ရင်းနှီးဖို့
ချေးငှားခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် မိတိုးတို့ မိသားစုကိုကား ခြံစောင့်များ
ဖြစ်သည်မို့ အထူး အခွင့်အရေး ပေးကာ အတိုးမယူ ဆပ်ချင်မှ ဆပ်
စနစ်ဖြင့် ချေးလေ့ ရှိခဲ့သည်။

သို့သော် ငါးကျပ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်ဆယ်ပဲဖြစ်ဖြစ် သည်လို ပိုက်ဆံ

လာချေးသည့်အခါတိုင်း သူစိတ်ပျက်သည်။ စိတ်လည်း ညစ်သည်။ အိတ်ထဲကငွေကို ထုတ်ရခြင်းကြောင့် မဟုတ်။ သည်လို စိတ်ပျက်စရာ မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့နေကြသူများနှင့် ပတ်သက် ဆက်ဆံနေရသည့် အတွက် စိတ်ပျက်ခြင်း စိတ်ညစ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် မိမိမှာ ယခုလို စိတ်မချမ်းသာစရာ ကိစ္စမျိုးနှင့် ကြုံနေရတုန်း သူတို့ ပြဿနာများ ကြားရလျှင် ပို၍ စိတ်ညစ်ရသည်။

ထို့ကြောင့် ကြာကြာ နားမထောင်။ မြန်မြန် ကိစ္စပြတ်အောင် မိတိုးကို စကားဆက်မပြောဖို့ လက်ကာပြကာ ငွေတစ်ဆယ်ထုတ်ပေးလိုက် သည်။

* * *

ဒေါ်အုန်းကြည်မှာ အရေးကြီးနေသည်က ညောင်ညောင်ကိစ္စ ဖြစ်သည်။ ညောင်ညောင် ကျန်းမာရေး ကိစ္စ။

ဒေါ်အုန်းကြည်က ကြောင် အလွန်ချစ်သည်။ လောလောဆယ် သူ့အိမ်မှာ ကြောင် ဆယ့်ငါးကောင်တိတိရှိသည်။ သူ ကြောင်မွေးလာခဲ့ သည်မှာ အသက်နှင့်အမျှ ဆိုသလို ဖြစ်ရာ သူ့မျက်စိအောက်မှာ ပေါက် ဖွား ကြီးပြင်းခဲ့သော ကြောင်များ၊ သေကြေပျက်စီးခဲ့သောကြောင်များမှာ အရေအတွက် မနည်းတော့။

သို့သော် ကြောင်ကလေး တစ်ကောင် နေမကောင်း ဖြစ်တိုင်း သူပူပန် ဆင်းရဲရသည်။ ကြောင် တစ်ကောင် သေဆုံးတိုင်းလည်း သူ တကယ်ပင် ပူဆွေးသောက ရောက်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်သက်တာအတွင်း ချစ်ခင်တွယ်တာခဲ့ရသည့် မြောက်မြားစွာ သော ကြောင်များထဲတွင် ညောင်ညောင်ကို ဒေါ်အုန်းကြည် အချစ်ဆုံး ဖြစ်သည်။

ညောင်ညောင်က မွေးကတည်းက ထူးခြားသည်။ အတူမွေးလာ သည့် မောင်နှမ သုံးကောင်ထဲတွင် အမွေးအရှည်ဆုံး အထွားကျိုင်းဆုံး

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

ဖြစ်သည်။

အလကားနေရင်း တညောင်ညောင် မြည်သံပေးကာ လူကို တိုးရေ့
နေတတ်သည်။

သူ့ ညောင်သံကလေးမှာ အခြားကြောင်များ၏ အသံနှင့်မတူဘဲ
အလွန် သာယာနာပျော်ဖွယ် ကောင်းသည်ဟု ဒေါ်အုန်းကြည် ခံစားရသည်။

ဒေါ်အုန်းကြည် ကြောင်တွေ သိပ်ချစ်ကာ အများအပြား မွေးခဲ့
သော်လည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိအောင် စည်းကမ်းတကျဖြစ်အောင် အမြဲ
ကြိုးစားခဲ့သည်။

ကျန်သည့်အချိန်တွင် ကြောင်တွေကို ပွေဖက်နေ ပွတ်သပ်နေတတ်
သော်လည်း မိမိအိပ်ရာထဲသို့ကား ခေါ်လေ့မရှိခဲ့။

သို့သော် ညောင်ညောင်နှင့်ကျတော့ သည်စည်းကမ်း ပျက်သွား
သည်။ ညောင်ညောင်ကို သူ့အိပ်ရာထဲ ထည့်သိပ်ခဲ့သည်မှာ နို့စို့ဘဝမှ
သည် ယခု ခြောက်နှစ်သားအရွယ်ထိ ဖြစ်သည်။

နှစ်နှစ်သားလောက်မှာပင် ညောင်ညောင်သည် ဧရာမ အကောင်
ကြီး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ကျန်သည့်ကြောင်များကို မျှမျှတတ ခွဲတမ်းချ၍
ကျွေးသော်လည်း ညောင်ညောင်ကိုတော့ နွားနို့ဆိုလည်း ပိုတိုက်သည်။
သားစိမ်း ငါးစိမ်းတွေလည်း တဝတပြီ ဗိုက်ကားအောင် ကျွေးလေ့ ရှိသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ သီးသန့် အခန်းထဲမှာ ညောင်ညောင် အမဲသားတွေ၊
ငါးတွေ အလွန်အကျွံ စားကာ စားပိုးနှင့်ပြီး မထနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည့်
အချိန်မျိုးတွင် ဒေါ်အုန်းကြည် အားပါးတရ ရယ်ကာ သူ့ ညောင်ညောင်
ကောင်ကြီးကို အစာကြေ ဆေးရည်တွေ တယုတယ တိုက်ကျွေးပေးတတ်
သည်။

သူ့ကြောင်ကြီး ညောင်ညောင် ထွားလှချည့်၊ အမွေးရှည်ဖားဖား
နှင့် လှလှချည့်ဟူ၍ မိမိတစ်ကိုယ်တည်းရော ဧည့်သည်စောင်သည်
လာသည့်အခါတိုင်းပါ ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်စွာ တဖွဖွ ပြောနေရာက မည်သို့
ကြမ္မာဆိုး ဝင်သည်မသိ၊ ပြီးခဲ့သည့် နှစ်ထဲက စ၍ ကြောင် ညောင်

ညောင် မသိမသာ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါ ကျ၍ လာသည်။

ဒေါ်အုန်းကြည်က အင်းစိန် ဘီအိုစီကွေ့နားတွင် နေသည် ဖြစ်ရာ တိရစ္ဆာန် ဆေးကု ဆရာဝန်များနှင့် နီးစပ် ခင်မင်သည်။ သူ့အိမ် အနီး မှာ တိရစ္ဆာန်ဆေးကျောင်းရော တက္ကသိုလ်ပါ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ တိရစ္ဆာန် ဆေးပေးခန်းနှင့် ဆေးသုတေသနဌာနကတော့ ယခုထက်တိုင် ရှိဆဲဖြစ် သည်။

ဒေါ်အုန်းကြည် အပျိုပေါက်ဘဝကတည်းကပဲ ကြောင်နေမကောင်း လျှင် ဆရာဝန် ပြခဲ့ဖူးသည် ဖြစ်ရာ ယခု အရွယ်မှာတော့ သူသည် ကြောင်ပါရဂူ တစ်ပိုင်းပင် ဖြစ်နေပြီ။ အများက အသိအမှတ် မပြုတောင် သူ့ကိုယ်သူတော့ သည်လိုပဲ မှတ်ယူထားပြီး ဖြစ်သည်။

သူ့ဆီမှာ ကြောင်နှင့် ပတ်သက်သည့် အင်္ဂလိပ်ဆေး၊ မြန်မာဆေး အစုံရှိသည်။ တော်ရုံ နေမကောင်းတာလောက်ကို ဆရာဝန် မပြတော့ ဘဲ ကိုယ်တိုင်သာ ကုသခဲ့သည်မှာလည်း အတော်ပင် ကြာခဲ့ချေပြီ။

ယခု ညောင်ညောင်ကိစ္စ။

ညောင်ညောင်က ပြီးခဲ့သည့် နှစ်မှ စ၍သာ မကျန်းမာသည့် ရုပ်လက္ခဏာ သိသာ ထင်ရှားလာခဲ့သည် မှန်သော်လည်း စင်စစ် သူ့မှာ ရောဂါ တစ်ခု ရှိနေခဲ့တာ သုံးနှစ်ခန့်ပင် ကြာခဲ့ပြီ။

ဆီးသွားသည့် အခါများတွင် နာကျင်သည့် ဝေဒနာ ခံစားရဟန် ဖြင့် ညည်းညူတတ်တာကို ဒေါ်အုန်းကြည် စတင် သတိပြုမိခဲ့သည်။

ထို့နောက်၌ ညောင်ညောင် ဆီးများ အနီရောင် သမ်းသည်ကို သူ တွေ့ရသည်။

ဆီးအိမ်မှာ ကျောက်တည်တာ၊ ဒါမှမဟုတ် ဆီးလမ်းကြောင်း ရောဂါ တစ်ခုခုပဲဟု အတပ်စွဲကာ ဒေါ်အုန်းကြည် အင်ပီစီလင်တိုက် သည်။ စီဗစ်တိုက်သည်။ ထိုနောက် ပါရာစီတမော တိုက်သည်။

ပါရာစီတမောကတော့ ဒေါ်အုန်းကြည် လက်စွဲဆေးဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ခေါင်းကိုက် ခါးနာ ညောင်းညာတာ မအိမသာ ဖြစ်တာ

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

အားလုံး ပါရာစီတမောကို သုံးသည်။

ကြောင်တွေ နေမကောင်းပုံရလျှင် ညောင်နာနာ ကုပ်ချောင်းချောင်း ဖြစ်နေလျှင် ပါရာစီတမောနှင့် ဘားပလက်၊ စီဗစ်၊ ငါးကြီးဆီများ တွဲတိုက် လေ့ရှိ၏။ ယခု ညောင်ညောင် ဆီးအနီများ သွားသည့်အခါမှာလည်း အစပိုင်းတွင် ပါရာစီတမော၊ ပါရာစီတမောနှင့်ချည်း သက်သာပုံ မပေါ် တော့မှ အခြားဆေးများပါ တွဲ၍ တိုက်သည်။

ဆေးတွေ တိုက်လိုက်သည့်အခါ ရောဂါက ပျောက်သွားသလိုလို တစ်ခါတစ်ရံ ပို၍ ဆိုးလာသလိုလို၊ ပေါ်လိုက် ပျောက်လိုက် ဆိုးလိုက် မဆိုးလိုက်။

ကြောင်ပါရဂူ ဒေါ်အုန်းကြည် ညောင်ညောင်ရောဂါကို မနိုင်ချင် သလို ဖြစ်လာသည်။

ညောင်ညောင်က တစ်နေ့တခြား အားအင် ဆုတ်ယုတ်လာသည်။ သွက်လက်မှု လျော့ပါးလာသည်။ ခံတွင်းပျက် လာသည်။ ငိုငင်တိုင်တိုင် ငေါင်တောင်တောင် ဖြစ်လာသည်။

တစ်ခါတရံ သွားရည်တွေ အလိုလို စီးကျနေတတ်သည်။ သိသိ သာသာ မကျန်းမာသည့် လက္ခဏာများ။

ညောင်ညောင်ကို ကြည့်ကာ ဒေါ်အုန်းကြည် စိတ်မချမ်းသာ။ သူကြားဖူးသမျှ ဆေးတွေ တိုက်သည်။ အခြေအနေ မထူးခြား။ တစ်နေ့ ညောင်ညောင်ကို ဆေးတိုက်စဉ် ညောင်ညောင် အာခံတွင်းထဲမှာ ထူးခြား စိုးရိမ်ဖွယ် အချင်းအရာတစ်ခု ဒေါ်အုန်းကြည် မြင်လိုက်ရသည်။ အာခံ တွင်းသည် ခါတိုင်းလို နီရဲမနေဘဲ နက်ပြာရောင် သမ်းလျက် ရှိချေသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် စောစောတွင် ဒေါ်အုန်းကြည် ညောင်ညောင် ကို ခေါ်ကာ ယခင် သူ့အကြိမ်ကြိမ် ကြောင်များ ပြသဖူးသည့် တိရစ္ဆာန် ဆေးကုဆရာဝန် တစ်ဦးထံသို့ လာခဲ့သည်။

သည်ဆရာဝန်က သူနှင့် ရင်းနှီးသူ ဖြစ်သဖြင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဆို တိုင်ပင်၍ ရသည်။

ဆရာဝန်က ဒေါ်အုန်းကြည်၏ ကြောင်ကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးသည်။ သို့သော် သူ့အနေနှင့် ရောဂါ တိတိကျကျ ပြောနိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းနေသည်။

ဒေါ်အုန်းကြည်သည် ကြောင် ဆရာဝန် တစ်ပိုင်း ဖြစ်နေမှန်း သူ သိသည်။ ဒေါ်အုန်းကြည် စိတ်ကျေနပ်အောင် ကုသမပေးနိုင်လျှင် မိမိနှင့် မိတ်ပျက်မည်ကိုလည်း သူ သိသည်။ နောက်ဆုံး၌ ဆရာဝန်က အသင့်တော်ဆုံး နည်းလမ်းကို ရွေးချယ်သည်။

‘ဒီမှာ ဒေါ်အုန်းကြည်၊ ခင်ဗျား ညောင်ညောင်ရဲ့ ရောဂါကို ကျွန်တော် ခုလောလောဆယ်မှာ တိတိကျကျ ခန့်မှန်းလို့ မရသေးဘူး။ ဆီးတွေ၊ ဝမ်းတွေ၊ သွေးတွေ စစ်ဆေးကြည့်ရရင်တော့ သိနိုင်စရာ ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် အကြံပေးချင်တယ်။ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေ တစ်ယောက် ဒီဆေးသုတေသနဌာနမှာ ရှိတယ်၊ သူ့ကို ပြကြည့်ရင် ပိုကောင်းမယ် ထင်တယ်၊ သူက ကြောင်ပါရဂူအစစ်ပဲ၊ ရောဂါဆန်းဆန်း ဆိုရင်လဲ စိတ်ဝင်စားတတ်တယ်’

ဒေါ်အုန်းကြည် လက်ခံသည်။ ညောင်ညောင် ရောဂါကို မိမိလည်း နားမလည်။ မိသားစု ဆရာဝန်လည်း ကောင်းကောင်း သိပုံ မရဘူး ဆိုလျှင် ပါရဂူနှင့် ပြတာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်မည်ဟု သူ သဘောရသည်။

သို့နှင့် မိသားစု ကြောင်ဆရာဝန်၏ စီစဉ်ပေးမှုကြောင့် ပါရဂူထံ မည်မျှပင် ကျသင့်သည် ဖြစ်စေ မိမိ အကုန်ခံ ကုသမည် ဖြစ်ကြောင်း အယဉ်ကျေးဆုံး နည်းဖြင့် ပြောဆိုသည်။

ပါရဂူကလည်း မိမိသည် ကျွန် (ရောဂါ) ကို စိတ်ဝင်စားသည် ဖြစ်၍ ဆေးကုခ ဆိုသည်ကို ထည့်သွင်း မစဉ်းစားဘဲ အစွမ်းကုန် ကြိုးစား ကုသမည်သာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ညောင်ညောင်ကိုမူ မိမိထံတွင် ဆေးရုံ တင်ထားခဲ့ရမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားသည်။

* * *

လှသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

ပါရဂူက တကယ့်ပါရဂူ အစစ် ဖြစ်သည်။

ရောဂါဖြစ်စဉ်ကို မေးသည်။ ယခင်ယခင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ရောဂါ ဝေဒနာများအကြောင်း မေးသည်။ သုံးစွဲဖူးခဲ့သည့် ဆေးဝါးများ အကြောင်း မေးသည်။

ထို့နောက် မျက်စိကို ကြည့်သည်။ လက်ဖျား၊ ခြေဖျား၊ နားရွက်ဖျား များကို ကြည့်သည်။ အာခံတွင်းကို ကြည့်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့အပြား ကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးသည်။

ထို့နောက် နားကျပ်ဖြင့် နားထောင်သည်။

ထို့နောက် အသက်ရှူမှု စစ်ဆေးသည့် စက်နှင့် စမ်းသပ်သည်။

အထူးပြုလုပ်ထားသော အသေးစား အီးစီဂျီ စက်ဖြင့် နှလုံးအခြေ အနေကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးသည်။

ထို့နောက် ဆီးဝမ်းသွေးတို့ကို စစ်ဆေးသည်။

ထို့နောက် ဆီးလမ်းကြောင်းကို ဆေးသွင်း၍ ဓာတ်မှန်ရိုက်ကြည့် သည်။

ရောဂါရှာဖွေ စစ်ဆေးခြင်းများကို သုံးရက်ဆက်တိုက် ပြုလုပ်သည်။

ငါးရက်မြောက်သောနေ့တွင် ပါရဂူက ညောင်ညောင်ရောဂါကို တိတိကျကျ ဖော်ထုတ်ပြောဆိုလေသည်။

အဆိပ်သင့်ခြင်း။ ပါရာစီတမော အဆိပ်သင့်ခြင်း။

ဒေါ်အုန်းကြည် ရုတ်တရက် လက်မခံချင်။ သို့သော် ပါရဂူ၏ စိတ်အား ထက်သန်စွာ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပုံများ၊ သုံးစွဲသည့် ပစ္စည်း ကိရိယာများ၏ ကြီးကျယ် ဆန်းသစ်ပုံများနှင့် ပါရဂူ၏ တိကျပြတ်သား သော စကားတို့ကြောင့် နောက်ဆုံး သူလက်ခံလိုက်ရသည်။

လက်ခံပြီးသည့် နောက်တွင် ဒေါ်အုန်းကြည် အကြီးအကျယ် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရလေသည်။ ညောင်ညောင်သည် မိမိကြောင့် ရောဂါ ရခဲ့လေသည်တကား။

ပါရဂူအား မေးမြန်းသည်။ ညောင်ညောင်လေး ပြန်ကောင်းလာနိုင်

မည်လား။ ပါရဂူအနေနှင့် ညောင်ညောင့်ကို ပျောက်ကင်းအောင် ကုသပေး နိုင်ပါမည်လား။ ‘အနာသိ ဆေးရှိ ဆိုတဲ့ အတိုင်း ဆရာက ရောဂါကို ဖော်ထုတ်နိုင်ပြီ ဆိုတော့ ကုနိုင်တဲ့ ဆေးလဲ ဆရာမှာ ရှိမှာပေါ့နော် စသဖြင့် စိုးရိမ်သံ၊ အားကိုးသံနှင့် မေးသည်။

ပါရဂူက ငါးဆယ် ငါးဆယ်ဟု ဖြေသည်။ ကောင်းရန် အခွင့် အလမ်း ငါးဆယ်၊ မကောင်းမည့်အခွင့်အလမ်း ငါးဆယ်။

ဆေးအဆိပ်သင့်မှုက သက်တမ်းကြာခဲ့ပြီ။ ရောဂါကျွမ်းသလောက် ဖြစ်နေပြီ။ ထို့ကြောင့် ကုသရ ခက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ပါရဂူက ဆိုသည်။

အဆိပ်သင့်သည့် ရောဂါကို အဆိပ်ဖြင့်ပင် မိုက်မဲစွာ ကုသမိချေ သည် တကားဟု ဒေါ်အုန်းကြည် မိမိကိုယ်ကို အပြစ်တင်မဆုံး ဖြစ်မိ သည်။ ညောင်ညောင်ရယ်၊ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ငါ စေတနာနဲ့ မှားခဲ့တာ ပါ၊ ပြန်ကောင်းလာအောင် ငါလုပ်ပေးပါ့မယ်ဟု သူစိတ်ထဲက ရေရွတ်နေ မိသည်။

ပါရဂူက အစွမ်းကုန် ကုသပါသည်။

ပါရာစီတမော အဆိပ်သင့်ခြင်းအတွက် တိုက်ရိုက် ကုစားမှု ပြုနိုင် သည့် ပါဗိုလက်ခေါ် အက်စီတိုင်း ဆစွတင်းဆေးကို နိုင်ငံခြားရှိ တိရစ္ဆာန် ဆေးကု သုတေသနဌာန တစ်ခုသို့ လှမ်းမှာသည်။ လတ်တလော အတွက် မှု ညောင်ညောင်တွင် လိုအပ်နေသော အရည်ဓာတ်နှင့် စွမ်းအင်ဓာတ်များ ပြည့်ဝစေရန် ဂလူးကို့စ်နှင့် ဆားရည်များ ခန္ဓာကိုယ် အလေးချိန်နှင့် ချိန်ဆ၍ ပေးသည်။ ဗီတာမင်နှင့် သတ္တုဓာတ်များ ထည့်ပေးသည်။ မော်ရီယာမင်း အားဆေးသွင်းပေးသည်။

ဆေးကုသမှု ခံယူပြီးနောက် ညောင်ညောင့် အခြေအနေ အနည်း ငယ် တိုးတက်ကောင်းမွန်လာသည်။

လေးရက်အကြာတွင် ပါဗိုလက်ဆေး ရောက်လာသည်။ ပါရဂူက ပါဗိုလက်ဆေးကို ခြောက်နာရီတစ်ကြိမ် သွေးပြန်ကြောမှ သွင်းပေးသည်။

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

သိသာသည်။ ပါဗိုလက်သွင်းပြီး နှစ်ရက်အတွင်း ညောင်ညောင် အခြေအနေ သိသိသာသာ ကောင်းလာသည်။ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား လန်းလန်း ဆန်းဆန်းဖြစ်လာသည်။ အစာအနည်းငယ် စားလာသည်။ စအိုတွင်း အပူချိန်သည် မူလက သုံးဆယ့်ခြောက် ဒီဂရီ စင်တီဂရိတ်အထိ ကျနေရာမှ လေးဆယ့်နှစ် ဒသမနှစ်အထိ ပြန်တက်လာသည်။

ဒေါ်အုန်းကြည် အကြီးအကျယ် ဝမ်းသာ အားတက်လာသည်။ ညောင်ညောင်လေး ပြန်ကောင်းလာတော့မည်။ ပါရဂူကို ချီးကျူးသည်။ ကျေးဇူးတင် စကားဆိုသည်။

သို့သော်...

ရောဂါဆိုသည်မှာ တစ်ခါတစ်ရံ လှည့်စားတတ်သော သဘော ရှိသည်။

သုံးရက်ခန့် ဆက်တိုက် တိုးတက်ကောင်းမွန်နေပြီးနောက် တစ်နေ့ နံနက်ဒေါ်အုန်းကြည် ဆေးရုံသို့ သွားသည့်အခါ ပါရဂူ မျက်နှာ သိပ် မကောင်းသည်ကို တွေ့ရသည်။

ညောင်ညောင်ကလေးကား ယမန်နေ့ကနှင့် တစ်ခြားစီ ဆိုရ လောက်အောင် ညှိုးချိုးကျဆင်းလျက် ရှိနေလေသည်။ မလှုပ်မရှား။ အစာ လည်း လုံးဝ မစားတော့။

ပါရဂူက ခံတွင်းကောင်းစေသည့် ဆေးများပေးသည်။ အကြောင်း မထူး။

ကြောင်ကလေး အားနည်းလွန်းနေပြီ။

ပါရဂူက ဒေါ်အုန်းကြည် အိမ်မှ ကျန်းကျန်းမာမာ ကြောင်သုံး ကောင်ကို ဆေးရုံသို့ ခေါ်ကာ သွေးဖောက်ပြီး ညောင်ညောင်သွေးနှင့် ရောနှော စမ်းသပ်ကြည့်သည်။

ထိုနောက် သွေးအမျိုးအစား တူသော ကြောင်ထံမှ သွေးထုတ် ယူပြီး ညောင်ညောင်ထံ သွင်းပေးသည်။

ထိုနောက် ဂလူးကို့စ်များ၊ ဆားရည်များ၊ မော်ရီယာမင်းများ၊

အကြောသွင်း၊ အားဆေးများ၊ ပါဗိုလက်ဆေးများ။

သို့သော်...

မရတော့ပါ။ မရနိုင်တော့ပါ။ မရနိုင်တော့တာ သေချာနေပြီ။
ဒေါ်အုန်းကြည် မကြည့်ရက်နိုင်တော့။ ညောင်ညောင်ကို သွေးဖောက်
နေတာ၊ ဆေးတွေထိုး ဆေးတွေ သွင်းနေတာ၊ ပိုက်တွေ တန်းလန်းတပ်
ထားတာ သူ မမြင်ရက်နိုင်တော့။

ပါရဂူအား မေတ္တာရပ်ခံသည်။ ညောင်ညောင်ကလေး ခံစားနေ
ရသည့် ဝေဒနာတွေ အမြန်ဆုံး နိဂုံးချုပ်အောင်သာ လုပ်ပေးပါတော့
ဆရာဟူ၍ တောင်းပန်တိုးလျှိုးသည်။

တစ်ရက် နှစ်ရက် သုံးရက်။ ဒေါ်အုန်းကြည် နေ့တိုင်း တောင်းပန်
သည်။ ညောင်ညောင်ဘဝ နိဂုံးမချုပ်နိုင်သေး။ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့
တော့ ဆုတ်ယုတ်နေသည်။

သို့သော်ဘယ်သောအခါ လုံးဝ ပြီးဆုံးမည် ဆိုသည်ကိုမခန့်မှန်း
နိုင်။ စတုတ္ထမြောက်နေ့တွင်မူ ပါရဂူက ဒေါ်အုန်းကြည်၏ ဆန္ဒကို
လိုက်လျောသည်။

ညောင်ညောင်အား ဒိုင်ယာဇီပမ်ဆေးများ ပိုလျှံစွာ ထိုးသွင်းကာ
ထာဝရ အိပ်စက်အနားယူခွင့် ပေးလိုက်သည်။

ညောင်ညောင် အနိစ္စ ရောက်သွားပြီးသည့်နောက် ပါရဂူက ညောင်
ညောင်အား ဆေးပညာအကျိုးအတွက် ခွဲစိတ်လေ့လာခွင့်ပြုရန် ဒေါ်အုန်း
ကြည်ထံ တောင်းခံသည်။

ဒေါ်အုန်းကြည် တူးတူးခါးခါး ငြင်းဆိုသည်။ တော်ပြီ။ ဆေးကု
ရန်အတွက် နှိပ်စက်ခဲ့တာတွေနှင့်ပင် လွန်လှပြီ။

ညောင်ညောင်အား ခန္ဓာကိုယ် အနေအထား မပျက် အနံ့အသက်
မထွက်မီပင် လှပ ခမ်းနားစွာ ဖုတ်ကြည်းသင်္ဂြိုဟ်သည်။

* * *

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

ညောင်ညောင်ကွယ်လွန်ပြီး ခုနစ်ရက်မြောက်နေ့တွင် ညောင်ညောင်
ကောင်းရာ သုဂတိသို့ လားစေရန် ရည်စူး၍ အလှူအတန်း ပြုလုပ်သည်။

သံဃာတော်များ ပြန်ကြွသွားပြီးနောက် လူဧည့်သည်များကို ထမင်း
ကျွေးသည်။ မများလှ။ ဆယ့်လေးငါးယောက်ခန့်သာ ရှိသည်။

အဓိကမှာ မိတိုးတို့ မိသားစု။

မိတိုးတို့ အိမ်မှ အငယ်လေးက လွဲ၍ အားလုံး ရောက်ရှိနေကြ
သည်။ သူတို့မိသားစုက စားပွဲဝိုင်း တစ်ခု အပြည့်နေရာယူထားသည်။
အသား၊ ငါး၊ အသီးအရွက်ကြော်၊ လက်သုပ်၊ ဟင်းချို၊ ငါးပိကြော်၊
တို့စရာတို့ဖြင့် ပြည့်စုံလှသော ထမင်းပွဲကြီးကို အကြိတ်အနယ် အလှ
အယက် ဝါးမျိုစားသောက်နေကြသည်။

ဒေါ်အုန်းကြည်က ခေါင်းမဖော်တမ်း စားနေသည့် သည်မိသားစု
ကို မကြုံစဖူး စေတနာထူးကဲ ထက်သန်စွာ ကြည့်နေရာမှ လောကွတ်
စကားဆိုသည်။

‘စားကြဟဲ့ မိတိုးတို့၊ ဝအောင်စားကြ၊ အငယ်လေးတော့ တစ်
ယောက်တည်း အိမ်မှာ သိပ်ထားခဲ့တယ် ထင်တယ်’

တစ်မိသားစုလုံး လှုပ်ရှားမှုများ ရပ်တန့်သွားကြသည်။ မိတိုးအဖေ
နှင့်အမေ ခေါင်းငုံ့နေကြသည်။ ကလေးများက ဒေါ်အုန်းကြည်ကို ငေး
ကြည့်နေသည်။

အကြီးမ မိတိုး ပါးစပ်ထဲက ထမင်းလုတ်ကို ခဲခဲယဉ်းယဉ်း မျိုချကာ
ဒေါ်အုန်းကြည် အမေးကို ဖြေသည်။

‘ဒီနေ့ အငယ်လေး ဆုံးတာ ခုနစ်ရက် ပြည့်တယ် ဒေါ်ဒေါ်ကြီး’

[ရင်ခုန်ပွင့်၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ၁၉၉၀]

ထွက်ပေါက်ရှာသူများ

အချိန်က ညနေစောင်း။ နေဝင်ရီသရော ဆိုဖို့ရာ အနည်းငယ် စောနေ
သေးသည့် အချိန်မျိုး။

အများသူငါ အရက်သမားတွေ သောက်တုန်း သောက်ဆဲ။ တချို့
နောက်ကျသူများ ဆိုလျှင် ယခုမှ အရက်ဝိုင်းစဖို့ စီစဉ်ကြဆဲ။

သည်လိုအချိန်မျိုးမှာပင် သူက ရေချိန်ကိုက်သည်ထက် ခပ်များ
များလေးပိုကာ အိမ်သို့ ပြန်လာနေပြီ ဖြစ်သည်။

သူလျှောက်လှမ်းလာပုံက ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်းမဟုတ်။
လမ်းဘေးဘက် စွေစောင်း ထိုးဆင်းသွားလိုက်၊ လမ်းပေါ် ပြန်တက်လာ
လိုက်၊ ရှေ့မတိုး နောက်မဆုတ် တစ်နေရာတည်း မူသေစွဲ၍ ရပ်ကာ
ယိမ်းယိုင်နေလိုက်၊ တစ်ခါတလေ ရှေ့သို့ ဟပ်ထိုး လဲတော့မလို
လဲတော့မလို အရှိန်နှင့် ပါသွားရာက ဘရိတ်အအုပ်လွန်ကာ နောက်ဘက်
ပြန် လည်ကျမလို ဖြစ်သွားလိုက်နှင့် ခြေတစ်လှမ်းမျှပင် တည့်တည့်မတ်
မတ် မှန်မှန်ကန်ကန် မလှမ်းနိုင်ဘဲ ရှိသည်။

လမ်းက လူသွားလူလာ ထူထပ်သည့် လမ်း။ စက်ဘီးဆိုက်ကား နှင့် မော်တော်ကားကြီးငယ်တို့ ဥဒဟို သွားလာနေသည့် လမ်း။ သည် လမ်းမှာမှ သူက လူသူ ဆိုက်ကား မော်တော်ယာဉ်များကြားမှာ မြွေလိမ် မြွေကောက် လျှောက်နေသည် ဖြစ်ရာ မြင်ရသူတိုင်းအတွက် အသည်းယား စရာ။ မြင်ရဖန်များသဖြင့် ကလေးများပင် ဦးညိုမောင် လမ်းလျှောက်နည်း ဟု နာမည်ပေးကာ သူ့ပုံစံအတိုင်း လျှောက်ပြတတ်နေကြပြီ။

သို့သော် လမ်းဘေး ဝဲယာရှိ လူကြီးများအဖို့ကား ရိုးနိုင်သည် မရှိ။ သူ့လျှောက်လာတာ မြင်တိုင်း လက်က အလုပ် အသာချကာ ကားများ တိုက်လေမလား၊ မြောင်းထဲများ လိမ့်ကျတော့မလားဟု ရင်တမမ နှင့် လိုက်မကြည့်ဘဲ မနေနိုင် ရှိတတ်ကြချေသည်။

* * *

တစ်နေ့။

ထိခိုက်မှုက ကျွန်တော့်မျက်စိရှေ့မှာပင် ဖြစ်ပွားသည်။

ဦးညိုမောင် သူ့လမ်းသူ ပုံစံမှန်မှန်နှင့် လျှောက်လာသည်။ နောက် ဘက်မှ ကုန်တင်ကားကြီး တစ်စီး ဟွန်းသံ ကျယ်ကျယ်ပေးပြီး ခပ်မြန်မြန် မောင်းလာနေသည်။

ဦးညိုမောင်က ကားသွားမည့် လမ်းကြောင်း အစပ်မှာ ရှိနေသည်။ သူ လမ်းလျှောက်လာပုံကို မြင်သဖြင့် ကားမောင်းသူက နည်းနည်း အရှိန်လျှော့လိုက်သည်။

ကားသံ ကြားသည့်အခါ ဦးညိုမောင် လမ်းဘေးဘက်သို့ ခပ်သုတ် သုတ်ဆင်းသည်။ အရှိန်လွန်ပြီး လမ်းညာဘက် ရေမြောင်းအစပ်ထိ ရောက်သွားသည်။

ဦးညိုမောင် ကိုယ်ရှိန်သတ်သည့် သဘောဖြင့် ဘယ်ဘက်သို့ ကပျာကယာ ချိုးကွေ့လိုက်ရာ အရှိန်လွန်ပြီး လမ်းပေါ် ပြန်ရောက်လာ သည်။

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

အရှိန်လျှော့လာသော ကားနှင့် အရှိန်တက်လာသော ဦးညိုမောင်
ဘေးချင်းယှဉ် ပွတ်တိုက်မိကြသည်။ ဦးညိုမောင် လမ်းဘေး ဒလိမ့်
ခေါက်ကွေး လွင့်ကျသွားသည်။

ကျွန်တော့် ဆေးခန်းဆီ ရောက်လာသည့်အခါ ဦးညိုမောင် နဖူး
စောင်းမှာ ကွဲနေသည်။ နဖူးပြင်နှင့် နှာခေါင်းဖျားမှာ ပွန်းပဲ့နေသည်။
ဒူးနှင့် တံတောင်များ စုတ်ပြဲသွားသည်။ ပြီး ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံး နာ
နေသည်ဟု ဆိုသည်။ အရိုးအဆစ်တော့ မကျိုး။

ကားဆရာက အလုပ်ထိခိုက်မှာ စိုးသဖြင့် မျက်နှာပျက်နေသည်။

ဦးညိုမောင်ကတော့ ကားတိုက်ခံရပြီး မသေမပျောက်ဘဲ သည်ဒဏ်
ရာလောက်သာ ရသည့်အတွက် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေသလား မသိ။
ဒဏ်ရာများက နာသဖြင့် တစ်ချက် တစ်ချက် ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်နှင့်
ညည်းညူသည့်ကြားက ရယ်ရယ်မောမော စကားပြောနေသေးသည်။

ကားဆရာက ဘယ်မှ မတိုင်ပါမည့်အကြောင်း တောင်းပန်တိုး
လျှိုးကာ သူ့ကို ငွေလေးကြေးလေးပေးဖို့ ကြိုးစားသည်။

သူက ခပ်အေးအေး ခပ်ပြုံးပြုံး ‘ရပါတယ်ဗျာ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊
ဒီဒဏ်ရာတွေ ကောင်းသွားအောင် ဆေးကုပေးရင် တော်ပါပြီ’ ဟု ဆို
သည်။

နဖူးစောင်းက ဒဏ်ရာကို သုံးချက်ချုပ်ရသည်။ ပွန်းပဲ့ပြဲရဲနေသော
နေရာများ ဆေးထည့်ရသည်။

ဦးညိုမောင် သတ္တိကောင်းသည် ဆိုရမလား၊ အရှိန်ကလေး ရှိနေ
သည်၍ ဆိုရမလား မသိ။ နာသည်ဟု သိပ်မညည်း။ တစ်ချက်တစ်ချက်
ကျွတ်ကျွတ် မြည်ရုံသာ။

ကုသရေး ကိစ္စများ ပြီးစီးပြီ ဆိုသည့် အချိန်လောက်တွင် သူ
ဇနီးသည် ရောက်လာသည်။

ဦးညိုမောင်နှင့် ရွယ်တူတန်းတူ အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခန့် ရှိမည်။
ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ အသားညိုညို၊ အဝတ်အဆင် ခပ်နွမ်းနွမ်း၊ ခပ်ညှိုးညှိုး။

သို့သော် မျက်နှာကတော့ ညှိုးငယ်ခြင်း မရှိ။ သူက ခပ်သွက်သွက်ကလေး ပြေးလာသည်။

‘ဘယ်မလဲ ဟိုအကောင်၊ မသေသေးဘူးလား’

လူအုပ်ကြားထဲ အော်မေးသည်။ ကရုဏာဒေါသောမှာ ဒေါသနည်း နည်း ကဲပုံရသည်။ ‘လာပြီ လာပြီ၊ ခင်ဗျား ကတော်ကြီး’ အနီးအနားရှိ တစ်ယောက်က ဦးညိုမောင်ကို ပြောလိုက်သည်။ ဦးညိုမောင် ပြုံးဖြဲဖြဲ။

‘ဘာမှမဖြစ်ဘူးဟေ့၊ အမူးပြေရုံပဲ ရှိတယ်’ ဆိုပြီးနောက် ကား ဆရာဘက် လှည့်ကာ တဆက်တည်း ပြောသည်။ ‘ဟေ့လူ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို နည်းနည်းတော့ ထပ်တိုက်ဦးနော်၊ ခင်ဗျားလုပ်တာနဲ့ စောစောက အရှိန်လေး ပြယ်သွားပြီ၊ ညဘက် ဒဏ်ရာက နာရင် အိပ်လို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘အနာသက်သာအောင် သောက်ဖို့ ဆေးပေးထားပြီ မဟုတ်လား ဗျာ၊ ခင်ဗျားကလဲ ကားတိုက်ခံရတာတောင် မမှတ်သေးဘူးလား’ ကား ဆရာက စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် ဆိုသည်။

‘သေတောင် မှတ်မယ့်ဟာမျိုးမဟုတ်ဘူး’ ဦးညိုမောင်ကတော် ဒေါသသံဖြင့် ဝင်ပြောကာ လင့်အနား ရောက်လာသည်။ ‘ကြည့်စမ်း မသေ ကောင်း မပျောက်ကောင်း၊ ရှင်ဟာလေ ကျုပ်ဒီလောက် ပြောတာ၊ မသောက်ရ မနေနိုင်ရင် အိမ်မှာ ဝယ်သောက်ပါ၊ ဆိုင်သွားသွား သောက် ပြီး တစ်လမ်းလုံး ပြည့်အောင် သိုင်းကွက် နင်းနင်းပြီး ပြန်လာတာ ရှင် တစ်နေ့ ကားတိုက်မယ်လို့ ကျုပ်ပြောတာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ၊ အခု တွေ့ပြီ မဟုတ်လား၊ ဒါတစ်ခါတည်း ကိစ္စ ချောသွားနိုင်တယ်’ လင်ကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ပြောနေသည်။

လူအုပ်ကြားမို့လား မသိ။ ဦးညိုမောင် မလျှော့သေး။ ပြုံးဖြဲဖြဲ လုပ်ကာ ပြောပြန်သည်။ ‘ဟ၊ အရက်သောက်တယ် ဆိုတာ ဆိုင်မှာ သောက်ရတာဟ၊ အိမ်မှာ အရက်တွေ မျိုချပြီး ဒီအတိုင်း ထိုင်နေလို့ ဘာအဓိပ္ပာယ် ရှိမလဲ၊ အရက်ဆိုတာ ခါးက ခါးသနဲ့၊ ဘာမှ အရသာ

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

ရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ မူးမူးလေးနဲ့ သိုင်းကွက်နင်းပြီး လမ်းလျှောက်ရတာကမှ အရသာအစစ်၊ အဲဒီ အရသာလေး ခံချင်လို့ သောက်နေတာ’

‘ကဲ တော်ပါတော့ဗျာ’ လင်မယား နှစ်ယောက် လူရှေ့မှာ စကား ရှည်နေကြမှာ စိုးသဖြင့် ကျွန်တော်က ဝင်ဖြတ်လိုက်သည်။ ‘ဦးညိုမောင်၊ ခင်ဗျား ဒီနေ့တော့ အရက်ထပ်သောက်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ အခုပေးလိုက် တဲ့ ဆေးတွေနဲ့ တည့်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကဲ ခုနက ဆေးတွေ ပြန်ပေးစမ်း ပါဦး။ ခင်ဗျား အမျိုးသမီး ကို ပြန်ပြောလိုက်မယ်’ ဆိုပြီး ကျွန်တော် က ဦးညိုမောင်ကို ပြောထားပြီးသည်များ သူ့ကို သေသေချာချာ ပြန်ပြော ရသည်။

* * *

နောက်တစ်နေ့ ဦးညိုမောင် တစ်ယောက်တည်း ကျွန်တော်ထံ ခြေထော့ နဲ့နှင့် ရောက်လာသည်။

‘ဒီနေ့မှ သေသေချာချာ နာတာ ဆရာရေ့’ သူက ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့် ဆိုသည်။ သူ့ထံမှ အရက်နံ့က သင်းပျံ့လျက်။

‘ဦးညိုမောင် အရက်သောက်တာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲဗျာ’ ကျွန်တော်က သူ့ဒဏ်ရာများကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုရင်းက ဆရာဝန် ထံအတိုင်း မေးလိုက်သည်။

‘ကြာပြီဆရာ၊ နှစ် နှစ်ဆယ် အစိတ်လောက် ရှိမယ်’
‘တောက်လျှောက်ပဲလား’

‘ဒီကြားထဲ ပြတ်တဲ့အခါလည်း ပြတ်တာပေါ့ ဆရာ၊ တစ်နှစ်လောက် ထိ ဆက်တိုက် မသောက်ဘဲ နေလို့ ရပါတယ်’

‘ဒါဖြင့်လဲ ဘာလို့ သောက်နေသေးလဲဗျာ၊ ဖြတ်လိုက်ပါလား’

‘ဒါက ပြောရတာ ခက်တယ်ဆရာ၊ ဘယ်လို ဆိုရမလဲ၊ အရက် မသောက်ဘဲ နေနိုင်ရုံနဲ့ အရက်ဖြတ်လို့ မရဘူးလို့ ပြောရမယ် ထင်တယ်’

‘ဟာ မဟုတ်တာဗျာ၊ ခင်ဗျားက ကတ်ကတ်သတ်သတ် ခွဲနေပြန် ပြီ၊ အရက်မသောက်ဘဲ နေနိုင်ရင် အရက်ဖြတ်နိုင်တာပေါ့ဗျာ၊ အရှင်းလေး ပဲဟာ’

‘ဒီလောက်တော့လဲ မလွယ်ဘူး ဆရာ၊ စိတ်တော့ မရှိပါနဲ့၊ ဆရာက ကျွန်တော်တို့ အနေအထားကို ကောင်းကောင်း သဘောမပေါက် လို့ပါ၊ ကျွန်တော်က နှစ်ပေါင်းများစွာ ထင်ထင်ရှားရှား သောက်လာတဲ့ လူ ဆိုတော့ အပေါင်းအသင်းကလဲ အကုန်လုံး အရက်သမားချည်းပဲ ဖြစ်နေတယ် ဆရာ၊ လူဆိုတာ အပေါင်းအသင်း မရှိဘဲ နေလို့ မရဘူး ဆိုတာတော့ အထူးပြောစရာ မလိုဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ အရက်သမား ဆိုတာ သူများတကာထက် အပေါင်းအသင်း ခင်တတ်တယ် ဆရာ၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော် ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ၊ အပေါင်းအသင်းက တိုက်ချင် လို့ ခေါ်ပြန်လဲ မလိုက်ရင် မကောင်း၊ အပေါင်းအသင်းက တိုက်စမ်းပါ ကွာ ပြောတော့လဲ လိုက်မတိုက်ရင် မကောင်းနဲ့ နေ့တိုင်းဆိုသလို သောက် ဖြစ်နေတာပေါ့ဆရာ၊ ဒါပေမယ့် သေသေချာချာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ငါတော့ ဒီနေ့ အရက်သောက်ချင်လိုက်တာ မသောက်ရရင် မဖြစ်ဘူး။ မနေနိုင်ဘူး ဆိုတာမျိုးတော့လဲ ဖြစ်ခဲ့တာ အမှန်ပါ’

‘အင်းလေ၊ ခင်ဗျားပြောတာလဲ ကျွန်တော် လက်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငြင်းတာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ အခုအတိုင်းမှာ ခင်ဗျားက တစ်နေ့မှ မသောက်ဘဲ မနေခဲ့တာ ဆိုတော့ မသောက်ရရင် ခင်ဗျား တကယ် နေနိုင် မနေနိုင်ဆိုတာ ဘယ်မှာ အသေအချာ ပြောနိုင်ပါ့မလဲ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။ ဒါက ခင်ဗျားကိုလည်း အပြစ်တင်တာ မဟုတ် ပါဘူး။ တစ်ဖက်သတ်ကြီးလည်း ကျွန်တော် မပြောပါဘူး၊ ကိုယ်ချင်းစာ ကြည့်ပြီး ပြောနေတာပါ၊ ဒီလိုဗျာ အရက်ဆိုတာကလည်း သောက်မိရင် ကြိုက်ချင်စရာကိုးဗျာ၊ ကျွန်တော်တောင် ဆရာဝန် မဟုတ်ဘဲ သည့်ပြင် အလုပ်နဲ့ သာဆိုရင် နေ့တိုင်း သောက်ဖြစ်ချင် သောက်ဖြစ်နေမှာ၊ အခုတော့ အရက်သောက်လို့ အကောင်းဆုံး အချိန်မျိုးမှာ အလုပ်လုပ်နေရတော့

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

မသောက်ဖြစ်ဘူး။ အဲ မသောက်နိုင်ဘူးပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ဒါကလည်း သဘောပြောတာပါ။ တကယ်တမ်းကျတော့ အရက်ဆိုတာက သောက်လို့ ကောင်းတယ် မကောင်းဘူး ဆိုတာထက် တခြားဆိုးတာတွေကလည်း အများကြီး မဟုတ်လားဗျ။ အရက်ကြောင့် ရလာနိုင်တဲ့ ရောဂါတွေ၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး အပိုင်းတွေမှာ ထိခိုက် နစ်နာနိုင်တဲ့ အကြောင်းတွေ၊ ဦးညိုမောင်လည်း သောက်လိုက် ဖြတ်လိုက် လုပ်လာခဲ့တဲ့ လူဆိုတော့ အရက်ရဲ့ ဆိုးကျိုးတွေကို အမျိုးမျိုး ကိုယ်တွေ့ ကြုံခဲ့ဖူးမှာပဲ။ သေသေချာချာ စဉ်းစားဖူး ခံစားဖူးလို့လည်း ဖြတ်တဲ့အခါ ဖြတ်ခဲ့တာ ဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ။ ဒီဟာတွေ အထူးပြောနေစရာတောင် မလိုပါဘူး။ အဲဒီတော့ ဆရာလုပ်တယ်လည်း မအောက်မေ့နဲ့။ ခုချိန်ကစပြီး တတ်နိုင်သမျှ ဆင်ခြင်စေချင်တယ်။ ကိုယ်က အသက်အရွယ်လေးလည်း နည်းနည်း ရလာပြီဆိုတော့ ခုနေခါ ဖြတ်လိုက်နိုင်ရင် အကောင်းဆုံးပေါ့ဗျာ’

‘ဆရာ စေတနာနဲ့ ပြောတာ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ကျေးဇူးလဲ တင်ပါတယ် ဆရာ။ ဒါပေမယ့် ဒီလို ရှိပါတယ် ဆရာ၊ စိတ်လဲ မရှိပါနဲ့၊ မလေးမစား ပြောတယ်လဲ မအောက်မေ့ပါနဲ့၊ ဆရာက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလို့သာ ပြောရမှာပါ။ ဒီလိုပါ ဆရာ၊ ဆရာ့အနေနဲ့က အရက်မသောက်ရင်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာတို့မှာက စားဝတ်နေရေး ဆိုတာ လုံးဝ ပူပင်စရာ မလိုဘူး။ စားချင်တာ စားလို့ရတယ်။ ဝတ်ချင်တာ ဝတ်လို့ရတယ်။ အိမ်မှာ မိသားစု အခြေအရံနဲ့ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း နေနိုင်တယ်၊ ပျင်းရင်လဲ ရေဒီယိုတို့ ကက်ဆက်တို့ ဖွင့်နေနိုင်တယ်၊ မိသားစုနဲ့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်နိုင်တယ်၊ ဗွီဒီယို ကြည့်နိုင်တယ်၊ ပျော်ပွဲစား ထွက်နိုင်တယ်၊ အမဲလိုက်တာတို့၊ အပျော်ငါးမျှားတာတို့ လုပ်နိုင်တယ်။ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်း လူကြီးလူကောင်းတွေနဲ့ နိုင်ငံခြား အရက် အကောင်းစားတွေ သောက်လို့ရတယ်၊ ဝါသနာပါရင် တစ်ပတ် တစ်ခါ လောက် ပိုကာလေး ဘာလေးလည်း ကစားလို့ ရတယ်။ ဆရာတို့မှာက အဲသလို ပျော်စရာ ပါးစရာ အလုပ်ပင်ပန်းရင် အပန်းဖြေစရာတွေ

အမျိုးမျိုး ရှိတယ် ဆရာ၊ ဒီဟာတွေအတွက် စီစဉ်လုပ်ကိုင်ပေးမယ့် လူတွေလဲ အဆင်သင့်၊ ကိုယ်ကြိုက်ရာ သင့်တော်တယ် ထင်တဲ့ဟာ သုံးစွဲရုံပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကျတော့ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ကျွန်တော့် အလုပ်က ရုံးမှာ အနိမ့်ဆုံးအလုပ် ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ထက် နိမ့်တဲ့လူ မရှိဘူး။ တစ်ရုံးလုံး အထက်လူကြီးချည်းပဲ။ ပြီးတော့ ဒီအလုပ်နဲ့ မစားလောက်လို့ အပြင်မှာ ကြိုရာ ကျပန်း လုပ်ရသေးတယ်၊ အဲဒီတော့ တစ်မြို့လုံးမှာ ကျွန်တော့်အလုပ်ရှင်တွေချည်း ဖြစ်နေတယ်။ လူတကာကို ဆရာ ခေါ်နေရတယ်။ လမ်းမှာ တွေ့လေသမျှ ကျွန်တော့်ထက် ချမ်းသာတဲ့ လူ သြဇာအာဏာ ရှိတဲ့ လူ၊ ရာထူးရာခံရှိတဲ့ လူချည်းပဲ။ ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့နဲ့ ပြောရတယ်။ ခေါင်းငုံ့ရလွန်းလို့ လူလည်း ခါးတောင် ကုန်းနေပြီ။ ဒါပေမယ့် အဲဒါ မနက်ပိုင်းနဲ့ နေ့လယ်ပိုင်းဆရာ။ အဲဒါကို ကျွန်တော် တစ်ပိုင်းတစ်ကဏ္ဍ ထားလိုက်တယ်၊ အဲဒီအပိုင်းမှာ ကျွန်တော် လည်စင်းပြီး ခံတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီထက်မကတော့ ကျွန်တော် မခံနိုင် တော့ဘူး။ ညနေပိုင်း ရောက်ပြီဆိုရင် တော်ပြီ။ ကျွန်တော့်အပိုင်း ရောက် လာပြီ။ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ပိုင်ပြီ။ ဒီအချိန်မှာ ဘယ်သူမှ ဆရာ မခေါ်နိုင်ဘူး၊ ဘယ်သူမှလည်း ကြောက်မနေနိုင်ဘူး။ လမ်းလည်း ကျွန်တော့် လမ်း၊ ရပ် ကွက်လည်း ကျွန်တော့်ရပ်ကွက်။ ဒီအချိန်လမ်းမှာ ဘယ်အရာရှိ တွေ့တွေ့၊ ဘယ်လူကြီးပဲ တွေ့တွေ့ ကျွန်တော် ဂရုမစိုက် ဘူး။ ခေါင်းကလေး ငုံ့ပြီး အရိုအသေ ပြုမနေနိုင်ဘူး။ ပိုပြီးတောင် ယိုင်ပြလိုက်သေးတယ်။ ရေချိန်ကိုက်နေတဲ့ အချိန်မှာ လမ်းတစ်လမ်းလုံး အပိုင်ယူပြီး လမ်းလျှောက်ရတာ သိပ်အရသာ ရှိတယ် ဆရာ။ ဆရာတို့က အဲဒီလို မလျှောက်ဘူးတော့ အရသာသိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် စောစောက ပြောသလို ဆရာတို့မှာ တခြားစည်းစိမ်တွေ အများကြီး ရှိ ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာက ဒါလေးမှ မခံစားရင် ဘာသွားခံစားမလဲ ဆရာ’

ကျွန်တော် ဘာများ ပြောနိုင်ပါဦးမည်နည်း။ သူ့မှာ အရက်

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

သောက်ရခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့ဘာသာ ခိုင်မာသော လောကအမြင် ရှိနေသည်။ သူများတကာ လက်ခံသည် ဖြစ်စေ၊ လက်မခံသည် ဖြစ်စေ သူ့လိပ်ပြာက လက်ခံသည့် လုံလောက်သော အကြောင်းပြချက် ရှိနေ သည်။ ပြီး လောကမှာ လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွင်းမှာ သူနစ်နာသမျှကို သည်ဟာနှင့် ထေ၍ ရသည်ဟု သူယုံကြည်နေသည်။ သည်ယုံကြည်ချက် ကို အလွယ်တကူ ချေဖျက်၍ ရနိုင်ပါမည်လား။ ချေဖျက်ရန်ကော သင့်တော်ပါမည်လား။ ဒါကို ချေဖျက်ပြီးလျှင် ဘယ်လို ယုံကြည်ချက် မျိုးနှင့် အစားထိုးပေးနိုင်ပါမည်နည်း။ ကျွန်တော် မတတ်နိုင်ပါ။ သို့သော် ဆရာဝန် ဝတ္တရားက ရှိသေးသည်။

ဦးညိုမောင် ပြောတာလည်း သဘာဝကျပါတယ်။ ဒီ အရက်က ခင်ဗျားအတွက် စိတ်သက်သာမှုပေးနေတာ ဖြစ်လို့ ဒါကိုတော့ မဖြတ်ချင် ဘူး ဆိုရင်လည်း မဖြတ်နဲ့ပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမယ့် တန်ဆေး လွန်ဘေး ဆို တဲ့ စကားလို ချင့်ချင်ချိန်ချိန်တော့ လုပ်ပေါ့။ လွန်လာရင် ကိုယ့် အသက် အန္တရာယ် ဖြစ်လာနိုင်တယ်။ အခုလို မတော်တဆ ထိခိုက်မှု ဖြစ်တာမျိုးနဲ့ ရုတ်တရက် သေကြေသွားနိုင်တယ်။ ကျိုးပဲ့ပြီး မစွမ်း မသန် ဖြစ်သွား နိုင်တယ်။ ပြီးတော့ ခင်ဗျား အသက်အရွယ်နဲ့ အရက် သောက်လာတဲ့ သက်တမ်းနဲ့ တွက်ကြည့်ရင် အရက်ကြောင့် ဖြစ်တဲ့ ရောဂါ အမျိုးမျိုး ဒဏ်ကို ခံရဖို့ မဝေးတော့ဘူး’

* * *

‘ဆရာ ဆရာလူအကြောင်း ကြားပြီးပြီလား။ တစ်နေ့လမ်းမှာ ဦးညိုမောင် ကတော်နှင့် တွေ့တော့ သူက ဆိုသည်။

‘ဘာမှ မကြားပါလားဗျာ၊ ဦးညိုမောင် ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘သွေးအန်လို့ ဆေးရုံပို့လိုက်ရတယ်လေ’

‘ဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ခုတလော မမြင်တာကိုး၊ ဒါနဲ့ အခုတော့ အခြေအနေ ကောင်းတယ် မဟုတ်လား’

‘ကောင်းပါတယ်၊ လူကတော့ အစာမာမာ မစားရသေးလို့လား မသိဘူး၊ အားမရှိသလို ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေသေးတယ်’

‘ဒါပေါ့ ဒါပေါ့၊ သွေးအန်လိုက်တော့ ရုတ်တရက် အားနည်းသွား တာပေါ့၊ တဖြည်းဖြည်း အစာအဟာရစား၊ အားဆေးတွေ ဘာတွေ စားရင် ပြန်ပြီး နဂိုအတိုင်း ကျန်းမာလာပါလိမ့်မယ်။ အခု ဆေးရုံတက် တဲ့ လက်စနဲ့ တစ်ခါတည်း ဆက်ပြီး အရက်ပြတ်သွားအောင် ကြည့်သာ ထိန်းပေတော့’ ဦးညိုမောင် ကတော်က ခေါင်းခါသည်။

‘ဆရာပြောလို့ ရရင်ရမှပဲ ဆရာ၊ ကျွန်မ စကားတော့ နားမထောင် ဘူး၊ သူနဲ့ ကျွန်မနဲ့က ပြဿနာရှိတယ်’ ဆိုပြီး စကားရပ်သွားသည်။

ဘာ ပြဿနာပါလိမ့်လို့ ကျွန်တော် မေးမိမလို ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် သူတို့ အတွင်းရေး ကိစ္စ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ ကိစ္စမျိုး ဖြစ် ဟန် တူသဖြင့် ကျွန်တော် မမေးတော့။ သူကလည်း ဘာမှ ဆက်မပြော တော့။ လမ်းသွားရင်း လာရင်းလည်း ဖြစ်နေသည်နှင့် ကျွန်တော် နှုတ် ဆက်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

* * *

သုံးလေးရက်ခန့် အကြာမှာတော့ ဦးညိုမောင်တို့ ဇနီးမောင်နှံ ရောက်လာ သည်။ သူတို့လာသည့် အချိန်က ခါတိုင်း ဦးညိုမောင် သိုင်းကွက်နင်းလှေ ရှိသည့် ညနေစောင်းအချိန်မျိုး။ ဦးညိုမောင် ကောင်းကောင်း နာလန်မထူ သေး။ ကျွန်တော်က စမ်းသပ်ကြည့်ရှုကာ လိုအပ်သည်များ လုပ်ကိုင်ပေး ပြီး နောက်တွင်မှ နှစ်ယောက်လုံး ထိုင်ခိုင်းကာ အရက်ကိစ္စ စကားစ သည်။

‘ကဲ ဦးညိုမောင်၊ နောက်ထပ် အရက်ပြန်သောက်ဖို့ စိတ်ကူး ရှိသေးလားဗျာ’

ဦးညိုမောင် သူ့မိန်းမဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ကျွန်တော့်

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

အမေးကို ဖြေသည်။

‘ဒီလို ဆရာ၊ အားမနာဘူးလို့တော့ မထင်ပါနဲ့ ဆရာ၊ ကျွန်တော် ဆရာ့ကို ကျေးဇူးလဲ တင်တယ်၊ လေးလဲလေးစားပါတယ်၊ ခင်လဲ ခင်ပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဆရာ့ကိုတော့ အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောချင်တယ်’ ဆိုပြီး မိန်းမဘက် တစ်ကြိမ် လှည့်ကြည့်ပြန်သည်။

‘ရှင်ပြောချင်တာ ပြောပါ၊ ကျုပ်ဘက် လှည့်လှည့် ကြည့်မနေပါနဲ့’ မိန်းမက ဆိုသည်။

ဦးညိုမောင် မိန်းမကို စောင်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ‘ဒီလို ဆရာ၊ ကျွန်တော် နောက်တစ်ပတ်လောက် ကြာလို့ ထူထူထောင်ထောင် ရှိပြီ ကျန်းကျန်းမာမာ အားရှိ အင်ရှိ ဖြစ်လာပြီ ဆိုရင် ပြန်သောက်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ် ဆရာ’ ဟု ဆိုလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားဟာက ဘယ်လိုလဲဗျာ’ ကျွန်တော် စိတ်ပျက်စိတ်တိုစွာ ပြောလိုက်မိသည်။

‘ဒီလိုဆရာ၊ စိတ်မရှိပါနဲ့၊ ဆရာ့ကို မညာချင်လို့ တကယ်စိတ်ကူး ထဲရှိတဲ့ အတိုင်း ကျွန်တော် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတာပါ၊ အမှန်က ကျွန်တော် ဒီနေ့တောင် သောက်တော့မလို့၊ လူကလဲ သိပ်အားမရှိချင်သေး၊ ပါးစပ်ကလဲ သိပ်သောက်ချင်သလို မဖြစ်သေးတာနဲ့ နေနေတာ၊ ခက်တယ် ဆရာ၊ လူတစ်ယောက်မှာ ကိုယ့်သေရေး ရှင်ရေးကိစ္စကို ကိုယ့်သားမယား လုပ်သူကမှ ဂရုစိုက်ဖော် မရတော့ဘူးဆိုရင် လောကကြီးမှာ ဆက်နေလို့ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မလဲ ဆရာ’

‘ဘယ်လို ဘယ်လိုဗျာ၊ မိန်းမက ဂရုစိုက်လို့ သေသေကြေကြေ သောက်တော့မယ် ဆိုတဲ့ သဘောလား၊ အစ်မကြီးကလဲဗျာ၊ ကိုယ့်ယောက်ျား နေထိုင် မကောင်းတုန်းမှာ ဂရုစိုက်မှပေါ့ဗျာ’ ကျွန်တော်က ဦးညိုမောင်ကတော်ဘက် လှည့်ပြီး ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ပြောလိုက်သည်။

‘စိုက်ပါတယ် ဆရာရဲ့၊ သူ ဘာစားချင်သလဲ အကုန်လုံး လုပ်ပေးတယ်၊ အိမ်မှာ တခြားလူ မစားရဘူး၊ သူ့အတွက် ဝယ်ခြမ်းကျွေးတယ်။’

ညောင်းတယ် ညာတယ် အကြောတက်တယ် ဆိုရင်လဲ နှိပ်ပေး နင်းပေး ဖို့ လူ အဆင်သင့်၊ အလကားပါ ဆရာ၊ သူ အရက်သောက်ချင်လို့ ရ မယ် ရှာတာ၊ အဲဒါ သူ့ထုံးစံပဲ 'ဦးညိုမောင်ကတော်က ဆိုသည်။

'သူဂရုစိုက်ပုံလည်း အသေအချာ မေးကြည့်ဦး ဆရာ၊ သွေးအန်ပြီး နောက်တစ်နေ့ ဆေးရုံမှာ ကျွန်တော်က သွေးပုလင်းကြီး တန်းလန်းနဲ့ လူက မောပြီး စကားကောင်းကောင်း မပြောနိုင်တဲ့ အချိန် သူက ရုပ်ရှင် သွားကြည့်နေတယ်၊ နောက်နေ့တွေလဲ နေ့တိုင်း ခုနစ်နာရီ မထိုးသေးဘူး သူပြေးပြီ၊ ရုပ်ရှင်မမိမှာစိုးလို့၊ အခုလဲ ဒီကပြီးရင် ကျွန်တော်က အိမ်ပြန်၊ သူက ရုပ်ရှင်သွားမှာ၊ သူက ကျွန်တော့်ကို ကျော်ဟိန်းတို့ နေအောင်တို့ လောက် ဂရုစိုက်တာ မဟုတ်ဘူး ဆရာရဲ့'

ဦးညိုမောင် ကတော် ရယ်သည်၊ ထိုနောက်မှ

'ဒါကတော့ ဆရာရယ်၊ သူက သူ့ဖို့ချည်း စဉ်းစားနေတာကိုး၊ ပထမနေ့က ဆေးရုံမှာ အသည်းအသန် သတိမရ ဘာမရ ဖြစ်တဲ့ ည တုန်းကတော့ ကျွန်မလဲ ဆေးရုံမှာ တစ်ညလုံး ငုတ်တုတ် မိုးလင်းတာ ပေါ့၊ ဒါလဲ အမှန်တော့ ကိုယ်က စိုးရိမ်လို့သာ မအိပ်နိုင် ဖြစ်နေတာ၊ တကယ် တကယ်မှာ ကိုယ်က ဘာလုပ်နိုင်တာမှတ်လို့၊ သူ့အနားက ထိုင်ငိုနေလို့ သူကောင်းလာမလား၊ အဲဒီလိုဆို ကျွန်မ ဆေးရုံတစ်ရုံလုံး အိုင်ထွန်းသွားအောင် ငိုပစ်လိုက်သေးတယ်၊ အခုက ဆေးရုံမှာ ဆရာဝန် တွေ ဆရာမတွေ လက်ထဲ အပ်ထားပြီပဲ၊ ကိုယ်က အခြေအနေ သတင်း မေး၊ လိုအပ်တာ လုပ်ကိုင်ပေးဖို့ပဲ ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ ယောက်ျား အဆောင် မှာ မိန်းမတစ်ယောက် ညအိပ် စောင့်နေလို့လဲ သင့်တော်တာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့တူတွေ၊ သူ့သားတွေလဲ အလှည့်နဲ့ တစ်ယောက် မဟုတ် တစ်ယောက် စောင့်နေကြတဲ့ဟာ၊ ပစ်ထားတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အဲဒီတော့ ဆေးရုံပေါက် ဝမှာ အလကား ထိုင်ပြီး မောနေမယ့် အစား ကျွန်မ ရုပ်ရှင် သွားကြည့် နေတာပေါ့၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်နေတော့ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်နဲ့ ပူရပင်ရ သက် သာတယ် မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့လဲ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ရုပ်ရှင်တော့

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

ကျွန်မကလဲ နည်းနည်းတော့ ကြိုက်တယ် ဆရာ’

‘ဪ ဟုတ်တယ်၊ အမှန်အတိုင်း ပြောတာ၊ နည်းနည်း ကြိုက်တယ်တဲ့’ ဦးညိုမောင်က မိန်းမကို စိတ်တိုပုံမျိုးနှင့် လှည့်ကြည့်ပြီး ဆိုသည်။

‘သူ နည်းနည်း ကြိုက်တယ် ဆိုတာ ဘယ်လောက် ကြိုက်တာကို ပြောသလဲ သေသေချာချာ မေးကြည့်ဦး ဆရာ၊ ရိုးရိုး ကြိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ငတ်ကို ငတ်နေတာ၊ ရုပ်ရှင် တစ်ရက် မကြည့်ရရင် သေမလို ဖြစ်နေတာ’

‘ဟာဗျာ၊ ခင်ဗျားကလဲ အဲသလောက်တော့ မပြောပါနဲ့ဗျာ’ ကျွန်တော့်ရှေ့ ရန်ဖြစ်နေကြမှာ စိုးသဖြင့် ကပျာကယာ ဟန့်တားလိုက်ရသည်။ သို့သော် ဦးညိုမောင်က မရပ်။

‘တကယ် ပြောတာပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော်ကမှ အရက် မသောက်တဲ့နေ့ ရှိဦးမယ်၊ သူ ရုပ်ရှင် မကြည့်တဲ့နဲ့ မရှိဘူး၊ တစ်မြို့လုံး မီးပျက်လို့ ရုပ်ရှင်မပြတဲ့ နေ့ပဲ လွတ်တယ်၊ အဲဒီနေ့မျိုး ဆိုရင်လဲ အငြိမ်မနေနိုင်ဘူး၊ ဘိန်းပြတ်တဲ့ လူလို ပျာယာခတ်နေတယ်၊ ရုပ်ရှင် ပြစားတဲ့ လူက မီးပြတ်မှာ သူ့လောက် မပူဘူး၊ သူက အသည်းအသန် ဖြစ်နေတယ်၊ ဘယ်လောက် ရုပ်ရှင် ငတ်သလဲ ဆိုရင် ရုပ်ရှင်ပြနေတုန်း ကျွန်တော်တို့ ရုပ်ကွက် မီးလောင်လို့ ဆိုပြီး လူတွေ တုန်းတုန်းနဲ့ ရုံထဲက ထွက်ပြေးကြတယ်၊ သူက လုံးဝ မလှုပ်ဘူး၊ ရုပ်ရှင်ဆက်ပြတာ ဆက်ကြည့်နေတယ်၊ ကိုယ့်ရုပ်ကွက် လောင်မှန်းလဲ သိတယ်၊ မင်း ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မလာတာလဲ မေးတော့ ဖြေပုံက အိမ်မှာ အဖိုးတန်တာ ဘာရှိလို့လဲတဲ့၊ ရှိတဲ့ဟာ ရှင်တို့ ဝိုင်းသယ်လိုက်ရင် မပြီးလားတဲ့၊ အဲသလိုဟာမျိုး ဆရာ’

‘ဒါလောက်တောင်ပဲလားဗျာ၊ ခင်ဗျားဟာ ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား’ ကျွန်တော်က မေးသည်။

‘ဟုတ်ရုံ ဘယ်ကမလဲ ဆရာ၊ အိမ်မှာ ကလေး နေမကောင်းတာ ထားပြီး ရုပ်ရှင်သွားကြည့်နေတာတို့၊ ဖျားနေတဲ့ ကလေးပါ ရုပ်ရှင်ရုံထဲ သိပ်ထားပြီး ကြည့်နေတာတို့ဆိုတာ ရိုးနေပြီ၊ ကျွန်တော် အရက်သောက်တာကို သူက နှစ်ပြား မတန်အောင် ပြောချင်တယ်၊ အမှန်မှာ ကျွန်တော်

က အရက်ကို ဒါလောက် သောက်ချင်လှတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ ရုပ်ရှင် ငတ်သလောက် ငတ်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ ရုပ်ရှင် ကိစ္စ ပြောမရတာ နဲ့ပဲ အမြင်ကပ်ကပ်နဲ့ မမူး မူးအောင် သောက်နေတာ’

ဦးညိုမောင်ကတော် ငြိမ်နေသည်။ မငြင်းနိုင်သည့် အနေအထား မျိုး၊ ဒါမှ မဟုတ် ပြောချင်သလောက် ပြောပစေဟု လွှတ်ထားသည့် သဘောမျိုး။

‘ကဲ၊ ဒီလိုဆိုရင် လွယ်နေပြီပဲဗျာ’ ကျွန်တော်က ဝင်ပြောသည်။ ‘အစ်မကြီးက စဖို့ပဲ လိုတယ်၊ ဦးညိုမောင်လဲ အရက်ဖြတ်၊ အစ်မကြီးလဲ ရုပ်ရှင်ဖြတ်၊ အဲဒါဆို ခင်ဗျားတို့ အိမ်ထောင် သိပ်ကို သာယာသွားမယ် ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား’

‘အဲဒါ လုပ်လို့ မရလို့ ခက်နေတာပေါ့ ဆရာ’ ဦးညိုမောင်က စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် ဆိုသည်။ ‘ကျွန်တော်က နေနိုင်တယ်၊ သူမနေနိုင်ဘူး၊ ခိုးကြည့်တယ်၊ ကျွန်တော့်အရက်ကျတော့ ခိုးသောက်လို့ မရဘူး၊ အနံ့ က ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်လဲ မထူးဘူးကွာ၊ မင်း ရုပ်ရှင် ခိုးကြည့်ရင် ငါက အရက်ကို ပြောင်သောက်တယ် ဆိုပြီး ပြန် သောက်တော့ အဲဒါနဲ့ပဲ သွားပြန်ရော’

‘အင်းဗျာ၊ ဒီလိုဆိုတော့လဲ အစ်မကြီးဘက်က လွန်သလို ဖြစ်နေ ပြန်တာပေါ့၊ ယောက်ျားကတောင် အရက်ကို မသောက်ဘဲ နေနိုင်ရင် ကိုယ်ကလဲ ဒါလေးတော့ လျှော့ရမှာပေါ့ဗျာ’ ကျွန်တော်က ဦးညိုမောင် ဘက်က ထောက်ခံလိုက်မိသည်။

ဦးညိုမောင်ကတော် ကုလားထိုင်တွင် ကျောမှီထိုင်နေရာက ဆတ် ကနဲ ရှေ့သို့ တိုးလာသည်။

‘ဆရာ့ စေတနာကိုတော့ လေးစားပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်မ ယောက်ျား အရက်ပြတ်တာလဲ ကျွန်မ မြင်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ အရက်နဲ့ ကျွန်မ ရုပ်ရှင်နဲ့ တန်းတူလာညှိတာတော့ ကျွန်မ လက်မခံ နိုင်ဘူး ဆရာ၊ ဆရာ စဉ်းစားကြည့်ပါ၊ သူ့အရက်ဖိုးက သူ တစ်နေ့

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

ရှာလို့ရတာနဲ့ မလောက်လို့ ကျွန်မက အမြဲ စိုက်ပေးရတယ်။ ပြီးတော့ ဒီအရက်ကြောင့် သေမလို့ ဖြစ်တာကော ဘယ်နှစ်ကြိမ် ရှိပြီလဲ။ အဲဒါ ကြောင့်သာ ဒီအရက်ကို ဖြတ်ခိုင်းနေရတာ။ ဘယ်သူ့ အတွက်မှ မဟုတ်ဘူး။ သူ့အတွက်။ သူ့အသက်ရှည်ဖို့အတွက် ပြောနေတာ။ သူ့အရက် သူ မဖြတ်နိုင်တိုင်း ရုပ်ရှင်ကို လာ ရမယ်ရှာတယ်။ ကျွန်မ ရုပ်ရှင်ကြည့်တာ သူ ဘာမနာလို ဖြစ်စရာ လိုသလဲ။ ကျွန်မမှာ ပိုက်ဆံရဖို့ ရှာရဖွေရ။ သူတို့ စားဖို့ ချက်ရ ပြုတ်ရနဲ့ တစ်နေကုန် ပင်ပန်းသမျှ ရုပ်ရှင်ရုံထဲရောက်မှ အပန်းပြေတယ်။ တစ်နေ့လုံး လှုပ်ရှားသမျှ ဒီအချိန် ကျမှ ငြိမ်ငြိမ် ထိုင်ရတယ်။ ရယ်စရာရှိ ရယ်။ ငိုစရာရှိ ငို။ ဘယ်သူ့မှ အားနာစရာ မလိုဘဲ စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ် နေလို့ရတယ်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်လို့ ကုန်တာ တစ်နေ့မှ တစ်ကျပ်ရယ်။ ရုံက လူတွေနဲ့ ခင်နေလို့ အလကား ကြည့်ရတဲ့နေ့လဲ ရှိသေးတယ်။ အဲဒါကြောင့် သူ့ကို ကျွန်မ ပြောတယ်။ ရှင့်ဘာသာရှင် အသက်မနုမြောလို့ အရက်သောက်ချင်သောက်၊ မသောက်ချင်နေ၊ ကျုပ် ရုပ်ရှင်တော့ မဖြတ်နိုင်ဘူး။ ကျုပ်မှာ ဒီ ရုပ်ရှင်ဟာ ဗီတာမင်၊ အားဆေး၊ ပိုက်ဆံလဲ သူ့အရက်လို မကုန်ဘူး။ ဒါကို လာမပတ် သက်နဲ့လို့ အပြတ်ပြောထားတယ်။ အဲဒါ သူ လက်မခံဘဲနဲ့ သူ့ဟာ သူ မိုက်လို့ သောက်ရင်တော့ ကျွန်မလဲ မတတ်နိုင်ဘူး ဆရာ’

အင်း သည်လိုဆိုပြန်တော့လည်း သူ့ဘက်က မှန်နေပြန်သည်။ ‘ကဲ ကျွန်တော်လဲ ဘာမှ မပြောတတ်တော့ဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ လင်မယား တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် နားလည်မှု ရှိလာမှ ပြေလည်မယ့် ကိစ္စပဲ။ လောလောဆယ်မှာတော့ ဦးညိုမောင်က ကိုယ့်ကျန်းမာရေး ကိုယ် ဂရုစိုက် ပေါ့ဗျာ။ သူ့ရုပ်ရှင်က ကျန်းမာရေး မထိခိုက်ပေမယ့် အရက်ကတော့ အသက်အန္တရာယ် ပေးနိုင်တယ် မဟုတ်လားဗျ’

နောက် ရက်အနည်းငယ် ကြာသည့်အခါ ဦးညိုမောင် တစ်ယောက်

ကတ္တရာစေး လမ်းမကြီး တစ်ခုလုံး သိမ်းပိုက်ကာ လမ်းလျှောက်၍ လာသည်ကို မြင်ရပြန်သည်။ သူတို့ လင်မယားကတော့ ကိုယ့်မူ ကိုယ့်ဝါဒ က တစ်ပြားမှ အလျှော့မပေးဘဲ မူလ လမ်းစဉ်အတိုင်း ဆက်လက် ချီတက်နေကြပါ တကားဟု ကျွန်တော် သဘောပေါက်ရမိသည်။

သို့သော် နောက် များမကြာမီမှာပင် ဦးညိုမောင် ညဘက် အရက် မူးလွန်ကာ လမ်းဘေးမှောင်ရိပ်၌ အိပ်ပျော်နေရာမှ အအေးမိပြီး အကြီး အကျယ် ဖျားသဖြင့် ဆေးရုံ ပို့လိုက်ရကြောင်း သတင်းစကား ကြားရ သည်။ ကျွန်တော်မှာကား အရက်သမားနှင့် ရုပ်ရှင်သမား အားပြိုင်ပွဲကြီး တွင် အလဲလဲ အကွဲကွဲနှင့်တစ်ဖက်သတ် ခံနေရရှာသော ဦးညိုမောင် အတွက် သာ ရင်လေးနေမိတော့သည်။

သို့သော်

တစ်နေ့ည လမ်းမှာ ဦးညိုမောင်တို့ ဇနီးမောင်နှံနှင့် ကျွန်တော် သွား၍ ဆုံမိသည်။ ဦးညိုမောင် တစ်ယောက် အတော် ပိန်သွားသည်။ သို့သော် လင်မယား နှစ်ယောက်လုံးကား ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်၊ ဦးညိုမောင်က ပို၍ ပြုံးနေသည်။

‘ဘယ်လိုလဲ ဦးညိုမောင်၊ ဆေးရုံက ဘယ်တုန်းက ဆင်းသလဲဗျ၊ သတင်းတော့ ကြားတယ်ဗျာ၊ စိတ်သာရောက်တယ်၊ လူက မရောက်ဖြစ် လိုက်ဘူး’

‘ဆင်းတာတော့ နှစ်ပတ်တော့ ရှိပြီ ဆရာ၊ စောစောက သိပ်အား မရှိသေးတာနဲ့ အပြင်မထွက်ဘဲ နေတာ၊ ဒီနေ့မှ သူနဲ့ ဆိုပြီး မိန်းမဘက် လှည့်ကြည့်သည်။’

‘အရက်တော့ ပြန်မသောက်ပါနဲ့တော့ဗျာ၊ ခင်ဗျားအတွက် အသက် အန္တရာယ် နီးပါတယ်’ ကျွန်တော်က ပြောမိသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ကျွန်တော် မသောက်တော့ပါဘူး၊ ဒီတစ်ခါ တော်တော်ခံရတယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော်တော့ ပြန်ပြီး နာလန်ထူမယ်တောင် မထင်ဘူး၊ ကံကောင်းလို့၊ ဆေးရုံက ဆရာဝန်တွေကလဲ ဂရုစိုက်ကြလို့’

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

ရှင်လာတာ၊ ကျွန်တော် နောက်မသောက်တော့ပါဘူး ဆရာ။ သည်တစ်ခါ တော့ ဦးညိုမောင် အရက်ကို အတော်ကြီး ကြောက်သွားဟန် တူသည်။

‘ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ အခုလို ကြားရတာ။ အစ်မကြီးကလဲ ကိုယ့် ယောက်ျားကို တတ်နိုင်သမျှ အားပေး၊ နည်းနည်းပါးပါး အလိုလိုက်တန် သလောက် လိုက်ပေါ့ဗျာ၊ သူတစ်ယောက်တည်း ထားပြီး ရုပ်ရှင်ချည်း သွားသွားမနေနဲ့ပေါ့၊ ဒါနဲ့ အခု လင်မယား နှစ်ယောက် တွဲပြီး ဘယ်သွား ကြမလို့လဲ’

ဦးညိုမောင် သူ့မယားဘက် လှည့်ကြည့်သည်။

‘ကဲ၊ မင်းပဲ ပြောလိုက်ကွာ’

ဦးညိုမောင် ကတော်က ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ကာ ရယ်၍ ပြော သည်။

‘ရုပ်ရှင်လေ ဆရာ၊ သူက အရက် ဖြတ်နိုင်ပေမယ့် ကျွန်မက ရုပ်ရှင် မဖြတ်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား။ အခုတော့ သူ့ကိုပါ ကျွန်မလို ရုပ်ရှင် စွဲအောင် လုပ်မလို့၊ ဒီနေ့စပြီး ခေါ်လာတာ၊ မဟုတ်ရင် အရက် ဘက် ပြန်လည်သွားမှာ စိုးရတယ်။ လူဆိုတာ တစ်ခုခုတော့ စွဲနေရမှ ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား ဆရာရဲ့’

‘ကောင်းတယ်ဗျာ၊ ကောင်းတယ်၊ အရက်ကို ရုပ်ရှင်နဲ့ ဖြတ်တာ တော့ ဒီတစ်ခါပဲ ကြားဖူးတယ်။ အောင်မြင်ပါစေဗျာ၊ ကဲ ရုပ်ရှင် ပြချိန် နီးပြီ ထင်တယ်၊ သွားကြပေတော့’

ဦးညိုမောင်တို့ လင်မယား ကျွန်တော့်အား နှုတ်ဆက်ကာ ရုပ်ရှင် ရုံဘက်သို့ ကသုတ်ကယက် ချီတက်သွားကြလေသတည်း။

နွေနေပူစိတ္တဇ

ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်လို့ရမယ် ဆိုရင် ကျွန်တော် ရေမြင်းဖြစ်ချင်တယ်။
တိရစ္ဆာန်ရုံက ရေမြင်း။

စဉ်းစားကြည့်လေ။ သတ္တဝါတစ်ခု ကံ တစ်ခုဆိုတာမျိုး တိရစ္ဆာန်
ရုံက လုပ်ပေးထားတော့ သူ့မှာ တစ်ဦးတည်းပိုင် ရေကန်ထဲမှာ ရေစိမ်
ပြီး ဇိမ်ကျကျ နေနိုင်တယ်။ ဧည့်သည်လာရင် ကန်စွန်းရွက်ကလေး
လှမ်းဝါးလိုက်၊ အသာရေစိမ်နေလိုက်၊ ဘယ်လောက် သက်သောင့်သက်သာ
ရှိတဲ့ ဘဝလဲ။

ကျွန်တော် ကျတော့ ဒုက္ခရောက်လိုက်တဲ့ ဘဝဗျာ။

ကျွန်တော် ဒီနေပူဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့ဘူး။

ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို မဟာမိတ် တပ်ပေါင်းစုက
နှိပ်စက်နေတယ်။ မိတ်ဟောင်း၊ မိတ်သစ်၊ မိတ်ကြီး၊ မိတ်ကလေး၊ ကုတ်ဖဲ့
ထားလို့ ဖွာလံကျဲနေတဲ့ မိတ်၊ တစ်စစ်စစ်နဲ့ အသစ်ထွက်လာတဲ့ နီနီရဲရဲ
မိတ်။ ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ် မျက်နှာပြင်ဟာ မိတ်တို့၏ ဖြစ်စဉ် သမိုင်း

ကို ပြတဲ့ မိတ်ပြတိုက်ကြီးသဖွယ် ဖြစ်နေတယ်။

နည်းနည်းလေး မလှုပ်လိုက်နဲ့ ချွေးက ထွက်လာပြီး ချွေးနောက်မှာ မိတ်သစ်တွေ ပါလာပြီ။ ယားတော့ ယံတော့ ကုတ်။ တစ်နေ့လုံး ဘာအလုပ်မှ စိတ်အာရုံ ဝင်လို့မရ။

ခုနေ ကျွန်တော်သာ ရေမြင်းတစ်ကောင် တကယ် ဖြစ်သွားမယ် ဆိုရင် တိရစ္ဆာန်ရုံကို သွားပြီး ကျွန်တော့် ကိုယ် ကျွန်တော် တာဝန်ခံ တွေ လက်ထဲ အပ်နှံလိုက်တာနဲ့ တပြိုင်နက် လွတ်နေတဲ့ ရေကန်တစ်ခု ဖြစ်စေ၊ ကျွန်တော့်အတွက် အထူးပြုလုပ်ပေးတဲ့ ကန်သစ် တစ်ခု ဖြစ်စေ ရမှာ မုချပဲ။ အဲဒါဆိုရင် ကျွန်တော့် ဘဝ စိတ်အေးရပြီ။

အခုတော့ ကျွန်တော်ဟာ သတ္တဗေဒ သဘောအရ ရေမြင်းထက် အဆမတန် အဆင့်မြင့်တယ် ဆိုတဲ့ လူသတ္တဝါ ဖြစ်နေတယ်။ သို့သော် လူသတ္တဝါ အချင်းချင်းထဲမှာကျတော့ ဓနဗေဒသဘော အခွင့်သာမှု သဘောတွေ အရ အဆမတန် နိမ့်ကျတဲ့ အကောင်၊ ခွေးလောက်မှ အဆင့်မရှိတဲ့ အကောင် ဖြစ်နေတယ်။ နိုင်ငံခြား ခွေးစာဘူးတွေ မှာပြီး စားတဲ့ ခွေး၊ ဆလွန်းကား မှန်ပြတင်းက ခေါင်းပြုကြည့်တဲ့ခွေး၊ ဆပ်ပြာ အကောင်းစားနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး အမြှုပ်ဖွေးဖွေး ထအောင် တိုက်ပြီး ရေချိုး ပေးခံရတဲ့ ခွေး၊ အဲသလို ခွေးမျိုးကို ပြောတာ။

တကယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်လို အိုက်တတ်ပူတတ်၊ ချွေးတွေ မိတ် တွေ ထွတ်တတ်တဲ့ လူမျိုးဟာ တစ်နှစ်မှာ သုံးလေးလလောက် ပြင်ဦးလွင် တို့၊ ကလောတို့မှာ သွားနေဖို့ ကောင်းတာပေါ့။ ငယ်စဉ်က ဖတ်ဖူးတဲ့ သာယာမျှတသော ယူတိုပီးယား ဒေသပုံပြင်များ အတိုင်းသာ ဖြစ်မယ် ဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ မိုးနဲ့ ဆောင်းမှာ အလုပ်လုပ်၊ နွေရာသီမှာ အေးမြတဲ့ တောင်ပေါ်စခန်း မြို့တစ်မြို့မှာ သွားအနားယူရမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်များ စာရင်းမှာ ပါနေမှာ သေချာတယ်။

အဲ ထားပါ။ အဲသလို သွားမနေရရင်လည်း မြက်ခင်း ကျယ်ကျယ် သစ်ပင်အုပ်အုပ်နဲ့၊ အရိပ်အာဝါသ ကောင်းတဲ့ ခြံကျယ်ဝန်းကျယ်ထဲက

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

ကိုယ်ပိုင် ရေကူးကန်မှာ ရေစိမ်နေဖို့ ကောင်းတာပေါ့။

ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ လူဆိုတာ မြက်မစားတတ်ပေမယ့် မြက်ခင်းထဲမှာ ပြေးလွှားခုန်ပေါက်နေတတ်တဲ့ သတ္တဝါမျိုး ဖြစ်တယ်။ သစ်ပင်တကာ လျှောက်တက်မနေပေမယ့် သစ်ပင်ရိပ်ကိုတော့ ခိုချင်တတ်တယ်။ တောတကာ တောင်တကာမှာ လွတ်လပ်စွာ လျှောက်သွား၊ အိပ်စားနားနေ၊ ပူ လောင် အိုက်စပ်လာရင် တွေ့ရာ ရေအိုင်မှာ ရေစိမ်ပြီး နေလာတဲ့ သတ္တဝါတွေ မဟုတ်လား။

သိပ်တိုးတက် ယဉ်ကျေးလာတယ်၊ နေမှု ထိုင်မှု အဆင့်အတန်း သိပ်မြင့်လာပါတယ် ဆိုတဲ့ အခါမှာလည်း လူဟာ အဲဒီ အနေအထားကို နည်းနည်း ပုံပြောင်းပြီး ယူတာပါပဲ။ နေ့စဉ် မြက်ရိတ်စက်နဲ့ ရိတ်ထားတဲ့ မြက်ခင်းလှလှနဲ့၊ ကိုင်းညှပ် ကတ်ကြေးနဲ့ တိထားတဲ့ သစ်ပင်အုပ်အုပ်နဲ့၊ စိတ်တိုင်းကျ ပုံစံချထားတဲ့ ရေကူးကန်လှလှနဲ့၊ အဲသလို နေလာတယ် မဟုတ်လား။

အဲ ဆိုးနေတာကတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘဝပေါ့ဗျာ၊ မျောက်သစ်ကိုင်းလွတ် ဆိုတာမျိုး။

တိုးတက်ယဉ်ကျေးတဲ့ ခေတ်ကြီးနဲ့ ဘုမသိ ဘမသိ ရောလိုက်လာမိ ညှပ်ပါမိတဲ့ အတွက် ကျွန်တော်တို့မှာ မူလပိုင်ဆိုင်တဲ့ အဲဒီ ပတ်ဝန်းကျင် အနေအထားတွေ အားလုံး ဆုံးရှုံးရတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင် ဆုံးရှုံးမှုနဲ့အတူ ကျွန်တော်တို့ လွတ်လပ်မှု၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သက်တောင့်သက်သာရှိမှု၊ အဲသဟာတွေအားလုံး ဆုံးရှုံးရတယ်။

တိုးတက်ယဉ်ကျေးမှု ဖြစ်စဉ် သမိုင်းဆိုတာကြီး တလျှောက်မှာ လူလယ် လူညစ်တွေက ကောင်းတာ မှန်သမျှ လက်ဝါးကြီးအုပ် သိမ်းပိုက်သွားခဲ့တယ်။ ကျန်တဲ့လူတွေမှာ လူလို့ ဆိုရပေမယ့် လူတစ်ပိုင်း တိရစ္ဆာန်တစ်ပိုင်း ဘဝလောက် သာတောင့်သာယာ မရှိဘူး။

လောလောဆယ် ကျွန်တော့် အဖြစ်ပဲ ကြည့်ပါ။ ဘေးကျပ် နံကျပ် အဖြစ်။

ကျွန်တော့်ကို မြက်ခင်းနဲ့ ခြံဝင်းနဲ့၊ ကိုယ်ပိုင်ရေကူးကန်နဲ့ ထားပေးပါလို့ မတောင်းဆိုပါဘူး။ ကျွန်တော့်ဘက်က လွန်သလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့။ လောလောဆယ် ကျွန်တော် လိုချင်တာ တိရစ္ဆာန်ရုံက ရေမြင်းတစ်ကောင်နေတဲ့ အုတ်ရေကန် တစ်ခုလောက်ပါပဲ။ အဲသလောက် ရရင် ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် စဉ်းစားကြည့်။ ကျွန်တော့်မှာ အဲဒီ အုတ်ရေကန် တစ်ခု ဆောက်လုပ်စရာ မြေနေရာ မရှိဘူးဗျာ။ အဲ အိမ်ဘေး ကပ်ကပ် သပ်သပ် နေရာလေးမှာ ဖြစ်အောင် ဆောက်မယ် ဆိုပါတော့။ အုတ်ဖိုး၊ ဘိလပ်မြေဖိုး၊ ပန်းရံခနဲ့ နည်းမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဈေးဖိုးအတွက် စိတ်ညစ်နေရတဲ့ မိန်းမကို ရေကန်ဖိုး ဘယ်လောက်ကျမယ် သွားပြောရင် လင်မယား အကြီးအကျယ် စကားများနိုင်တယ်။ မိန်းမနဲ့ ပြောမနေဘူး၊ တခြားက ကျွန်တော့်ဘာသာ တစ်နည်းနည်း ဖြစ်အောင် ကြံဖန်ပြီး လုပ်မယ်ဆိုပါတော့။

အိမ်ဘေး အုတ်ရေကန် တစ်ခုထဲမှာ ပုဆိုးချွတ်ပြီး ရေစိမ်နေတော့ အရပ်က ကျွန်တော့်ကို တစ်မျိုး မြင်ကြဦးမယ်ဗျာ။ မိန်းမနဲ့ သားသမီးက မျက်နှာပျက်ကြဦးမယ်။

အဲဒီတော့ ကျွန်တော် ဘာတတ်နိုင်သလဲ။

သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုလို့ သဘောထားပြီး အသင့်အတင့် နှလုံးသွင်းနေရတာပဲ။ အဲသလိုမှ နှလုံးမသွင်းနိုင်ရင် သိပ်ဒေါသထွက်ပြီး ကျွန်တော် သေသွားနိုင်တယ်။

[စံပယ်ဖြူ၊ သြဂုတ်၊ ၁၉၉၁]

ကုက္ကဉ္စ

အင်းစိန်အောင်ဆန်းသွား လိုင်းကားကလေးများမှာ လူချောင်ရိုး ထုံးစံ မရှိပါ။ ဦးအောင်စိန်က ကားဂိတ်မှာ ထွက်လှည့်ကျဖို့ အတော်လိုသေး သည့် ကားတစ်စီးပေါ် တက်ထိုင်ကာ နေရာယူထားသဖြင့် အဆင်း အတက် လွယ်ကူသည့် ကားနောက်ပိုင်း တစ်နေရာကို ရရှိထားသည်။ တဖြည်းဖြည်း ကားပေါ်မှာ လူတွေ ပြည့်လာသည်။ ထိုင်ခုံနေရာလွတ် မရှိတော့။ လူသုံးလေးယောက် မတ်တတ် ရပ်နေရသည်။ မတ်တတ်ရပ် သည် ဆိုသော်လည်း ကားက နိမ့်နိမ့်လေး ဖြစ်သဖြင့် တောင့်တောင့်မတ် မတ် မရပ်နိုင်။ ခါးညောင်းခံကာ ကုန်းကုန်းကွကွကြီး ရပ်ကြရခြင်း ဖြစ်သည်။ ခြေနင်းခုံပေါ်တွင် သုံးလေးငါးယောက် ရပ်ပြီးသည့်အခါ၌ ကားထွက်လေသည်။

ကားက လုပ်လီလုပ်လဲ့ ခပ်ယဲ့ယဲ့။ လမ်းက ချိုင့်တွေ ကျင်းတွေ များသည်။ မော်တော်ကား သွားပုံမှာ အရက်မူးသမား လမ်းလျှောက်သလို

ရှေ့သို့ သွားသည်က နည်းနည်း၊ ဆေးဘက် ယိမ်းလိုက် ယိုင်လိုက်သည်က ခပ်များများ ဖြစ်သည်။ ကားထဲ ပါလာသူများမှာ ခါးနှင့် နောက်မှို သစ်သားတန်းစောင်း မရိုက်မိအောင်၊ ခင်းပျဉ် နှစ်ချပ်ကြားမှာ တင်ပါး ညှပ်မသွားအောင်၊ သံပေါင်ကို ခေါင်းနှင့် မဆောင့်မိအောင် စသည်ဖြင့် အဘက်ဘက်က သတိကြီးစွာ ထား၍ လိုက်ပါကြရသည်။

ဦးအောင်စိန်သည်ကား စီးရတာ လုံးဝ ခံတွင်းမတွေ့ပါ။ ဖြစ်နိုင် လျှင် မစီးချင်ပါ။ တကယ်မှာ သူက ကိုယ်ပိုင်ကား ဝယ်စီးမည် ဆိုလျှင် တစ်စီးမဟုတ်၊ နှစ်စီး၊ သုံးစီး ဝယ်စီးနိုင်သူ ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ အငှားကား စီးမည် ဆိုလျှင်လည်း ကားပေါ်က မဆင်းတမ်း ငှားရမ်း စီးနင်း နေနိုင်သည်။ သူ့မှာ ငွေရှိသည်ပဲ။ သို့သော် ဦးအောင်စိန် ကိုယ် ပိုင်ကား မဝယ်ပါ။ တတ်နိုင်သမျှ အငှားကားလည်း မစီးပါ။ ပြားလေး ဆယ် ပေးရသော ဒီ လိုင်းကားကလေးကိုပဲ ဒုက္ခခံ၍ စီးလေ့ ရှိသည်။ ငွေဆိုသည်က ရှိတိုင်း ထုတ်ပြ၍ ကောင်းသော အရာမဟုတ်။ အဲသည်လို ဦးအောင်စိန် ခံယူသည်။ တချို့ လူများကတော့ ငွေနည်းနည်း ရှိလာပြီ ဆိုသည်နှင့် တပြိုင်နက် ကြွစောင်းစောင်း ဖြစ်လာသည်။ လူအတော်များ များ အဲ လူတိုင်းလိုလို သည်အတိုင်းချည်းပါပဲ။ ကိုယ့်ငွေသည် ဖြူသလား၊ မဲသလား။ လူမြင်ကောင်းရဲ့လား၊ မကောင်းဘူးလား။ ခိုးရာပါ ပစ္စည်း၊ တိုက်ရာပါ ပစ္စည်းလို့ သူ တစ်ပါး ကဲ့ရဲ့ကြမည်လား။ မနာလို ဝန်တို ဖြစ်ကြမည်လား။ ဒီကဲ့ရဲ့မှု မနာလိုမှုများ နောက်မှ တစ်ဖန် အန္တရာယ်တွေ လိုက်ပါလာမည်လား။ ဘာမျှ မစဉ်းစားကြ။ သူခိုးရွှေရ တပြုပြ ဆိုသလို လူမမြင် မြင်အောင် လုပ်ကြသည်။ သည်လိုနှင့်ပဲ ဒုက္ခ ရောက်သွားသူ တွေ နည်းရောသလား။ သည်လို လူမျိုးတွေ အကြောင်း စဉ်းစားမိလျှင် ဦးအောင်စိန် တစ်ကိုယ်တည်း ဒေါမနဿ ပွားရတတ်သည်။

ကားက ဆေးရုံမှတ်တိုင်မှာ ရပ်သည်။ ဆင်းသူတွေ ဆင်း တက်သူ တွေ တက်ကြသည်။ ကားထွက်ခါနီးတွင်မှ လူတစ်ယောက် ပြေးလာကာ ခြေနင်းမှာ တစ်နေရာ ရအောင် တိုးပေး၍ တက်သည်။

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

‘နေရာ မရှိတော့ဘူး နောင်ကြီး၊ အန္တရာယ် ဖြစ်မယ်၊ နောက် ကားနဲ့မှ လိုက်တော့’ စပယ်ယာ အသံ ကြားရသည်။

‘ခြေတစ်ဖက် နေရာ ရရင် ဖြစ်ပါတယ်ကွာ၊ ကိုယ်တို့ စီးနေကျ ပဲ’

‘မရတော့ဘူး၊ နောက်ကားနဲ့မှ လိုက်ပါ’

‘ဘယ်လိုလဲ ညီလေး၊ မကျေနပ်ဘူးလားကွ’

‘ဒီမှာ တွယ်စရာ နေရာ မရှိတော့လို့ ပြောတာဗျ’

‘မပူပါနဲ့ကွ၊ ရအောင် တွယ်ရင် ရပါတယ်၊ ဘာလဲ မင်းက အလကား စီးမယ် ထင်လို့လား၊ ရပါတယ်ကွ၊ ယူပါ၊ ပိုက်ဆံပါပါတယ်၊ မင်း ဘယ်လောက် ယူမလဲ’ ခရီးသည်က အရက်သံဖြင့် ပြောနေသည်။

ဦးအောင်စိန် ကားနောက်ပိုင်း လှည့်ကြည့်သည်။ ဒရိုင်ဘာက စပယ်ယာ အပြော မစောင့်တော့ဘဲ မောင်းထွက်လာသည်။ စပယ်ယာနှင့် ခရီးသည် ခြေနင်းခုံပေါ်တွင် ခြေတစ်ချောင်းစီဖြင့် ရပ်ကာ သံတန်းကို ဆွဲကိုင် ထားရင်း အခြေအတင် ပြောဆိုလာသည်။

‘ခင်ဗျား လိမ့်ကျမှာ စိုးလို့ ပြောတာဗျ၊ ခင်ဗျား လိမ့်ကျရင် ခင်ဗျားတင် မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်ပါ ဒုက္ခရောက်မယ်’

‘မပူပါနဲ့ ညီလေးရ၊ အစ်ကို မမှူးပါဘူး၊ မင်းက လိမ့်ကျမှာစိုးတာ လား၊ ပိုက်ဆံ မရမှာစိုးတာလား၊ ပေးမှာပါ၊ စိတ်ချ၊ အစ်ကို လက်အား ရင် ပေးမယ်၊ အစ်ကို့ မိန်းမ ဆေးရုံတင်ထားရတယ်ကွာ၊ အစ်ကို စိတ် ညစ်လို့ နည်းနည်းတော့ သောက်လာတယ်’ အရက်မှူးသမားက ဆိုသည်။

ဦးအောင်စိန် မိန်းမ ဆေးရုံ တင်ထားရသည် ဆိုသူကို ကြည့်သည်။ လူက ပိန်ပိန်၊ အသားအရေ ညိုမှောင်ညစ်ထေးသည်။ တစ်သက်ပတ်လုံး ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ကိုင်ပြီး အာဟာရ ပြည့်ဝအောင် စားသောက်ခွင့် မရခဲ့သူ တစ်ဦး၏ ကြုံလှီခြောက်ခန်းသော ကိုယ်ခန္ဓာမျိုး ရှိသည်။ ဝတ် ထားသော အင်္ကျီက အစုတ်စုတ် အပြဲပြဲ။ အင်္ကျီအိတ်သည်ပင် အတော် ကြီး နှုတ်ခမ်းပဲ့နေသည်။ ဦးအောင်စိန် သည်လို လူမျိုးတွေ အများကြီး

မြင်ဖူးသည်။ သူ့လုပ်ငန်းများတွင် အများကြီး ခိုင်းစေဖူးသည်။ ဦးအောင်စိန် သည်လို လူမျိုးတွေ မြင်ရလျှင် စိတ်မချမ်းသာပါ။ မကြည့်ချင် မမြင်ချင် ပါ။ ထို့ကြောင့် သည်လူတွေနှင့် တတ်နိုင်သမျှ တိုက်ရိုက် မဆက်ဆံပဲ သူတို့ ကိစ္စကို လက်အောက် ငယ်သားများနှင့်သာ လွှဲထားတတ်သည်။ သို့သော် သည်လူတွေ အကြောင်းကိုတော့ သူကောင်းကောင်း သိသည်။ လူမိုက်တွေ၊ အသိဉာဏ်ပညာ ခေါင်းပါးသူတွေ၊ ဆင်းရဲတွင်းက ဘယ် သော အခါမျှ လွတ်မြောက်မှာ မဟုတ်သည့် လူမျိုးတွေ။

ဦးအောင်စိန် အတွင်းဘက် မျက်နှာ လွဲနေလိုက်သည်။ သို့သော် နားကတော့ အသံတွေ ဆက်ကြားနေရဆဲ ဖြစ်သည်။

‘ယူစမ်းပါ ညီလေးရ၊ မင်းတို့ ကျသင့်သလောက် ယူပါ။ ပြားလေး ဆယ် မဟုတ်လား။ အကြွေအမ်းစရာ မရှိလဲ ကျပ်တန် ယူလိုက်ပါကွာ၊ ရပါတယ်၊ အစ်ကို ဒီနေ့ အကြံအဖန် ဖြစ်လာတယ်၊ ဘိလပ်မြေ ခိုး ရောင်းတာ လေးဆယ် ရတယ်ကွ’

ဦးအောင်စိန် ကျောထဲ ဖြန်းကနဲ ဖြစ်ကာ ကြက်သီးမွေးညင်း ထသွားပြီး အရက်သမားဘက်သို့ လှည့်ကြည့်မိပြန်သည်။

‘ယူပါကွ’ သူက ကားနောက်မြီး အထက်ပိုင်းက သံတန်းကို လက်တစ်ဘက်နှင့် ကိုင်ထားပြီး ကျန်တစ်ဘက်က အိတ် အပြဲထဲ နှိုက် ကာ ငွေစက္ကူတွေ ဆွဲထုတ်နေသည်။ ဆယ်တန် တစ်ရွက်နှင့် ကျပ်တန် အချို့။ ဆယ့်လေးကျပ်၊ သို့မဟုတ် ဆယ့်ငါးကျပ်ဟု ဦးအောင်စိန်၏ လျင်မြန်သော မျက်စိက ချက်ချင်း တွက်လိုက်မိသည်။ ကျန်တာတွေ တော့ အရက်ဆိုင်မှာ ကျန်ခဲ့ပြီ ထင်သည်။ မိန်းမအတွက်လည်း လက်ဖက် ရည် တစ်ခွက်ဖိုး မုန့်တစ်ခုဖိုး ကုန်ချင်ကုန်ခဲ့မည်ပေါ့။

‘အစ်ကိုတို့က ခပ်ရှင်းရှင်းပဲ၊ လူများလို ပုန်းလျှိုး ကွယ်လျှိုး မလုပ်ဘူး၊ ခိုးရင် ခိုးတယ်ပေါ့ကွာ၊ ပြောင်ပဲ၊ အရေးကြီးတာက ရှာလို့ ရဖို့ပဲ၊ အေး ရသလောက်လဲ သုံးတယ်၊ ဒီပိုက်ဆံ နှမြောနေလို့ ဘာလုပ် မလဲ၊ သုံးဖို့ရှာတာပဲကွ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား’

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

စပယ်ယာကတော့ ဘာမျှ ပြန်မပြော။ ငွေတစ်ကျပ် ယူပြီး အကြွေ နည်းနည်း ပြန်အမ်းပေးလိုက်သည်။ အကြွေရှားတာ အကြောင်းပြုပြီး စပယ်ယာတွေ အကြွေအမ်းလျှင် နည်းနည်းတော့ လျှော့အမ်းတာ ထုံးစံ လို ဖြစ်နေပြီ။ အရက်မူးသမားကိုတော့ ခပ်များများ လျှော့အမ်းလိမ့်မည် ထင်သည်။

အမူးသမားက ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက် ဆက်ပြောနေသည်။ သို့သော် သူ့စကားများကို ဦးအောင်စိန် စိတ်မဝင်စားတော့။ သူ့နားထဲမှာ စွဲသွားသည်က သုံးဖို့ ရှာတာပဲဟူသော စကား။

* * *

သုံးဖို့ရှာတာပဲ။ မသုံးဘူး ဆိုရင် ဘာလို့ ရှာနေမလဲ။ သည်စကားက ဦးအောင်စိန် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူတကာ ပြောနေကြသော စကား ဖြစ် သည်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ရှာဖော်ရှာဖော်များက ပြောသည်။ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများက ပြောသည်။ အိမ်မှ ဇနီးမယားက ပြောသည်။ ဘိလပ်မြေလေးဆယ်ဖိုး ခိုးရောင်းနိုင်ခဲ့သည့် အင်္ကျီစုတ်ပြဲ အရက်သမား ပြောသွားသည့် စကားကို သိန်းလေးဆယ်မက ချမ်းသာသည့် သူ့ဆရာ သမားကလည်း ပြောခဲ့ဖူးသည်။

‘ကိုအောင်စိန်၊ ခင်ဗျား ငွေတွေ ရှာရှာပြီးဗျာ၊ သုံးလဲ မသုံး၊ စွဲလဲ မစွဲ၊ ဒီအတိုင်း သေတ္တာထဲ ထည့်ထားတော့ ဘာအဓိပ္ပာယ် ရှိမလဲဗျာ၊ အိမ်ကောင်းကောင်းဆောက်၊ ကားလေး ဘာလေး စီး၊ စည်းစိမ်ရှိအောင် နေမှပေါ့ဗျာ။ အမွေပေးစရာ သားသမီးလဲ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ လင်မယား နှစ်ယောက်တည်း ခင်ဗျား ခုချိန် မသုံးရင် ဘယ်အချိန် သုံးမလဲ’

မသုံးဘူးဆိုရင် ဘာလို့ ရှာနေသေးလဲဗျာလို့တော့ မပြော။ ရှာထား တာတွေ သုံးစွဲဖို့သာ ပြောသည်။ အကြောင်းကလည်း ရှိသည်။ ဦးအောင် စိန်က ငွေအရှာကောင်းသူ။ ပိပီရီရီ သပ်သပ်ရပ်ရပ် လုပ်တတ်သူ။ တစ်ရာ ကုန်ကျသည့် လုပ်ငန်းကို တစ်ထောင်ကုန်ကျသည်ဟူ၍ ဖြစ်အောင်

ယုတ္တိယုတ္တာ ရှိရှိ စီမံ ဖန်တီးတတ်သူ ဖြစ်သည်။ ပြီး ဦးအောင်စိန် စီးပွားရေးနှင့် သူ့ဆရာ စီးပွားရေးက ခွဲခြား၍ မရ။ တစ်သားတည်း ရှိခဲ့သည်။

ဆရာသမားက ဦးအောင်စိန်ကို ပြောသလို ဦးအောင်စိန် ဘက်က လည်း သူ့ဆရာသမားကို ပြောချင်ဆိုချင် သတိပေးချင်သည့် စကား တွေ ရှိခဲ့သည်။

ဒါကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ငွေဆိုသည်မှာ ရှိတိုင်း ထုတ်ပြု၍ ကောင်းသော အရာ မဟုတ်ဟူသော စကား။ စောင်းပါးရိပ်ခြည်တော့ တစ်ခါတစ်ရံ ပြောဆိုဖူးသည်။ သို့သော် ဆရာသမား ဆိုသည်မှာ လက် အောက်ငယ်သားကို စကားများများ ပြောခွင့် ပေးရိုး ထုံးစံ မရှိ။ ထို့ကြောင့် ဆရာသမားသည် ဦးအောင်စိန်၏ အသိဉာဏ်နှင့် သတိတရားကို မရရှိ။ ထို့ကြောင့်ပင် ဆရာသမားသည်လည်း မလိမ္မာသူ။ အနေအထိုင် မပီပြား သူတို့ သွားရာလမ်းအတိုင်း ကျဆုံးသွားခဲ့ရသည်။

‘ကိုအောင်စိန် ခင်ဗျား စကားတွေ နားမထောင်ခဲ့မိတာ ကျုပ် အမှားပဲဗျာ’ ဆရာသမား စိတ်ကျသွားသည့် အချိန်မှာ ပြောခဲ့သော စကား။

ဆရာသမားကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ အိမ်က မယားကို သူဆုံးမခဲ့ သည်။ အမှန်တော့ သည်လိုပဲ ဟိုလူ့ လက်ညှိုးထိုး၊ သည်လူ့ လက်ညှိုး ထိုးနှင့် ဦးအောင်စိန် ဆုံးမလာခဲ့တာ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ဖို့ သွန်သင် လာခဲ့တာ နှစ်ကာလ ကြာခဲ့ပြီပဲ။ သူ့ ဇနီးမယားကလည်း ပီပီပြားပြား ပင် ရှိခဲ့ပါသည်။ ဦးအောင်စိန်အိမ်က မီးခံသေတ္တာထဲမှာ စိန်တွေ အများ ကြီး ရှိနေသည်။ ရွှေထည် ပစ္စည်းဆိုတာက ပြောမနေနှင့်တော့။ သို့သော် ဦးအောင်စိန် ကတော်ခမျာ ပွဲနေပွဲထိုင် သွားသည့် အခါများမှာပင် စိန် နားကပ် တစ်ရံထက် ပိုဝတ်ခွင့် မရ။ ဦးအောင်စိန်မှာ ရှိတယ်လို့ လူတွေ ထင်ကြေး ပေးချင်သလောက်ပေးကြပါစေ။ မျက်မြင်လက်တွေ့တော့ မဖြစ်စေရ။

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

တစ်ခါကတော့ ဇနီးသည်က ဦးအောင်စိန်ကို ပြောဖူးသည်။

‘ကိုအောင်စိန် ကျွန်မ ငယ်ငယ်တုန်းက ဘယ်ဗေဒင်ဆရာလဲတော့ မသိဘူး၊ ဟောသွားဖူးတယ်၊ ကျွန်မကို ဥစ္စာစောင့် ဝင်စားတာတဲ့၊ အသက် နှစ်ဆယ်မပြည့်ခင် သိုက်နန်းက ခေါ်လိမ့်မယ်တဲ့၊ အဲဒါ အသက် နှစ်ဆယ် ကျော်တဲ့ အထိ မသေတော့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ဗေဒင်ဆရာ မှားပြီ အောက် မေ့တာ၊ လက်စသတ်တော့ ကျွန်မက ရှင့်သိုက်နန်းမှာ လာပြီး ဥစ္စာစောင့် ဖြစ်နေတာကိုး’ တဲ့။

ဦးအောင်စိန် ဘာမျှ ပြန်မပြောနိုင်ခဲ့ပါ။ သို့သော် မိန်းမက သည်လို ပြောသဖြင့်လည်း သူ့စည်းကမ်း ကလနားကိုတော့ နည်းနည်း လေးမျှ လျှော့ပေးခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ ဪ ယခုတော့ ဥစ္စာစောင့်မလည်း သိုက်နန်းက ကျွတ်လွတ်သွားခဲ့သည်မှာ နှစ်နှစ်နီးပါးပင် ကြာညောင်းခဲ့ ပေပြီ။ တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း သည်မိန်းမကို မသေခင် ၀၀လင်လင် ဝတ်စားဆင်ယင်ခွင့် မပေးခဲ့မိသည့်အတွက် ဦးအောင်စိန် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိတတ်သည်။

တစ်ခါမျှ ကိုယ်ဝန်မဆောင်ဘူးသည့် မိန်းမ သားအိမ်ရောဂါဖြင့် ဘဝတစ်ပါးသို့ ကူးပြောင်းသွားခါစက ဦးအောင်စိန် အတော်ပင် အခြေ အနေ ပျက်သလို ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်လောက် အတူ ပေါင်းသင်းခဲ့သည့် ဇနီးမယားဖြစ်သည် မဟုတ်လား။ သို့သော် သည့် နောက်တော့လည်း တစ်ကိုယ်တည်း နေထိုင်ရသည့် ဘဝမှာ ဦးအောင်စိန် နေသားတကျ ဖြစ်လာကာ ဇနီးသည် မရှိတော့သည့်အတွက် သူ့ဘဝကြီး လျော့ပါးသွားသလို ခံစားခဲ့ရမှုမှာ တဖြည်းဖြည်း မှန်ဝါးမှေးမှိန်သွားခဲ့ သည်။ သူ့နှလုံးသားက ဘာကိုမျှ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ထားဟန် မတူ။

အဲ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ငွေရှာသည့် အလုပ်ကိုတော့ ဘာကြောင့် မှန်းမသိ ဦးအောင်စိန် ဘယ်လိုမျှ မဖြုတ်နိုင်၊ မဖြုတ်နိုင်၊ တန်းတန်းစွဲ ဖြစ်နေသည်။ သူများ တကာတွေ ပြောကြသည့် စကားများလည်း တစ်စိတ် တစ်ပိုင်း မှန်သင့်သလောက် မှန်သည် ဆိုတာ သူမငြင်းနိုင်။ မသုံးဘဲ

နှင့် ဘာကြောင့် ငွေတွေ ရှာနေရသလဲ။ ဘာကြောင့်လဲ။ သူ့ဘာသာသူ
 လည်း မကြာမကြာ စဉ်းစားဖူးသည်။ လောဘလား။ အဲသည်လောက်
 အလွယ်တကူ ရိုးရိုးလေးတော့ မဖြစ်နိုင်။ ငွေမရှာရ မနေနိုင်သည့် စိတ်
 ရောဂါ တစ်မျိုးလား။ သည်လို စိတ်ရောဂါမျိုးကော ရှိသလား။ ဒါမှမဟုတ်
 သူသည် ငွေရှာသည့် အလုပ်ကို အကျင့်ပါနေသည်လား။ စွဲနေသည်လား။
 ဒါမှ မဟုတ် သူ ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်မိသည့် လုပ်ငန်းဌာန၏ သဘာဝ
 ကိုက ငွေမရှာဘဲ နေ၍ မရသည့် သဘောမျိုး ဖြစ်နေချေသည်လား။

ဦးအောင်စိန် စဉ်းစားဖူးသည်။ အလေးအနက် စဉ်းစားဖူးသည်။
 ဇနီးသည် သေဆုံးပြီးခါစက။ သူ့အနေနှင့် ဇနီးသည်ကို ဘယ်လောက်မျှ
 သုံးစွဲခွင့် မပေးခဲ့တာ မှန်သော်လည်း ဘာပဲပြောပြော သူ ငွေရှာနေသည်မှာ
 သူရယ်၊ ဇနီးသည်ရယ် နှစ်ယောက်ပေါင်းအတွက် ရှာနေခြင်း ဖြစ်သည်
 ဟု သူ့စိတ်ထဲမှာ အမှတ်သညာ ရှိနေခဲ့သည်။ ယခု ဇနီးသည် ဆုံးပြီ
 ဆိုတော့ စောစောကပင် ဖူလုံရုံမက ရှိခဲ့သော ငွေတွေသည် တစ်ယောက်
 တည်းအတွက် ဆိုလျှင် ပိုလျှံနေပြီဟုပင် ဆိုရတော့မည်။ သည်တော့
 ရှာမနေနှင့်တော့။ ရှိတာကို အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်စား။ သုံးတန်တာကို
 သုံး။ လှူတန်တာကို လှူ။ ကိုယ်သေရင် ကျန်ရစ်ခဲ့မည့် ပစ္စည်းတွေအတွက်
 ကြိုတင်စီမံ။ မသေခင်စပ်ကြား ကိုယ်အနေဖြင့်အောင်၊ အသေဖြောင့်
 အောင် ကြိုတင်စီမံ။ ဒါပဲ ရှိသည်။

ဦးအောင်စိန်မှာ ဆွေမျိုးသားချင်း အရင်းအချာ မရှိပါ။ ခြံထဲ မှာ
 အစောင့်ရအောင် ခိုင်းဖော်စေဖော်ရအောင် ဟူ၍ မိမိနှင့် ဆွေရိပ်မျိုးရိပ်
 မကင်းသည့် လင်မယား တစ်စုံကို ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ခေါ်ယူ
 ကျွေးမွေးပြီး အိမ်ငယ်တစ်လုံးနှင့် နေထိုင်ခိုင်းထားတာတော့ ရှိသည်။
 သို့သော် ၎င်းတို့မှာလည်း မိမိထက်ပင် ဆယ်နှစ်ကျော်လောက် အသက်ကြီး
 ကြသည် ဖြစ်၍ အဘိုးအို အဘွားအိုများ ဘဝသို့ ရောက်နှင့်ကြပြီ။ မိမိ
 ကို စောင့်ရှောက် ပြုစုနိုင်ဖို့ ဝေး၍ သူတို့ ကိစ္စကိုပင် မိမိက စီမံပေးရမည့်
 အခြေအနေ နီးကပ်လာနေပြီ။ ရုတ်တရက် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီးက

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

ဖျတ်ကနဲ သေသွားလျှင်လည်း အကောင်းသား။ အိုမင်းမစွမ်းသည့် အရွယ် အထိ အသက်ရှည်နေမည် ဆိုလျှင်တော့ ပြုစုမည့်သူ မလွဲမသွေ လိုအပ် လာချေမည်။ ဇနီးမယား အသစ်တစ်ယောက်များ ယူရလျှင် ကောင်းလေ မလား။ ဦးအောင်စိန် ပင်စင်ယူဖို့ သိပ်မဝေးတော့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း လူကအကျန်းမာကြီးရှိသေးသည်။ သို့အလျောက် မိန်းမ ယူချင်စိတ် လည်း မကြာခဏ ထကြွပေါ်ပေါက်တတ်သည်။ သို့သော် မိန်းမယူသည် ဆိုသည်မှာ မိမိ တစ်သက်လုံး ရှာဖွေ စုဆောင်းလာခဲ့သော ဥစ္စာကို ခေါ်၍ ပေးအပ်ခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။ ယခုအချိန်မှာ မည်သည့် မိန်းမ တစ်စုံ တစ်ယောက်ကို မဆို သည်မျှ စေတနာ ထားနိုင်ဖို့ မလွယ်။ ငယ်ပေါင်းဇနီး စောစောစီးစီး လမ်းခွဲသွားခဲ့ခြင်းမှာ အကြီးအကျယ် နှမြောစရာပါတကား။ ဦးအောင်စိန် မိန်းမယူဖို့ ဘယ်လိုမျှ စဉ်းစားမရနိုင်။ သူ့ ငွေများနှင့် တန်ဖိုးချင်း ညီမျှသည့် မိန်းမရှာဖွေ၍ မရနိုင်။

သည်တော့ သည်ငွေတွေကို သူတစ်ယောက်တည်းပဲ မသေခင် ကုန်အောင် သုံးစွဲသွားမည်လား။ သုံးစွဲမည် ဆိုလျှင် သည်ငွေတွေသည် ဘယ်လောက် ကြာကြာ အသုံးခံမည်နည်း။ အဲ သုံးစွဲသည့် နှုန်းကိုတော့ သတ်မှတ်ရလိမ့်မည်။ ပြီး မိမိကကော အသက် ဘယ်လောက် ရှည်ရှည် နေသွားမည်လဲ။ ခုနစ်ဆယ်၊ ရှစ်ဆယ်၊ ကိုးဆယ်၊ တစ်ရာ။ ဇာတာထဲ ပါသလို တစ်ရာနှစ်ဆယ်ကျော် ရှည်နေရင် ဘယ်လို လုပ်မည်လဲ။ သေခါနီး တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်ကျမှ ငွေပြတ်သွားရင် မခက်လား။ သည်ကြားထဲ ရန်သူမျိုး ငါးပါးကြောင့် မိမိငွေတွေ ဆုံးပါးသွားခဲ့မည် ဆိုလျှင်ကော။

ဦးအောင်စိန်က အလွန် စေ့စပ် သေချာသူ ဖြစ်သည်။ သူ့စည်းစိမ် ဥစ္စာကို ရေရှည်စိတ်ချရအောင် ဘက်ပေါင်းစုံမှ စဉ်းစား စီစဉ်ထားသည်။ အကြမ်းဖျင်း မူသဘောကတော့ ကြက်ဥ အားလုံးကို တောင်းတစ်လုံး တည်းမှာ ထည့်မထားသောမူ ဖြစ်သည်။ မြေယာ ဝယ်ခြမ်းထားသည်။ စိန်ရွှေ ကျောက်မျက်ရတနာများကို မီးခံသေတ္တာမှာ တချို့၊ လုံခြုံသော သေတ္တာနှစ်ထပ်နှင့် ထည့်ကာ ရှေးလူကြီးများကဲ့သို့ မြေကြီးထဲမှာ တချို့

ထည့်ထားသည်။ ဘဏ်တွင် ငွေသားများ အပ်နှံထားသည်။ ငွေစု လက်မှတ်များ ဝယ်ယူထားသည်။ သည့်ပြင် ငွေသား အများအပြားကို ကျွန်းသေတ္တာကြီး တစ်လုံးထဲတွင် အပြည့်အသိပ် ထည့်ကာ စာအုပ် စာတမ်းတွေ ထားသည့် အခန်းထဲမှာ ခပ်တည်တည် သေ့ခတ်၍ ချထားသည်။

ဇနီးသည် ရှိစဉ်ကတော့ သည်စိန်တွေ၊ ရွှေတွေ၊ ငွေစက္ကူထပ်တွေကို တကယ်တမ်း မဆင်ယင် မသုံးစွဲသော်လည်း မကြာမကြာ ဆိုသလို ကား အတူတကွ ဖွင့်လှစ်ကြည့်ရှုကာ ချမ်းသာခြင်း၏ အရသာကို ခံစားလေ့ရှိသည်။ ကားမစီး၊ တိုက်မဆောက်၊ အကောင်းစား အမွန်စားတွေ ဝယ်ခြမ်း သုံးစွဲခြင်း မပြုရုံဖြင့် စည်းစိမ်ချမ်းသာ မရှိပြီဟုတော့ မဆိုနိုင်။ ဦးအောင်စိန်အဖို့ သည်ခန ဥစ္စာတွေကို ကိုင်တွယ် ပွတ်သပ် ကြည့်နူးရခြင်း သက်သက်သည်ပင် ကြီးမားသော ချမ်းသာစည်းစိမ်ကို ခံစားနေရခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

ဇနီးသည် မရှိသည့်နောက်မှာတော့ သည်ကြည့်နူးမှု သည်စည်းစိမ်ကို ဦးအောင်စိန် မခံစား မသုံးစွဲဘဲ နေခဲ့မိသည်။ တစ်ကိုယ်တော် ရတနာပြပွဲ ကျင်းပပြီး တစ်ကိုယ်တည်း ကြည့်ရမှာ စိတ်က သိပ်မပါ သလိုလို၊ နည်းနည်းကြောင်သည် ထင်သလိုလိုမို့ သေတ္တာသေ့ကို လှည့်မဖွင့်မိဘဲ ရှိခဲ့သည်။

မိမိတစ်ကိုယ်တည်းမို့ ငွေရှာဖို့ သိပ်မလိုအပ်တော့ဘူးဟု စဉ်းစား မိပြီးသည့်နောက် ဦးအောင်စိန် အလုပ်ကပင် အနားယူဖို့ စီစဉ်ခဲ့သေးသည်။ သို့သော် အလုပ်မရှိလျှင် တစ်ယောက်တည်း အပြင်မှာ ယောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေမည်၊ စိတ်ဓာတ်ကျနေမည်၊ အလုပ်ထဲမှာ စိတ်ကို မြှုပ်ထားလိုက်တာက လူကျန်းမာ စိတ်ကျန်းမာရေးအတွက် အထောက်အကူ ဖြစ်မည်ဟု အများက တိုက်တွန်းကြသည် တစ်ကြောင်း၊ အသက်မပြည့်သေးဘဲ ပင်စင်ယူမည် ဆိုလျှင် လုပ်ရ ကိုင်ရ တင်ရပြုရမည့် ကိစ္စများ ရှိနေသေးရာ ၎င်းကိစ္စများ လုပ်ရမှာ ဝန်လေးတာက တစ်ကြောင်း ကြောင့် ဦးအောင်စိန် အလုပ်ထဲမှာပဲ ဆက်လက် ရှိနေခဲ့သည်။

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

မူလကတော့ ပင်စင်မယူရခင် စပ်ကြား သုံးလေးနှစ်ကို ဝတ္ထုရား ကျေ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပဲ လုပ်နေလိုက်တော့မည်။ ငွေမရှာ၊ ငွေရမည့် လုပ်ငန်း လည်း လိုက်မရှာတော့။ အလုပ်တာဝန်ကြီးကြီးမားမား ချမပေးဖို့ အထက် လူကြီးများကို ပြောထားလိုက်တော့မည်။ စိတ်သက်သာ ကိုယ်သက်သာ ပဲ နေလိုက်မည်။ အဲသည်လို စဉ်းစားထားခဲ့သည်။ သို့သော် တကယ် လက်တွေ့ကျတော့လည်း သူမနေနိုင်ခဲ့။ လောဘသား။ အကျင့်ပါနေသည် လား။ လုပ်ငန်းသဘာဝ အရ စီးပွားချင်း ဆက်စပ်နေသည့် တခြားလူ တွေကို အားနာ ငဲ့ညှာရသည်လား။ ဦးအောင်စိန် ယခင်အတိုင်း အရှိန် မလျော့ဘဲ လုပ်မြဲကိုင်မြဲ ရှာဖွေမြဲ ရှာဖွေနေခဲ့သည်။ ထုံးစံအတိုင်း တစ်ဘက် ကလည်း မသုံးမစွဲ စုဆောင်းဆဲ၊ သိုသိပ်ဆဲ၊ ခြိုးခြိုးခြံခြံ နေထိုင်ဆဲ။

* * *

‘ညီလေး၊ ဂျပန်လမ်းပါတယ်၊ ကြိုအော်ထားလိုက်စမ်းပါ၊ ကျော်သွားရင် ခက်မယ်၊ အစ်ကို ခုန်မဆင်းနိုင်ဘူးကွာ၊ နည်းနည်း မူးနေတယ်’

အင်္ကျီစုတ်နှင့် အရက်သမားက စပယ်ယာအား ပြောနေသံ ကြားရ သည်။

‘ဂျပန်လမ်း ပါတယ်၊ လေးဘီးလုံး ရပ်မယ် ဆရာရေ့၊
စပယ်ယာကောင်လေး ဒရိုင်ဘာထံ လှမ်းအော်လိုက်သည်။

‘ဘယ်လိုလဲ ညီလေးရ၊ မကျေနပ်ဘူးလားကွ၊ လေးဘီးလုံး မရပ် ဘဲ သုံးဘီးလောက် ရပ်ရင်လဲ ရပါတယ်၊ ငါမူးလို့ မူးတယ်ပြောတာ၊ မင်းက ရိတိတိ ပြောစရာ မလိုပါဘူးကွ၊ မင်း ကားခလဲ ငါ ပေးထား သားပဲ၊ အကြွအမ်းတော့လဲ မင်း ဆယ့်ငါးပြားတောင် လျှော့အမ်းထား တာပဲ၊ ရပါတယ်၊ ယူပါ’

စပယ်ယာ တစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြော။

‘ယူပါ ရပါတယ်၊ ဒီလို ယူမှလဲ မင်းတို့ စားဖို့သောက်ဖို့ ကျန်မှာ ပေါ့၊ ယူပေါ့ကွ’

ဂျပန်လမ်း ကားမှတ်တိုင်မှာ အမူးသမား ဆင်းသွားသည်။ ကား ပြန်ထွက်ခါနီး ကျတော့မှ ဦးအောင်စိန် ရုတ်တရက် သတိရကာ ကမန်း ကတန်း ဆင်းဖို့ ပြင်သည်။

‘ဟာ နေပါဦးဟ နေပါဦးဟ၊ မှတ်တိုင်ကျော်လာပြီ၊ ငါလဲ ဒီမှာ ဆင်းမယ်’

ကားက ထွက်စပြုပြီ။ ဦးအောင်စိန် နောက်ဘက် ခြေရင်းခုံမှာ တွဲခိုနေသူများကြားက တိုးဝှေ့ပြီး အောက်သို့ ဆင်းသည်။ ခြေထောက် က အောက်ရောက်သွားပြီး ညာဘက်လက်နှင့် လက်ဆွဲသားရေအိတ်ကြီး က ရပ်နေသူများ ကြားထဲတွင် ညပ်ကျန်နေသည်။ ဆွဲထုတ်မရ။ ကားက အရှိန်မရသေး၊ ခပ်ဖြည်းဖြည်း။ ဦးအောင်စိန် ကားနောက် ကိုးရိုးကားရား လိုက်ပါကာ သူ့အိတ်ကြီး လူကြားထဲက လွတ်အောင် အတင်းမေ့ ဆွဲထုတ် ယူရသည်။ သူ့ဖြစ်ပုံကို ကြည့်ပြီး တွယ်စီးသူများ ရယ်ကြသည်။

ဦးအောင်စိန် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားပြီး ဘေးဘီမကြည့်ဘဲ လမ်း တစ်ဘက်ကို စွတ်ကနဲ ဖြတ်ကူးသည်။ အရှိန်နှင့် မောင်းလာသော ကားလေးတစ်စီး၏ ပြေးလမ်းပေါ် သူတည့်တည့်ကြီး ရောက်သွားသည်။ ကျွဲကနဲ ကားဘရိတ်အုပ်သံကြီး ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာပြီး တစ် ဆက်တည်းမှာပင် ကားမောင်းသူ ပါးစပ်က ပက်ပက်စက်စက် ဆဲဆိုသံ ကို နှာခံလိုက်ရသည်။ အနီးအဝေးမှ ဖြတ်သွား ဖြတ်လာတွေ လှည့် ကြည့်ကြသည်။

ဦးအောင်စိန် အဆဲခံရသည်ကို ဒေါသထွက်နိုင်။ လူအများ ဝိုင်းကြည့်သည်ကို ရှက်မနေနိုင်။ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်နေသည်။ သီသီလေးပဲ လိုတော့သည်။ ကားတိုက်သေတော့မလို့။ လမ်းပေါ်မှာ ခွေးလေးခွေးလွင့် တစ်ကောင်လို ကားတိုက်သေဖို့ သီသီလေးပဲ လိုလိုက် သည်။

ဦးအောင်စိန် သည်နေရာက အလျင်အမြန် ထွက်ပြေးလာခဲ့သည်။ လူက တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေသည်။ ချောက်ချောက်ချားချား

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

ဖြစ်နေသည်။ ဝမ်းနည်းသလို၊ ဒေါသထွက်သလို ရင်ထဲမှာ လှုပ်ခတ်လှိုက်
မောနေသည်။

ကံကြီးပေလို့။ သိန်းပေါင်းများစွာ ချမ်းသာသည့် ငါ၊ ငွေကြေး
အမြောက်အမြား ရအောင် ရှာနိုင် ဖွေနိုင် စုဆောင်းထားနိုင်သည့် ငါ။
မသုံးမစွဲ ဆင်းရဲခြိုးခြံစွာ နေထိုင်ကာ များသည်ထက် များအောင် စုဆောင်း
လာခဲ့ပြီး နောက်ဆုံး တစ်နေ့မှာ အခြေမဲ့ အနေမဲ့ တစ်ယောက်လို သေ
သွားရမည် ဆိုရင် ငါ အလကားပဲ။ အရူးပဲ။ သူများတကာတွေ ရှာကြ
ဖွေကြ၊ ကြံကြ၊ ဖန်ကြ။ ကြံဖန်၍ ရသမျှကိုလည်း သိုသိပ်ထား။
တော်၏ မတော်၏ မစဉ်းစားဘဲ သူဌေးသားများလို ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကြီး
များလို ပပလွှားလွှား ကြွားကြွားဝါဝါ သုံးကြစွဲကြ နေထိုင်ကြသည့်အခါ
လူမိုက်တွေ၊ အရူးတွေ၊ တစ်နေ့ ဒုက္ခရောက်မယ့် အကောင်တွေဟု
ပြောခဲ့ ဆိုခဲ့သည်။ ယခုတော့ တကယ် မိုက်နေတာ ငါ။ တစ်သက်လုံး
မှားခဲ့တာ ငါ။ ဦးအောင်စိန် သည် 'ငါ'ကို တရစပ် မရပ်မနား အပြစ်တင်
နေမိသည်။ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချနေမိသည်။

တော်ပြီ။ အချိန်ရှိတုန်း၊ အသက်ရှင်တုန်း သုံးစွဲရမည်။ လူဆိုတာ
ကွေးသောလက် မဆန့်မီ၊ ဆန့်သောလက် မကွေးမီ သေသွားနိုင်သည်။
စောစောက ကားလမ်းပေါ်မှ အဖြစ်ကို စဉ်းစားမိပြီး ကြက်သီးထသွား
သည်။ မသေခင် သုံးထားစွဲထားမှ။ ငွေဆိုတာ တန်ခိုးပဲ။ အင်္ကျီစုတ်နဲ့
အရက်သမားပင်လျှင် ပိုက်ဆံ ဆယ့်ငါးပြားအတွက် စပယ်ယာကို စကား
တွေ အများကြီး အသာစီးက ပြောသွားသည်။ ငါ့ငွေတွေ နည်းရော
သလား။ တစ်သက်လုံး မသုံးခဲ့သည့် သည်ငွေတွေကို ဒလဟော သွန်ချ
ပြီး သုံးစွဲပြလိုက်မည်။ အားလုံးကို စေပါးပစ်လိုက်မည်။ အရာရာ ခံစား
ပစ်လိုက်မည်။ ငွေတွေ ပစ်ပေါက်ပြီး ငွေတန်ခိုးနှင့် အရာရာကို အရယူ
တော့မည်။ ခြိုးခြံချုပ်တည်းခဲ့သမျှ အလိုဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝစေတော့မည်။

ဦးအောင်စိန် အိမ်သို့ အားမာန်အပြည့် ငွေမာန အပြည့်နှင့်
လျှောက်လှမ်းလာခဲ့သည်။ ခြံစောင့် လင်မယားကို သူတို့ တဲအိမ်မှာ

အပူအပင် ကင်းမဲ့စွာ ထိုင်နေတာ မြင်ရသည်။ တံခါးသေ့ ဖွင့်ပြီး အိမ်ထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာပြီးနောက် လက်ဆွဲ သားရေအိတ်ကို အိပ်ခန်းထဲရှိ စားပွဲပေါ် ပစ်တင်လိုက်သည်။ သည်သားရေ အိတ်ကြီး စုတ်ပြတ်လွန်းလှပြီ ဆိုသည်ကို ယခုမှပဲ သေသေချာချာ ရှု မြင်မိတော့သည်။ ဆက်ကိုင်နေဖို့ မကောင်းတော့။ အင်း သည်သားရေအိတ် ၏ သက်တန်းက မနည်းတော့ပြီ။ သည်သားရေအိတ်ထဲမှာ ထည့်သိုယူ ငင် သွားလာခဲ့သည့် ငွေပေါင်းမှာလည်း နည်းနည်းနောနော မဟုတ်။ သူများ တကာမှာ ငွေကလေး တစ်ပဲ နှစ်ပြားရှိလာလျှင် ပိုက်ဆံအိတ် အကောင်း စားနှင့်၊ နိုင်ငံခြားဖြစ် သေတ္တာနက်နှင့်၊ အဲသည်လို ဖြစ်လာ သည်။ မိမိကတော့ ငွေဘယ်လောက်ပဲ ရှာ၍ ရရ သည်အိတ်စုတ် အိတ်စုတ်ပဲ။ လက်စသတ်တော့ သည်အိတ်စုတ်နှင့် မိမိ၊ မိမိနှင့် သည်အိတ် စုတ်သည် အတူတူပါပဲလား။ တော်ပြီ။ သည်အိတ်ကြီးကို အားနာဖို့ သင့်နေပြီ။ မိမိကိုယ်ကိုလည်း အားနာဖို့ သင့်နေပြီ။ အိတ်အသစ် ဝယ်ရ မည်။ အကောင်းဆုံး အမျိုးအစားကို ရွေးဝယ်မည်။ သည်သားရေအိတ်ကြီး ကို အနားပေးကာ သေတ္တာထဲမှာပင် အမှတ်တရ သိမ်းဆည်းထားလိုက် တော့မည်။

ဦးအောင်စိန် သားရေအိတ်ကြီးကို ရိုသေလေးစားစွာ ကိုယ်တွယ်ပြီး အပြင်ဘက် ဖော်အိတ်အတွင်းမှ သေ့တွဲတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ မီးခံသေတ္တာထဲမှာ စိန်ရှိသည်။ ကျောက်သံပတ္တမြား အမျိုးမျိုး ရှိသည်။ ရွှေရှိသည်။ ခြံထဲ မြေအောက် တစ်နေရာရှိ သံသေတ္တာနှစ်ထပ်ထဲမှာ လည်း စိန်ရွှေရတနာများ မီးခံသေတ္တာနှင့် အတူအမျှလောက်ပင် ရှိသည်။ အိပ်ခန်းထဲက ရိုးရိုးသံသေတ္တာတစ်လုံးထဲမှာ ဘဏ်ငွေစု စာအုပ်နှင့် ငွေစု လက်မှတ်များ ရှိသည်။ ထို့နောက် စာကြည့်ခန်းထဲက ကျွန်းသေတ္တာ ကြီးထဲမှာ အပြည့်အသိပ်နင်း၍ ထည့်ထားသော ငွေစက္ကူများ ရှိသည်။

သုံးတော့မည်။ နေဦး ဘယ်လို သုံးမလဲ။ ဘယ်လောက် သုံးမလဲ။ နည်းနည်းလည်း တွက်ဦးမှ။ ဟာ တွက်မနေနဲ့။ တွက်နေရင် မသုံးဖြစ်

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

ဘူး၊ ဘယ်ဟာကို ဘယ်လို သုံးမည်လဲ။ အဲဒါသာ စဉ်းစား။

သုံးမည်ဆိုလျှင် ကျွန်းသေတ္တာထဲက ငွေစက္ကူတွေကို အရင်ဆုံး သုံးစွဲတာက အလွယ်ကူဆုံး၊ အဆင်အပြေဆုံး ဖြစ်မည်။ ဒါတွေကိုပဲ တစ်ထပ်ပြီး တစ်ထပ် ယူငင်သုံးစွဲပစ်လိုက်မည်။ သေတ္တာထဲမှာ တော်တော် လေး လျော့ကျသွားပြီ ဆိုတော့မှ ခဏနားပြီး ရှေ့ဆက် သုံးစွဲဖို့ကိစ္စ၊ မသေခင် ကိုယ့်ငွေတွေ ကုန်မသွားအောင် စီမံဖို့ ကိစ္စ၊ အဲဒါတွေကို စဉ်းစား မည်။

ဦးအောင်စိန် မီးခံသေတ္တာကြီးကို အရင်ဖွင့်သည်။ စိန်ရောင် ပြိုးပြိုး ပြက်ပြက်များ။ ငွေစက္ကူအဖြစ် ပြောင်းလဲပစ်လိုက်လျှင် သည်တစ်ခန်းလုံး ပြည့်အောင်ပင် စုပုံ၍ ရနိုင်မည် ထင်ရသည့် ရတနာများ။ ရွှေထည်များ က လေးလံလွန်းလှသည်။ ဝန်ကျယ်လွန်းလှသည်။ အရေးအကြောင်း ဆိုလျှင် ဒါတွေ သယ်ပြီး ပြေးရလွှားရမှာ တစ်ခုကွ။ ဒါကြောင့်လည်း မြေကြီးထဲ တချို့တစ်ဝက် မြုပ်ဖို့ စိတ်ကူးပေါ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးအောင်စိန် စိန်ထည် ပစ္စည်းတွေကို အတန်ကြာ ပွတ်သပ် ယုယနေသည်။ ထို့နောက် မီးခံသေတ္တာကို သော့ခတ်ပြီး ပြတင်းပေါက် မှနေ၍ အိမ်ခြံဝင်းထဲ လှမ်းမျှော်ကြည့်ကာ ခဏမျှ စဉ်းစားနေသည်။ ခါတိုင်းတော့ သည်ကိစ္စကို နေ့လယ်ခင်းမှာ သူလုပ်လေ့ မရှိ။ ဒါက ညကိစ္စ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သည်နေ့တော့ သူ ရဲတင်းနေသည်။ လုပ်ချင် နေသည်။ သေချာချင်နေသည်။ သူခြံက အတန်ပင် ကျယ်ဝန်းသည်။ ပြီး ခြံစည်းရိုး တလျှောက်ရော အရေးကြီးသည့် နေရာတိုက်တွင်ပါ အပင်များ စိုက်ပျိုးထားသဖြင့် ခြံဝင်းအတွင်းပိုင်းမှာ လျှို့ဝှက်ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်သည့်အခါ လူသူလေးပါး မြင်တွေ့သွားဖို့ မလွယ်။ အကယ်၍ မိမိကို မြင်လျှင်ပင် ဘာလုပ်နေသလဲ သိနိုင်ဖို့ အကြောင်းမရှိ။ ယခင်က စိတ်မချခဲ့ခြင်းမှာ မိမိအစိုးရိမ် လွန်တတ်၍သာ ဖြစ်သည်။ ယခုကတော့ ရဲရဲတင်းတင်းလည်း ဖြစ်နေ၊ ပစ္စည်းတွေ စစ်ဆေးလက်စနှင့် တဆက် တည်းလည်း ဖြစ်နေ၍ သူ ဆင်းကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်မိသည်။

ဦးအောင်စိန် စိန်ရွှေရတနာ အားလုံးကို မီးခံသေတ္တာ တစ်လုံး ထဲမှာ ထည့်ထားရတာ စိတ်မချသဖြင့် မြေမှာ တစ်ဝက် ခွဲမြုပ်ခဲ့ပြီးသည့် နောက်တွင် မြေကြီးထဲက ကိစ္စအတွက် တစ်မျိုး စိုးရိမ်ခဲ့ပြန်သည်။

မြေကြီးထဲက ပစ္စည်းတွေသည် နေရာများ ရွေ့လျားနေမည်လား။ မြေသားဟူသည် အနည်းနှင့်အများ လှုပ်ရှားတတ်သော သဘောရှိသည်ဟု ဆိုကြသည်။ ကိုယ်ပြန်တူးသည့် အချိန်ကျမှ သူ့နေရာမှာ မတွေ့လျှင် ဘယ်လို လုပ်မည်နည်း။ ပြီး ကိုယ်ပြန်တူးတုန်း မြှုပ်တုန်းက မတော်တဆ တစ်စုံတစ်ယောက် မြင်သွားပြီး တူးဖော်ယူငင် သွားလျှင်ကော။ စိတ်ချ ရအောင် မြေထဲ မြှုပ်ပြီးကာမှ ဦးအောင်စိန် စိတ်ပင်ပန်း ဆင်းရဲခြင်း ကြီးစွာ ဖြစ်ရပြန်သည်။ မြေမှာ မြှုပ်ပြီး တစ်နှစ် မပြည့်မီမှာပင် ဦးအောင် စိန် လုံးဝ မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ကျော်ကာလ မှောင်မိုက်သည့် တစ်ခုသော လကွယ်ညတွင် ဇနီးသည် ကို မနီးမဝေးက အစောင့်အကြပ်ထားကာ ဦးအောင်စိန် တစ်ယောက် မှောင်ကြီးမည်းမည်းထဲ၌ သူခိုးတစ်ယောက်ပမာ အသံဗလံ မကြားအောင် တူးဆွလျက် ရတနာ သေတ္တာကို လက်ဝါးဖြင့် ပုတ်စမ်းကြည့်ခဲ့ရသေး သည်။ ရှိသေးသည်။ အင်း ဒါကြီးကို အပြင်မှာ ကိုယ့်မျက်စိအောက်မှာ ထားတာပဲ ကောင်းမလား စဉ်းစားသည်။ မဖြစ်။ အကုန်လုံး အိမ်ပေါ်မှာ အခန်းတစ်ခုတည်းထဲမှာ ထား၍ မဖြစ်။ မထားချင်။ သည်မှာပဲ သည် အတိုင်း ဆက်ထားလိုက်ဦးမည်။ ဦးအောင်စိန် ရတနာတွင်းကို မြေပြန်ဖို့ ကာ ခြေရာ လက်ရာ မပျက်အောင် ပြန်လည် နေရာချရသည်။ ကိစ္စဝိစ္စ ပြီးသောအခါ လူတစ်ကိုယ်လုံး ချွေးဒီးဒီး ကျပြီး အကြီးအကျယ် မောဟိုက် ပင်ပန်းနေတော့သည်။

မဖြစ်တော့။ ငွေရှာရသည့် အလုပ်က သည်လောက် မပင်ပန်း။ ငွေဝှက်ရသည့် အလုပ်က အလွန်အမင်း ပင်ပန်းနေပြီ။ မဖြစ်။ နည်းလမ်း ရှာကြိမှ။ သေသေချာချာ ထိုင်စဉ်းစားသည်။ သို့သော် ကြာကြာ မစဉ်းစား ရ။ ဦးအောင်စိန်မှာ သည်ကိစ္စမျိုးအတွက် အကြံဉာဏ် ရှိသည်။ မြေ အောက်မှာ သံသေတ္တာ ရှိမရှိ သိဖို့မှာ တူးဖော်ကြည့်စရာ မလို။

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

ရှည်လျားတောင့်တင်းသော သံစူးချွန် တစ်ချောင်းရှိလျှင် သိနိုင်သည်။ သို့ဖြင့် နောက်ပိုင်းကာလ၌ တစ်လတစ်ကြိမ် လကွယ်နေ့ည သန်းခေါင်ယံ တိုင်း ဦးအောင်စိန် ခြံထဲ ဆင်းပြီး သံစူးထိုးသော လုပ်ငန်းကို ကျွမ်းကျင် လွယ်ကူစွာ လုပ်ကိုင်နေခဲ့လေသည်။

ခါတိုင်းက ညကြီးမင်းကြီး၊ သည်ကနေ့တော့ နေ့လယ်ကြောင် တောင် ဦးအောင်စိန် ခုတင်အောက်က သံစူးချွန်ကို ဆွဲယူပြီး ခြံထဲသို့ ဆင်းလာသည်။ ဘေးဘီ ကြည့်သည်။ ခြံထဲ ဟိုနား သည်နား လျှောက် ကာ လူသွားလူလာ ကင်းရှင်း၊ မကင်းရှင်း ကြည့်သည်။ ခြံစောင့် လင် မယား ဘယ်နေရာမှာ ရှိနေသလဲ။ သတိထားကြည့်သည်။ မမြင်နိုင်။ ဘယ်သူမျှ မမြင်နိုင်။ အန္တရာယ် ကင်းရှင်းသည်။ အခြေအနေ ကောင်း သည်။ ဦးအောင်စိန် ရတနာသေတ္တာ မြှုပ်ထားသည့် နေရာနားတွင် ရပ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို နောက်ဆုံး အကြိမ် အကဲခတ် ကြည့်လိုက်ပြီး နောက် သံစူးကို မြေမှာ ထိုးစိုက်လိုက်သည်။ ခဲတံလုံး နီးပါး တုတ်သည့် အဖျားချွန်ထားသော သံစူးက မြေကြီးထဲ နစ်ဝင်သွားသည်။ ဦးအောင်စိန် လက်ကိုင်ကွင်းကို ဆုပ်ကိုင်ကာ အားနှင့် ခပ်မှန်မှန် ဖိသွင်းသည်။ ထိကာ နီးပြီ။ ဖြည်းဖြည်း။ တအားထိုးလျှင် သံသေတ္တာ ထိခိုက် ပျက်စီးသွား နိုင်သည့် အန္တရာယ် ရှိသည်။ ဖြည်းဖြည်း၊ ဖြည်းဖြည်း၊ ဒုတ်။ နားက မကြား၊ လက်က သိလိုက်သည်။ မြေအောက်၌ သံစူး အလွယ်တကူ ထိုးမဖောက် နိုင်သည့် မာကျောသော သတ္တုပစ္စည်း တစ်ခုရှိနေသည်။ ရတနာ သေတ္တာ။ အဖိုးအနုဂ္ဂ ထိုက်တန်သော ရတနာ သေတ္တာ။ ဦး အောင်စိန် သံစူးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆွဲထုတ်ပြီးနောက် မြေပြင်ရှိ ဆူးပေါက်နေရာ ပိတ်သွားအောင် ဖုန်နှင့်ဖြင့် ခပ်ဖိဖိ တက်နင်းလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် အိမ်ပေါ်သို့ တန်း၍ တက်လာခဲ့သည်။

သံစူးကို ခုတင်အောက်တွင် ပြန်ထားလိုက်ပြီးနောက် ခါးကြားက သော့တွဲကို ထုတ်ယူကာ ခုတင်ခြေရင်းက သံသေတ္တာကို ဖွင့်သည်။ ဘဏ်ငွေစု စာအုပ်။ အပ်ငွေ၊ အပ်ငွေ။ အပ်ငွေများ အတော်များ လာသည့်အခါ ရတနာ ပစ္စည်းဝယ်ယူရန် သို့မဟုတ် ငွေစုလက်မှတ်

အဖြစ် ပြောင်းလဲရန် ထုတ်သည်။ အပ်ငွေ၊ အပ်ငွေ၊ အပ်ငွေ။ ထုတ်ငွေ။
ထို့နောက် အပ်ပြန်သည်။ တစ်လတစ်ကြိမ်၊ တစ်ခါတရံ နှစ်ကြိမ်။
နောက်ဆုံး လက်ကျန်ငွေမှာ ဂဏန်းခြောက်လုံး။

သေတ္တာထဲက စက္ကူဘူးကြီးတစ်ခုထဲတွင် ငွေစုလက်မှတ်တွေ
တစ်ထပ်ကြီး သက်တမ်း အစီအစဉ်အတိုင်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် စနစ်တကျ
ရှိနေသည်။ ထောင်၊ သောင်း၊ သိန်း။ သိန်း ဂဏန်းတစ်လုံး၊ နှစ်လုံး၊
သုံးလုံး။

အားလုံး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ စိတ်ချလက်ချ အနေအထားမှာ ရှိနေသည်။
တစ်သက်စား၍ မကုန်။ တစ်သက် သုံး၍ မကုန်။ အင်မတန်မှ တောင့်
တင်း ပြည့်စုံနေသည်။ သုံးပစ်လိုက်မည်။ ကျွန်းသေတ္တာထဲက ငွေပိုငွေလျှံ
တွေကို ရဲရဲတင်းတင်း သုံးစွဲပစ်လိုက်တော့မည်။ အထပ်လိုက် အထပ်လိုက်
ထည့်ထားခဲ့သော ငွေတွေ၊ အထပ်လိုက် အထပ်လိုက် ထုတ်ပြီး သုံးစွဲပစ်
လိုက်တော့သည်။

ဦးအောင်စိန် စာကြည့်ခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ အခန်းထောင့်တစ်နေ
ရာမှာ ကျွန်းသေတ္တာကြီး တစ်လုံး။ နှစ်ပေခွဲ၊ နှစ်ပေ၊ တစ်ပေခွဲခန့်
အရွယ်ရှိသည်။ သေတ္တာမှာ မျောက်လက် တစ်ခုတည်းပါရှိသည်။ အများ
သုံး ရိုးရိုး သော့ခလောက် တစ်လုံးတည်း ခတ်ထားသည်။ စာအုပ်ဟောင်း
သေတ္တာလိုလို ထင်ရသော သည်သေတ္တာထဲတွင်ကား တန်ဖိုး သိန်းပေါင်း
များစွာ ရှိသည့် အရွယ်ရွယ် အစားစား ငွေစက္ကူများ။ ဦးအောင်စိန်
သော့တွဲထဲက သော့တစ်ချောင်းကို ရွေးချယ်ကာ သော့ခလောက်ကို ဖွင့်
ဖို့ ဟန်ပြင်သည်။ ရုတ်တရက် မျက်လုံးထောင့်က တစ်စုံတစ်ရာကို
မြင်ပြီး ထိတ်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ခြလမ်းကြောင်း တစ်ခု။ ဦးအောင်
စိန် သေတ္တာနောက်သို့ ပျာပျာသလဲ ချောင်းမြောင်းကြည့်မိသည်။

သူ့အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ခြတက်ဖူးသည့် အတွေ့အကြုံ မရှိသဖြင့်
သူ့ခေါင်းထဲမှာ ခြကို ဘယ်တော့မျှ ထည့်မစဉ်းစား။ ပြီး ကျွန်းသားဆို
တာ ခြကြိုက်သော သစ်သား မဟုတ်ဟုလည်း သူ့စိတ်က မှတ်သားထား
သည်။

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

မှန်သည်။ ယခုလည်း သေတ္တာကြီးကိုတော့ ကိုက်ဖဲ့စားသောက် နေပုံမရ။ ခြလမ်းကြောင်းသည် အခန်းထောင့်တိုင် တလျှောက် တက်လာ ကာ ၎င်းထောင့်တိုင်နှင့် ထိစပ်နေသည့် ကျွန်းသေတ္တာနောက်ကြောကို ကူးပြောင်းလာပြီး ပတ္တာ တစ်ခု၏ နံဘေးရှိ ကျဉ်းမြောင်းသော အပေါက် ငယ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ဘုရား ဘုရား။ အထဲမှာ အားလုံး ကုန်နေပြီလား မသိ။ သည် သေတ္တာက မဖွင့်တာ ကြာခဲ့ပြီ။ ဇနီးသည် ကွယ်လွန်သည့် အချိန်လောက် ကတည်းက ဆိုတော့ နှစ်နှစ်လောက်ပင် ရှိနေပြီ။ ဘယ်အချိန် ဘယ်ကာလ ကတည်းက သည်အထဲ ဝင်ရောက်နေကြသလဲ။ ခြဆိုသည်မှာတော့ လေမိုး လုံ့ရုံ ဝင်ခိုလှုံနေမည် မဟုတ်။ အထဲမှာ ရှိသည့် အရာကို ဝါးမျို စား သောက်ကာ သားမြေး အစဉ်အဆက် ပြန့်ပွား၍ နေလိမ့်မည်။ ဘုရား ဘုရား၊ ဝင်ခါစပဲ ဖြစ်ပါစေ။

ဦးအောင်စိန် အလျင်လိုနေသဖြင့် သေတ္တာသော့ပေါက်ကို ဖြောင့် ဖြောင့် မထိုးနိုင်ဘဲ ရှိသည်။ ဟော ရပြီ။ သေတ္တာသော့ ဂျောက်ကနဲ ပွင့်သွားသည်။ ဦးအောင်စိန် မျောက်လက်ကို ကိုင်၍ သေတ္တာအဖုံးကို မရဲတရဲ ဖြည်းဖြည်းသာသာလေး မ ကြည့်သည်။ မရ။ ကပ်နေသည်။ ကျပ်နေသည်။ ဦးအောင်စိန် မတ်တတ်ရပ်ကာ မျောက်လက်ကို လက် နှစ်ဖက်နှင့် ကိုင်၍ အားနှင့် ဆွဲဖွင့်သည်။ ဖျိုးဖျိုးဖျစ်ဖျစ် မြည်ပြီး သေတ္တာကြီး ပွင့်သွားသည်။

သေတ္တာထဲတွင် ငွေစက္ကူများ မမြင်ရ။ ခြအိမ်ကြီး အပြင်လိုက် ဖုံးလွှမ်းနေသည်။ ဘုရား ဘုရား။ ဦးအောင်စိန် ခေါင်းနပန်းကြီးသွား သည်။ ရင်ထဲက တဒိန်းဒိန်း တဒိုင်းဒိုင်း တုန်ခါ၍ နေသည်။ ဘုရား ဘုရား။ သေတ္တာ တစ်ခုလုံးမှာ ခြကောင်တွေ တရွရွ။ တချို့က သေတ္တာ နှုတ်ခမ်းပေါ် တက်လျှောက်လာကြသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ် တချို့ ကျလာ သည်။ တစ်သေတ္တာလုံး ကုန်ချေပြီလား။ အပေါ်ယံလောက်ပဲ စားထားတာ ဖြစ်ပါစေ။ ဘုရား ဘုရား။ အောက်ဘက်မှာ ငွေစက္ကူအကောင်းတွေ အထပ်လိုက် ကျန်နေပါစေ။

ဦးအောင်စိန် ခြင်္ပြင်ကြီးကို ဆွဲဖယ်သည်။ ဖဲ့ထုတ်သည်။ အောက်သို့ လက်ဖြင့် ထိုးနှိုက်သည်။ လက်နှင့် ကိုယ်တွယ်မိသမျှ ကြေမွ ပဲ့ရွဲနေသည်။

အစအနတွေ၊ ခြတွေ၊ ခြချေးတွေ။ အကောင်းမကျန်တော့ဘူးလား။ ငါ့ငွေတွေ၊ ငါ့ငွေတွေ။ ဦးအောင်စိန် သေတ္တာထဲ ထိုးနှိုက်ကာ ခြအိမ်နှင့် ခြစားထားသော စက္ကူစများကို အပြင်ဘက် ယက်ထုတ်သည်။ ဟိုးအောက်ထဲ အတွင်းထဲ တအားထိုးနှိုက်သည်။ ဖယ်ထုတ်သည်။ ယက်ထုတ်သည်။ အကုန်လုံး ယက်ထုတ်သည်။ မရှိတော့။ တစ်ခုမျှ မရှိတော့။ တစ်ရွက်မျှ အကောင်း မကျန်တော့။ ကုန်ပြီ။ ကုန်ပြီ။ ငါ့ငွေတွေ အားလုံးကုန်ပြီ။ အားလုံးကုန်ပြီဟေ့။ မွဲပြီဟ။

ဦးအောင်စိန် သေတ္တာကြီးကို တအားဆွဲကာ အတွင်းရှိ ပစ္စည်းများ အားလုံး သွန်မှောက်ချသည်။ ထို့နောက် သေတ္တာကြီးကို မြှောက်ကိုင်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ တအားကုန် ပေါက်ချလိုက်သည်။ ဝုန်းဝုန်း ခိုင်းခိုင်း မြည်ကာ သေတ္တာကြီး ကျသွားပြီးနောက် ဦးအောင်စိန် မတ်တတ်ရပ်နေရာမှ ရုတ်တရက် ရုပ်သေးကြိုးပြတ်သလို ပစ်လဲကျသွားသည်။

အိမ်ပေါ်က ဆူဆူညံညံ အသံများကြားသဖြင့် အိမ်စောင့် အဘိုးကြီး တက်လာသည်။

စာကြည့်ခန်း အလယ်တွင် ဦးအောင်စိန် စန့်စန့်ကြီး လဲကျနေသည်။ တစ်ခန်းလုံး ခြစားထားသော ငွေစက္ကူစများ မြင်မကောင်းအောင် ပြန့်ကျဲနေသည်။ ဦးအောင်စိန် ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၊ ခြေလက်မျက်နှာများပေါ်၌ ခြများ တလှုပ်လှုပ် တရွရွ ရွေ့လျား သွားလာလျက် ရှိသည်။ သူ့ဘေး ပတ်ပတ်လည် အရပ်ရစ်မျက်နှာ တစ်ခွင်လုံးတွင် ခြတွေ၊ ခြတွေ၊ ခြတွေ ဧရာမ စည်းဝေးပွဲကြီး ဆင်ယင်ကျင်းပနေကြသလို။

မဲလုံးလွတ်မြောက်ခြင်း

မဲလုံးက ဆရာဝန် မဟုတ်သဖြင့် သူ့ရောဂါ ဘာမှန်း မသိချေ။ သို့သော် သူကြာကြာ ခံတော့မှာ မဟုတ်မှန်းတော့ အလိုလို သိနေသည်။

သူ့မှာ ဆက်လက် ရှင်သန်နိုင်လောက်သည့် ခွန်အား မရှိတော့။ စင်စစ် ရှင်သန်ချင်သည့် စိတ်ဓာတ်ပင် မရှိတော့။

တစ်သက်လုံး မတ်တတ် မတ်တတ် ဆိုသလို နေလာခဲ့ရာက ယခုတော့ နေ့လည်ကြောင်တောင်ပင် မြေပြင်မှာ ဝပ်စင်းချင်နေပြီ။ တုံးလုံး ပက်လက်ကြီးသာ လှဲ၍ နေချင်နေပြီ။

သူ့သခင်တွေ မဲလုံးအနီးသို့ ရောက်လာကြသည်။ တစ်ယောက် ပြီး တစ်ယောက် လာကြည့်ကြသည်။ သူ သွားတော့မည် ဆိုတာ သည်လူ တွေ သိနေကြသည်ပဲဟု မဲလုံး တွေးမိသည်။

သို့သော် သူမအံ့ဩပါ။ သည်လူတွေသည် တစ်သက်လုံး သူ့ကို ခိုင်းစေလာကြသူများ၊ သူ့ကို အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ စီမံခန့်ခွဲလာကြသူများ၊ သူ့ဘဝ တစ်ခုလုံးကို ချုပ်ကိုင်ခြယ်လှယ်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်၍ သူ့အကြောင်း သူ့ထက်ပင် သိကြမည် ဆိုလျှင်လည်း မဲလုံး အံ့ဩမိမည် မဟုတ်ပါ။

ဖြစ်နိုင်မည် ဆိုလျှင် သည်လူတွေကို တစ်ခုလောက် မဲလုံး တောင်း ပန်ချင်သည်။ သူ့ ရှေ့ခြေထောက် နှစ်ချောင်းမှာ ချည်နှောင်ထားသည့် သံကြိုးကို သူမသေမီ တဒင်္ဂကလေး ဖြစ်ဖြစ် ဖြေပေးပါဟူ၍ပင် ဖြစ်သည်။

သံကြိုး အတုပ်အနှောင်ကင်းသော ဘဝ၊ တစ်သက်လုံး မျှော်မှန်း တမ်းတခဲ့ရသည့် လွတ်လပ်သော ဘဝကို ယခု နောက်ဆုံး အချိန်ကျမှပင် သူ့အမွတ်သိပ်ကြီး မွတ်သိပ်နေမိတော့သည်။

သို့သော် စင်စစ်တော့လည်း နောင်ကြီးမဲ့သော ဘဝ၏ အရသာ၊ လွတ်လပ်သော ဘဝ၏ အရသာဆိုသည်ကို သူ့သေသေချာချာပင် မှန်းဆ မိတော့သည် မဟုတ်။

သည်ဘဝမျိုးနှင့် ဝေးတာ ကြာခဲ့ပြီ။

တောထဲမှာ ဆွေအုပ်မျိုးအုပ်နှင့် လွတ်လပ်စွာ လှည့်လည်သွားလာ နေထိုင်ခဲ့ရသည့် ဘဝ။ တစ်နေ့ကုန် တစ်နေ့ခန်း စားလိုက် ဝါးလိုက် မြူးထူးပျော်ပါးလိုက်နှင့် နေထိုင်ခဲ့ရသည့် ဘဝ။ ကိုယ့်ခြေလေးချောင်းလုံး ကို ကိုယ်ပိုင်ပြီး ကိုယ့်ကျောပေါ်မှာလည်း ဘယ်သူ့ကိုမျှ တင်ခေါ်စရာ မလို၊ ဘယ်အလေးအလံတွေကိုမှလည်း တွန်းထိုး ဆွဲငင်နေစရာ မလိုသည့် ဘဝ။

ယခုတော့ သည်ဘဝသည် သူမည်မျှပင် တမ်းတသည် ဆိုစေ အာရုံထဲတွင်ကား ဝိုးတဝါးမျှသာ ရှိတော့ပြီ။

သို့သော် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီ ဖြစ်သည့် ယနေ့ ကာလတိုင် သူ့ခေါင်းထဲတွင် ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်နေဆဲ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကား ရှိနေသည်။

လွတ်လပ်သော ဘဝ နိဂုံးချုပ်သောနေ့။

ကျွန်ဘဝသို့ ကျရောက်ခဲ့သည့်နေ့။

* * *

သူတို့ ဆင်အုပ် ကျက်စားရာ အနီးတဝိုက်မှာ လူသတ္တဝါအချို့ ရောက်ရှိ နေတာ သူတို့ သတိပြုမိကြသည်။

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

တောထဲမှာ ရှိသည့် အခြား သတ္တဝါမျိုးစုံ၏ သဘောကို သူတို့ သိကြသည်။ သို့သော် လူဆိုသော သတ္တဝါ၏ သဘော သဘာဝကိုမူ သူတို့ မသိကြ။ ထိုသူတို့၏ အလေ့အထကို သူတို့ နားမလည်။ မကျွမ်းကျင်။

မကျွမ်းကျင်သည့် အတွက်ကြောင့် သူတို့သည် ထိုလူဆိုသော သတ္တဝါကို သတိထားကြသည်။ ကြောက်ကြသည်။ ရှောင်ကြဉ်ကြသည်။

သို့သော် ထိုသို့ ကြောက်ရင်း ရှောင်ကြဉ်ရင်းပင် လူ၏ ထောင်ချောက်တွင်းသို့ သူတို့ သက်ဆင်းခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ချေသည်။

ထိုနေ့က တောထဲမှာ အဝီစိ ပွက်လေသည်။

ပတ်ပတ်လည် တောတစ်ခွင်လုံးမှာ ကြောက်မက်ဘွယ် ဆူညံသံများ ရုတ်တရက် အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်သည်။ သည်အသံတွေသည် လူတို့ ဖန်တီးသည့် သေနတ်သံ၊ ဗျောက်အိုးဖောက်သံ၊ တုံးခေါက်သံ၊ သံပုံးတီးသံ၊ အော်သံဟစ်သံများ ဖြစ်ကြောင်း မဲလုံးတို့ မသိနိုင်။ သူတို့ သိသည်မှာ ကြောက်မက်ဘွယ် တစ်ခဲနက် အသံကြီးများ အဆက်မပြတ် ပေါ်ထွက်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

သည်အသံဗလံများနှင့်အတူ မီးတောက် မီးလျှံတွေလည်း အရပ်မျက်နှာ အနှံ့အပြားမှာ ချောက်ချားစရာ မြင်တွေ့ကြရသည်။

တုန်လှုပ် ချောက်ချားရသည့် အချိန်အခါမျိုး၌ သူတို့ အားကိုးရာသည် အဘ စွယ်စုံကြီး ဖြစ်၏။

အဘစွယ်စုံကြီး ပြေးရာနောက်သို့ သူတို့အားလုံး ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ကြလေသည်။ သစ်ပင် သစ်ကိုင်းနှင့် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့သည် သူတို့ ဆင်အုပ်ကြီးအောက်တွင် ပြားပြားဝပ်၍ ကျန်ရစ်သည်။ တစ်တောလုံးသည်လည်း လူတို့ လုပ်သော အသံများထက်ပင် ပို၍ ဆူညံ ပို၍ ချောက်ချားဖွယ် ကောင်းသည့် ဆင်အုပ်ကြီး၏ ထိတ်လန့်တကြား အော်သံ ဟစ်သံ ပြေးလွှားသံများကြောင့် ကမ္ဘာပျက်သည့်နယ် ပွက်ပွက်ညံ့လျက် ရှိလေသည်။

ကျိုး။

ရှေ့လည်း မတိုးနိုင်၊ နောက်လည်း မဆုတ်နိုင်သော အနေအထား မျိုး တောထဲမှာ မဲလုံး တစ်ခါမျှ မကြုံစဘူးခဲ။

ရိုသမျှ အဆီးအတားကို အုပ်စုကြီး၏ အင်အားဖြင့် တရကြမ်း ဖယ်ရှားကာ ကမူးရှူးထိုး ပြေးလွှားလာခဲ့ရာက ရုတ်တရက် ရှေ့မတိုးနိုင် နောက်မဆုတ်နိုင် ဘေးဘီပင် မလှည့်နိုင်သည့် ထူးဆန်းသော အကျဉ်း အကျပ် တစ်ခုထဲသို့ လျှပ်တစ်ပြက် ရောက်သွားသောအခါ မဲလုံး သွေး ပျက်မတတ် ထိတ်လန့်သွားမိသည်။

ကျုံးထဲမှာ ပိတ်မိနေကြပြီ။

ထုံးစံအတိုင်း အဘစွယ်စုံကြီးကို အားကိုးတကြီး လိုက်ရှာ ကြည့် သည်။ အဘစွယ်စုံကြီးသည် နံဘေးနံရံရှိ သစ်လုံးတိုင်ကြီးများကို တအား တိုးဝှေ့ကာ ဖြိုဖျက်နိုင်ရန် ကြိုးပမ်းနေသည်။ သစ်လုံးတိုင်တွေ ယိုင်၍ ယိုင်၍ သွားသည်။ သည်တိုင်တွေ ယိုင်လဲသွားလျှင် သူတို့အားလုံး ထွက် ပြေးလွတ်မြောက်နိုင်ကြမည်။

မဲလုံးတို့ မျှော်လင့်တကြီး ကြည့်နေဆဲ ရုတ်တရက် အလွန်ပြင်း ထန် ကျယ်လောင်စွာ ပေါက်ကွဲသော အသံကြီး တစ်ခု အနီးကပ် ကြား လိုက်ရသည်။

အဘစွယ်စုံကြီး တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး တဖြည်းဖြည်း ဖင်ထိုင်ကျ သည်။ အဘ၏ နားသယ်စပ်ဆီမှ နီရဲသော သွေးစီးကြောင်း တစ်ခု စီး ဆင်းကျလာသည်။ ထိုနောက် စွယ်စုံကြီး ဘေးတိုက်လဲကျသွားပြီး နာ ကျင်စွာ ညည်းညူအော်မြည်သည်။ သို့သော် ခဏမျှသာ ကြာသည်။ အသံတိတ် သွားပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကြီးလည်း မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်သွားလေ သည်။

အဘစွယ်စုံကြီး ကျဆုံးသွားခြင်းနှင့်အတူ မဲလုံးတို့၏ လွတ်လပ် သော ဘဝလည်း နိဂုံး ချုပ်ခဲ့ရလေသည်။

* * *

သူ့ခန္ဓာကိုယ် အသွေးအသားထဲ သူ့ဦးနှောက်နှင့် သူ့နှလုံးသားထဲမှ

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

အရိုင်းစိတ်ကို လေ့ကျင့်ခန်း အမျိုးမျိုး သင်တန်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ချိုးဖျက် ဖောက်ထုတ်ခဲ့ကြသည့် ရှည်လျားသော ငရဲခန်းကာလကိုကား မဲလုံး ပြန်၍ မတွေးချင်။ သူ့လည်ကုပ်ပေါ် လူတစ်ယောက် ပထမဆုံး ခွစီးခံ ရသည့် အဖြစ်ကို သတိရလျှင်ပင် သူ မျက်ရည် လည်လာသည်။

တကယ်တော့ မဲလုံးသည် ခွန်အားဗလ ကြီးမားသော်လည်း ဒေါသ အာဃာတ နည်းပါးသူ၊ အစွယ်နှစ်ချောင်း ပြိုင်းပြိုင်း ရှိသော်လည်း တိုက်လိုခိုက်လိုစိတ် ကင်းမဲ့သူ ဖြစ်ခဲ့သည်။

လူသခင်များကို တော်လှန်ဖောက်ဖျက်ကာ ကျွန်ဘဝမှ လွတ် မြောက်ထွက်ပြေးဖို့ မဲလုံး တစ်ခါမျှ မကြိုးစားဘူးခဲ့။ လွတ်မြောက် နိုင်သည် ဟူသော ယုံကြည်ချက်ရော၊ လွတ်မြောက်အောင် ကြိုးပမ်းမည် ဟူသော စိတ်ဓာတ်ပါ သူ့ရင်ထဲမှာ တစ်ကြိမ် တစ်ခါမျှပင် ပီပြင် ထင်ရှားစွာ မဖြစ်ပေါ်ဘူးခဲ့။

သူ့တစ်သက်လုံး လူတို့ ခိုင်းသမျှ စေသမျှကိုသာ ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်ကာ သဘောကောင်းသော ဆင်ကြီးဘဝ၌ ကျိုးနွံစွာ နေထိုင် ခဲ့သည်။

စင်စစ်လည်း အဘစွယ်စုံကြီး ကျဆုံးချိန်တွင် သူ၏ အရိုင်း စိတ်ဓာတ်နှင့် အရိုင်းသတ္တိများ တစ်ဝက် ကုန်ခဲ့၍ လေ့ကျင့်သင်တန်း ဆင်း ကာလတွင် လုံးလုံးလျားလျား ကုန်ဆုံးသွားခဲ့သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ထိုကာလမှစ၍ မဲလုံးရင်ထဲ၌ အနှောင်အတည်းမှ ကင်းလွတ်လို သော ဆန္ဒနှင့် အနှောင်အတည်းခံ ဘဝတွင် နေရခြင်းအတွက် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲခြင်း ခံစားမှုများမှ တပါး အခြားမရှိတော့။

သို့သော် မမှန်းဆနိုင်သော အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် တစ်နေ့ သောအခါ မိမိအလိုအလျောက် လွတ်မြောက်လေမည်လားဟူသော မျှော် လင့်ချက် ကလေးတစ်ခုကမူ သူ့ရင်တွင် ကိန်းအောင်း၍ နေခဲ့သည်။

စင်စစ် သည်မျှော်လင့်ချက်ကြောင့်ပင် မဲလုံးသည် လူတို့လက်တွင် သည်မျှ အသက်ရှည်ရှည် နေနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူနှင့်အတူ အဖမ်းဆီး ခံရသည့်အထဲမှ မဲမကြီးဆိုလျှင် လေ့ကျင့်သင်တန်းပေးခံရစ ကာလမှာပင်

ရင်ကွဲနာဖြင့် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။ တမိုင်မိုင် တထွေထွေနှင့် စိတ်ပျက် အားလျော့စွာ အလုပ်လုပ်ရင်း သူ့ထက်စောစီးစွာ သေဆုံးခဲ့ကြသူတွေ ကိုလည်း မဲလုံး မြင်တွေ့ခဲ့ရပြီး ဖြစ်သည်။

အဆိုးဆုံးကတော့ ဘညို ဖြစ်သည်။

ဘညိုသည် ဆင်သမားတွေ ဝိုင်းဝန်း ရိုက်ပုတ် အော်ဟစ်နေကြ သည့် ကြားကပင် ကိုယ့်နှာမောင်းကို ကိုယ်တက်နင်းကာ အဆုံးစီရင် သွားခဲ့သည်။

ဘညို၏ လုပ်ရပ်ကို ချီးမွမ်းရမလား၊ အပြစ်တင်ရမည်လား မဲလုံး မဝေခွဲတတ်။ သို့သော် ဘညိုလုပ်သွားပုံကို ပြန်လည် မြင်ယောင်မိတိုင်း အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားရစေမြဲ။ သည်မြင်ကွင်းကို ချက်ချင်း ပြန်လည် မေ့ပျောက်ပစ်နိုင်ရန် သူ အတင်း ကြိုးစားစမြဲ ဖြစ်သည်။

* * *

စင်စစ်မဲလုံး မျှော်လင့်ချက် ထားခြင်းသည် လူတို့၏ စိတ်သဘောနှင့် ပတ်သက်၍ အကဲခတ် မှားခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။

မဲလုံးစိတ်၌ မိမိသည် လူတို့ ခိုင်းသမျှ စေသမျှကို မညည်းမညူ ဆောင်ရွက်ပေးလျှင် တစ်နေ့သောအခါ မိမိအပေါ် စေတနာ တုံ့ပြန်လိမ့် မည်။ မဲလုံးကြီး သွားလိုရာ သွားတော့ဟု ကြိုးဖြေပေးလိမ့်မည် ဟူ၍ တစ်ခါတစ်ရံ မျှော်လင့်နေမိတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း လူတွေမှာ တစ်နေ့သောအခါ လုပ်စရာ ကိစ္စ ဝိစ္စတွေ ပြီးစီးသွားပြီး သူတို့ အရပ် သို့ သူတို့ ပြန်သွားကြကာ မိမိတို့အား မိမိတို့ သဘာဝအတိုင်း တောထဲ တွင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေကြရန် ထားပစ်ခဲ့ကြလိမ့်မည်ဟုလည်း မရေမရာ မျှော်လင့်နေမိတတ်သေးသည်။

သို့သော် လူတို့၏ ကိစ္စဝိစ္စများမှာ ပြီးဆုံးသည်ဟူ၍ မရှိခဲ့ချေ။

လူတွေ လက်ထဲ ရောက်ရှိပြီး သူတို့ အမိန့်ပေး စကားများကို နားလည်အောင် သင်ကြားပြီးသည့် အချိန်ကစ၍ သစ်လုံးတွေကို ဦးခေါင်း

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

နှင့် တွန်းရွှေသည့် အလုပ်၊ သစ်လုံးရှည်ကို ကြိုးနှင့် ဆွဲသည့် အလုပ် များကို သင်ရင်းလုပ် လုပ်ရင်းသင်ရသည်။ အလုပ်သင် ဘဝမှာပဲ နှစ်ပေါင်း အတန်ကြာခဲ့သည်။

စင်စစ် လမ်းမရှိသည့် လျှိုမြောင် ချောက်ကမ်း တောတောင်တန်း များကို ဖြတ်သန်းကာ သစ်တုံးများကို မြစ်ဆိပ် အရောက် သယ်ရ ဆွဲရသည့် အလုပ်သည် အန္တရာယ်များသလောက် ကျွမ်းကျင်မှုလည်း အထူးလိုအပ်သော အလုပ် ဖြစ်သည်။

မဲလုံးက သဘောကောင်းရုံ ဝီရိယနှင့် ခွန်အားဗလ ရှိရုံသာမက ဉာဏ်ပညာလည်း ထက်မြက်သူ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သစ်လုပ်ငန်း ပညာကို သူတကာထက် လျင်မြန်စွာ တတ်မြောက်သည်။ အားတက်သရော ကျွမ်းကျင်ကျင် လုပ်သည်။ မဲလုံးနှင့် လုပ်ရလျှင် အလုပ်တွင်သည်ဟု လူတိုင်း မှတ်ချက်ချကြသည်။

စင်စစ် အသက်နှစ်ဆယ် အရွယ်လောက်မှာပင် မဲလုံးသည် တ ကယ် ခုံညား၍ ဥပဓိရုပ်ကောင်းသော ဆင်ကြီး တစ်ကောင် ဖြစ်ခဲ့ သည်။

ဦးခေါင်း ကြီးသည်။ နဖူးပြင် ကျယ်သည်။ နားရွက် ဖားသည်။ မျက်လုံးများ ကြည်လင်၍ တကယ် စိတ်နှလုံးကောင်း ရှိသော အသွင် အပြင်မျိုး ဖြစ်သည်။ ကျောကုန်းက ရှေ့ပိုင်း ညီညာကာ နောက်သို့ ပြေလျော့ကျဆင်းသွားသည်။ လည်ပင်းက တိုသော်လည်း ဗြက်ကျယ် သဖြင့် ဆင်ဦးစီးအတွက် အထိုင်ကောင်းသည်။ ထို့ပြင် ရင်အုပ် ကျယ် သည်။ ရှေ့ခြေနှစ်ချောင်း ကားပြီး မြင့်လည်း မြင့်သည်။ နောက်ခြေ နှစ်ချောင်းက တိုတုတ်သလောက် တောင့်တင်း ခိုင်မာဟန် ရှိသည်။

ခြံ၍ ပြောရလျှင် မဲလုံးသည် ဆင်အကြောင်း နားမလည်သူများ ပင် မြင်ရုံနှင့် နှစ်သက်မိကြမည့် ဆင်ခန့် ဆင်လှကြီး တစ်ကောင် ဖြစ် သည်။

သဘောကောင်းသော မဲလုံးကြီးကို ဆင်ဦးစီးများ၊ ဆင်ခေါင်းများ

သဘောကျသကဲ့သို့ ခုံညား တည်ကြည်သော ဥပဓိရုပ်နှင့် သူမတူသော လုပ်ရည် ကိုင်ရည်များကြောင့် ဆင်ပိုင်ရှင်များ အတွက်လည်း ဂုဏ်ယူဝင့် ကြားစရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

မက်ဂရီကာ ကုမ္ပဏီမှ ဖာဂူဆင်တို့ စမစ်တို့ ဆိုလျှင် ကုမ္ပဏီဌာန ချုပ်မှ ဧည့်သည် အသစ်ရောက်တိုင်း မဲလုံးကို တခမ်းတနား ပွဲထုတ်ပြလေ့ ရှိသည်။ သူနှင့် တွဲ၍ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြသည်။ သူတစ်ကိုယ်တည်းကိုလည်း ဓာတ်ပုံတွေ ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးမှ ရိုက်ကြသည်။ သူ့ကို ကကြီးတန်ဆာ တွေ အမျိုးမျိုး ဆင်ယင်ကာ စီးကြည့်ကြသည်။ သစ်တုံးကြီးများကို တွန်းကြည့်ခိုင်း ဆွဲကြည့်ခိုင်းကြသည်။ လေးတန်လောက် လေးသော သစ်တုံးကြီးကို မဲလုံး ဆွဲပြသည်ကို ကြည့်ကာ လက်ခုပ်ဩဘာပေးကြ သည်။

သူ့ကို ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် တစ်ယောက်လို တစ်မိမိမိမိ ကြည့်ကာ သူ့အမူအရာ အမျိုးမျိုး၊ သူ့ဟန်ပန် အမျိုးမျိုးကို ရိုက်ကူးမှတ်တမ်း တင်ကြသည်။

တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း မဲလုံး၏ စိတ်တွင် ဒီလူတွေသည် သူ့ကို တကယ်ပင် ချစ်ခင် တွယ်တာကြလေသလား၊ တပ်မက်၍များပင် နေလေသလားဟု တွေးမိလေသည်။

သို့သော် ဘယ်လောက်ပင် ချစ်ယောင် ခင်ယောင် ပြုကြသော် လည်း အလုပ်ခိုင်းသည့်နေရာ၌ကား လျော့ပါး သွားကြသည်ဟူ၍ မရှိခဲ့ ချေ။

နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်ကျော် ကြာခဲ့သည့် မဲလုံး၏ ကျွန်ဘဝ သက် တမ်း အတွင်း ပိုင်ရှင် အဆက်ဆက် ပြောင်းခဲ့သည်။

ရှမ်းလူမျိုး ဆင်ဖမ်းသမားများထံမှ နေ၍ ဖာဂူဆင်တို့၏ မက်ဂရီ ကာ ကုမ္ပဏီသို့ ရောက်သည်။ မက်ဂရီကာမှ တဆင့် မြန်မာ ဆင်သူဌေး တစ်ဦးလက်သို့ ရောက်သည်။ သူဌေးက ကိုယ်ပိုင် သစ်လုပ်ငန်းတွင် ခိုင်းသည်။ ထိုနောက် အခြား မြန်မာဆင်သူဌေး တစ်ဦးထံသို့ ရောင်းချ

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

သည်။ ပထမတွင် ကိုယ်ပိုင်အလုပ်။ ထိုနောက်တွင် အစိုးရ သစ်လုပ်ငန်း သို့ ငှားရမ်းသည်။ နောက်ပိုင်း လုပ်အားကျလာသောအခါ အစိုးရ အလုပ် မှ နှုတ်ထွက်ကာ သူဌေးထံမှာ ဘောက်အလုပ်တွေ လုပ်ပြီး နေခဲ့ရသည်မှာ ယခု ကွယ်လွန်ခါနီး အချိန်အထိ။

ယင်းနှစ်ကာလများအတွင်း သူ့လည်ကုပ်ပေါ် စီးနင်းခဲ့သည့် ဆင်ဦးစီးတွေလည်း မနည်းတော့။ သူ့ကို အလုပ်အတူ လုပ်ဖော် တစ် ယောက်လို ညီနောင်သားချင်း တစ်ယောက်လို ညှာညှာတာတာ ဆက်ဆံ ဖော်ရသည့် ရွှေထီးတို့ ဖိုးခတို့လို ဦးစီးများနှင့်လည်း ကြုံခဲ့ရဖူးသည်။

ဘမုန်းတို့လို အလကားနေရင်း စိတ်တိုနေတတ်သော ဦးစီးများ၊ မညှာတာ မစာနာတတ်သူများထံမှာလည်း ဒုက္ခကြီးစွာ ခံခဲ့ရဖူးသည်။

ဘမုန်းအကြောင်း တွေးမိသောအခါ ဘမုန်းကို ချေမှုန်းခဲ့သည့် လရောင်ကြီးကို သတိရသည်။

လရောင်ကြီး ငါးနှစ်အတွင်း ဦးစီး လေးယောက် အပါအဝင် လူကိုးယောက်ကို သုတ်သင် ရှင်းလင်းပစ်ခဲ့ပြီး နောက်ဆုံး တိုက်ပွဲတွင် သေနတ် ဒဏ်ရာဖြင့် သေဆုံးသွားခဲ့သည်။

လရောင်ကြီး၏ ပြင်းထန်သော စိတ်ဓာတ်မျိုး မဲလုံးတွင် မရှိပါ။ သူ့တစ်သက်လုံး လူကို အန္တရာယ် ဖြစ်အောင် မလုပ်ဘူးခဲ့။ မတော်တဆ အထိတ်တလန့် ဖြစ်စေဖူးတာပင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါ ပဲ ရှိခဲ့ဖူးသည်။

အဲသည်တုန်းက သူနေမကောင်း။

တစ်ကိုယ်လုံး မအိမသာ နာကျင်ကိုက်ခဲနေသည်။

သူနေမကောင်းမှန်း သိသဖြင့် ပိုင်ရှင်တွေက သူ့ကို အလုပ် မခိုင်း။

နေမကောင်းဖြစ်နေတာ မသိဘဲ အတင်းအလုပ် လုပ်ခိုင်းသည့် အခါမျိုးတွင် သူ့မှာ အလွန်ဒုက္ခ ကြီးမားလှသည်။

ယခု အလုပ်မခိုင်းဘဲ ထားသည့်အတွက် သူ့ကျေးဇူးတင်နေမိ

သည်။ သစ်ပင်ရိပ်မှာ ရပ်ကာ အဖျားဝေဒနာကို ခံစားရင်း သူ့အတွေးများကို ငယ်စဉ်ဘဝဆီသို့ လွှင့်မျောနေသည်။

မပီသသော ကြည်နူးမှု ပုံရိပ်များ။

သို့သော် ကြည်နူးမှုက တာရှည်မခံ။

ထုံးစံအတိုင်း ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျသော ထိုတစ်နေ့ဆီက အိပ်မက်ဆိုးများ သူ့ခေါင်းထဲ တိုးဝင်လာသည်။

သေနတ်သံ၊ ဖျောက်အိုး ပေထုပ်တို့ ပေါက်ကွဲသံ၊ လူတွေ ညာသံ ပေး အော်ဟစ်သံများ။ ချောက်ချားစဖွယ် တောမီးရောင်များ။ ထို့နောက် အနီးကပ် ပေါက်ကွဲသည့် ဆင်ပစ် သေနတ်သံနှင့်အတူ အဘစွယ်စုံကြီး ညည်းညူလဲကျ သေဆုံးသွားရပုံ။

ရင်တုန်လှိုက်မောစွာ အတိတ် အိပ်မက်ဆိုးကို မြင်မက်နေဆဲ ညာဘက် နံဘေးမှ ထူးခြားသော လှုပ်ရှားမှု တစ်ခုကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရပြီး နှာမောင်းနှင့် ဆတ်ခနဲ ယမ်းကာ ကာကွယ်လိုက်မိသည်။ အခြေအနေမှန်ကို သူ သတိပြုမိသည့် အချိန်တွင် သူ့အား ဆေးကုရန် လာသော တိရစ္ဆာန်ဆေးကု ဆရာဝန်သည် မြေပေါ်တွင် တလိမ့်ခေါက် ကွေး ဖြစ်သွားရာက လူးလဲထကာ နောက်သို့ လေးငါးလှမ်း ဆုတ်ပြေးသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

မဲလုံး ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်ပြီး လုပ်လိုက်မိခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိသည့် ဆင်သမား တစ်ယောက်က ဆရာဝန်၏ ဆေးထိုးအပ်နှင့် ရွှေကိုင်းမျက်မှန်ကို လိုက်ကောက်နေသည်။

ဘေးလူများ ဝိုင်းရယ်ကြပြီးနောက် ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေသော ဆရာဝန်အား ဆေးပုလင်းတစ်လုံးထဲမှ အရည်တစ်ခွက် ငှဲ့တိုက်တာ တွေ့ရသည်။

‘မဲလုံးကြီးက ဒေါသ မကြီးတတ်ပါဘူးဗျာ၊ မတော်တဆ ဖြစ်သွားတာပါ’ ဟု သူ့အား မဲလုံးကိုယ်စား တောင်းပန်ကြလိမ့်မည် ထင်သည်။

* * *

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

ခြေလေးချောင်းလုံး ခွေကာ မြေမှာ ဝပ်စင်းလျက် ရှိသည့် မဲလုံး၏ အနီးတွင် လူတွေ တဖြည်းဖြည်း များလာသည်။

ဒီလူတွေ၏ မျက်နှာတွေသည် မကောင်းကြ။ အထူးသဖြင့် ပိုင်ရှင်၏ မျက်နှာသည် မကောင်း။ သူ့အလုပ်ကို နှစ်ရှည်လများ လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့သည့် မဲလုံးကြီးအတွက် စိတ်မကောင်းခြင်း ကြီးစွာ ဖြစ်နေဟန် တူသည် ဟု မဲလုံး တွေးမိသည်။

ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မနေပါနဲ့တော့၊ ကျွန်တော့်ကို ချစ်ရင် သံကြိုးကလေးသာ ခဏ ဖြေပေးပါ။ တောထဲ တောင်ထဲ မှာလည်း ပြေးလွှား ခုန်ပေါက် မနေနိုင်တော့ပါဘူး၊ သံကြိုးမပါတဲ့ ခြေနဲ့ တစ်လှမ်း နှစ်လှမ်းလောက် လျှောက်လိုက်ရရင်ပဲ ကျွန်တော် သေပျော်ပါပြီဟု သူ့စိတ်ထဲက ပြောနေမိသည်။

လူတွေဟာ ငါ့ မျက်နှာကိုချည်း ကြည့်နေကြတာပဲ။ ခြေထောက်ကို ဘာလို့ မကြည့်ကြတာလဲ။ ခြေထောက်ကို ကြည့်မိရင် သံကြိုးတွေ မြင်သွားပြီး ဖြေပေးဖို့ စိတ်ကူး ရချင်ကြမှာဟု သူ့မျှော်လင့်နေမိသည်။ သူတစ်ခါမျှ မမြင်ဘူးသော လူတစ်ယောက် ပိုင်ရှင်နှင့်အတူ သူ့ဦးခေါင်း နားချဉ်းကပ်လာသည်။ ပိုင်ရှင်နှင့်အတူ သူ့ဦးခေါင်းကို ပွတ်သပ်သည်။ သူ ဝမ်းနည်းသွားသည်။

သူ့အပေါ် ကြင်နာရှာသည်ပဲ။

ခိုင်းစေလွန်းသည့် အခါများတွင် တစ်ခါတစ်ရံ ငြူစုခဲဖူးသည့် အတွက်ပင် သူ အားနာသွားမိသည်။

လူစိမ်းက သူ့မျက်နှာကို တစ်ချက်မျှ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် သူ့အစွယ်ကို ပွတ်သပ်ကြည့်သည်။

အရှည်အလျားကြီး မဟုတ်သော်လည်း ညီညာ ဖြောင့်စင်း၍ အလွန်လှပသည့် စွယ်ငှက်ပျောဖူးနှစ်ချောင်း။

အစွယ်နှစ်ချောင်းကို ပွတ်သပ်နေရာက အစွယ်ရင်းရှိ အသားပျော့ထဲသို့ ထိုးကြည့် ဖိကြည့်သည်။

ရုတ်တရက် မဲလုံးသိလိုက်သည်။ ငါသေလျှင် ငါ့အစွယ်ကို ယူကြ

မည်ပဲ။ ငါသေလျှင် ဖြတ်ရောင်းမည့် အစွယ်ကို ငါ မသေသေးခင်မှာပင် အားမနာ ပါးမနာ တိုင်းတာ ကြည့်ရှုနေကြသည်ပဲ။

သေသည့်နောက်မှာ ယူကြ ငင်ကြပါ။ အစွယ်သာမက အရိုးရော အသားပါ သူတို့ ကြိုက်ရာ စီရင်ကြပါ။ မသေခင်လည်း ခိုင်းခဲ့စေခဲ့ပြီ။ သေသည့်နောက်တွင်လည်း ကျန်သမျှကို ယူကြ ငင်ကြဦးမည်။ ယူကြပါ။ သူတို့ အတွက် လုပ်ကြပါ။ သို့သော် ငါ့ကို သံကြိုးဖြေပေးဖို့ ကလေး လောက်ကိုပင် သူတို့ လုပ်မပေးကြပြီလား။

တစ်သက်လုံးမှာ ငါ အတောင့်တဆုံး၊ အငတ်မွတ်ဆုံး ဖြစ်ခဲ့သည့် ဒီဟာလေး တစ်ခုကို ငါသေခါနီး အချိန်လေးမှာပင် သူတို့ လုပ်ပေး ရကောင်းမှန်း မသိကြပြီလား။ ဒီလူတွေသည် ကျေးဇူးကန်းလွန်းလှသည် တကား။

မဲလုံး ဒေါသ မထွက်စဘူး အကြီးအကျယ် ထွက်သွားသည်။ လရောင်ကြီးတို့ ဘညိုတို့ကို သူမြင်ယောင်သည်။ ရုတ်တရက် ကုန်းရုန်း ထဖို့ သူကြိုးစားသည်။ မရ။ သူ့ခြေထောက်များမှာ အားမရှိတော့သလို ဖြစ်နေသည်။ မဲလုံး မလျှော့။ တအားဟစ်အော်ကာ ရှိသမျှ အားကို ညှစ်ထုတ်သည်။ မဲလုံး ခန္ဓာကိုယ်ကြီး တဖြည်းဖြည်း ကြွတက်လာသည်။ ခြေလေးချောင်းက တဖြည်းဖြည်း မတ်လာသည်။ လူတွေ ရုတ်တရက် နောက်ဆုတ်သွားကြသည်။ အားလုံး အံ့အားသင့်နေကြသည်။

တစ်သက်လုံး သဘောကောင်း ပုံရခဲ့သော မဲလုံး၏ မျက်နှာနှင့် မျက်လုံးတွင် ကြီးမားသော ဒေါသနှင့် အာဇာတကို သူတို့ မြင်တွေ့ နေကြရသည်။ လူတွေ နောက်ဘက် ထပ်ဆုတ်သွားကြသည်။ မဲလုံး ခြေလေးချောင်းပေါ်တွင် မတ်မတ်ရပ်ကာ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြီး ကြည့်နေ သည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို အားစိုက်ပြီး တောင့်ထားသည်။ ရှေ့သို့ တိုးဖို့ သူမကြိုးစား။ ကြိုးစားလျှင်လည်း မရနိုင်မှန်း သူသိနေသည်။

နေရာမှာပင် တောင့်မတ်ကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ရပ်ကြည့်နေသည့် လူစုကို အပြင်းထန်ဆုံး ဒေါသဖြင့်စိုက်ကြည့်နေရင်း တဖြည်းဖြည်း ယိုင်

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

၁၁၇

လာသည်။ ခြေထောက်များကလည်း ခွေညွတ် ကျလာသည်။

တောင့်ထား၍ မရတော့။

ဘေးဘက်သို့ ယိုင်သွားသည်။

မဲလုံး အသံကျယ်ကြီး တစ်ချက် ကြွေးကြော် အော်ဟစ်ပြီးနောက် ဗုန်းကနဲ လဲကျသည်။ ထို့နောက် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ငြိမ်သက်သွားလေ သည်။

* * *

မဲလုံး သေဆုံးပြီးနောက်တွင် သူ့ခြေထောက်မှ သံကြိုးကို ဖြုတ်ကြ သည်။ မဲလုံးကား သံကြိုး အတုပ်အနှောင် ကင်းမဲ့သော ဘဝကို ခံစား နိုင်ခြင်း မရှိတော့။

သို့သော် မည်သည့် ဆင်ပိုင်ရှင် ဆင်ဦးစီးမျှလည်း သူ့အား နှိပ်စက် ခိုင်းစေခြင်း မပြုနိုင်ကြတော့။

[ရင်ခုန်ပွင့်၊ ဩဂုတ်၊ ၁၉၉၀]

သူဌေးဖြစ်အောင် လုပ်နည်း

သီဝရီအရတော့ ဦးထွန်းပေါ် သူဌေးဖြစ်မှာ သေချာနေပြီ။

သူ့မှာ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်က သူဌေးကြီးငယ်တို့၏ နည်းနာ နိဿယ တွေကို စနစ်တကျ စုဆောင်းထားပြီး ဖြစ်သည်။ ခေတ်အဆက်ဆက်က ချမ်းသာခဲ့ကြသူတို့၏ နည်းလမ်းအဖုံဖုံကို မှတ်တမ်းတင် ဖိုင်တွဲကာ အပိုင်သိမ်းဆည်းထားသည်။

သဘောတရားအရ သူ့ကို ဘယ်သူမျှ ယှဉ်၍ မရတော့။

အကောင်းဆုံးနည်း အသင့်တော်ဆုံး လမ်းစဉ်ကို ရွေးချယ်ကာ လက်တွေ့ အကောင်အထည် ဖော်ဖို့ပဲ လိုတော့သည်။

* * *

သို့သော် ဦးထွန်းပေါ်က အင်မတန် စဉ်းစားသူ ဖြစ်သည်။

သူအင်မတန် ချမ်းသာချင်သည်။ သူတကာထက် ချမ်းသာသည့် အချမ်းသာဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်ချင်သည်။

သို့သော် သူ့မှာ စည်းကမ်းချက် တစ်ခု ရှိသည်။ မိမိ ချမ်းသာခြင်း သည် မိမိ၏ အကြံစစ် ဉာဏ်စစ်ဖြင့် ချမ်းသာခြင်းမျိုး ဖြစ်ရမည်။ သူ တပါးကို အားမကိုးဘဲ ကိုယ်ထူးကိုယ်ချွန် ချမ်းသာခြင်းမျိုး ဖြစ်ရမည် ဟူသော စည်းကမ်းချက်။

မိန်းမက ဟိုအလုပ် လုပ်ပါလား၊ သည်အလုပ် လုပ်ပါလားဟု တိုက်တွန်းစေခိုင်းလာတိုင်း သည် စည်းကမ်းချက်ကို ကိုင်ကာ ဦးထွန်း ပေါ် ဖြေရှင်း ငြင်းဆန်လေ့ ရှိခဲ့သည်။

ထို့ပြင် သူ စိုးရိမ်သည့် အချက် တစ်ခုလည်း ရှိသေးသည်။

ယင်းကား ချမ်းသာပြီးမှ ပြန်ပြီး စီးပွားပျက်သွားမှာကို မလိုလား ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့ချမ်းသာမှုသည် တစ်ပွဲထိုး ချမ်းသာမှုမျိုး ဖြစ်မှာ သူ စိုးရိမ် သည်။ သည်ကနေ ချမ်းသာပြီး နောက်တစ်နေ့ ပြန်မွဲသွားသည် ဆိုတာမျိုး သူ ကြောက်သည်။ ရှက်လည်း ရှက်သည်။

သူ့စီးပွားရေးသည် ခိုင်မာသော စီးပွားရေး ဖြစ်ရမည်။ စီးပွား ရေး မိုးလေဝသ အမျိုးမျိုးဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည် ရှိသည့် ရေရှည်တည်တံ့ သော စီးပွားရေးမျိုး ဖြစ်ရမည်ဟူ၍ သူက အခိုင်အမာ ပြဋ္ဌာန်းထားခဲ့ သည်။

ထို့ကြောင့် ဦးထွန်းပေါ် တော်တော်နှင့် ထ မလုပ်။

အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်း ရပြီ ဆိုတိုင်း ချက်ချင်း ထမသုံး။

ဒီအကြံမျိုးနဲ့ ဘယ်သူတွေ အလုပ်လုပ်နေသလဲ လိုက်ကြည့်သည်။ သည်လူတွေ တကယ်အောင်မြင်သလား။ မအောင်မြင်ဘူးလား။ အောင် မြင်သည့် ရာခိုင်နှုန်းက ဘယ်လောက်လဲ။ မအောင်မြင်သည့် ရာခိုင်နှုန်း က ဘယ်လောက်လဲ။ အောင်မြင်သူတွေသည် ဘယ်လောက် ကြာကြာ အောင်မြင်ကြသလဲ။ ဒါကို follow up ထပ်လုပ်။

အဲသလို နည်းများဖြင့် ဦးထွန်းပေါ်က သေချာပေါက် အောင်မြင် ရေး လမ်းစဉ် foolproof formula for success ကို ရှာဖွေနေခဲ့သည်။

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

ယခုဆိုလျှင် ချမ်းသာရေး နည်းလမ်းများကို သူ ရှာဖွေ ကြံဆ လာခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်နီးပါးလောက်ပင် ရှိခဲ့ပြီ။ ယခုတော့ သူသည် စီးပွားရေး ပါရဂူ တစ်ယောက်ဟုပင် ဆိုနိုင်လောက်ပေပြီ။

အဲ လက်တွေ့ လုပ်ကြည့်ရသေးတာ တစ်ခုတော့ ရှိသည်ပေါ့။

* * *

သို့သော် ယခုတော့ အင်မတန် စဉ်းစဉ်းစားစား အလုပ်လုပ်ချင်သော ဦးထွန်းပေါ် အနေနှင့် ချမ်းသာရေး ကိစ္စကို နောက်ထပ် ရက်မရွေ့ဆိုင်းဘဲ တကယ် ထလုပ်ရတော့မည့် အချိန်သို့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့သည်။

ပြဿနာက သူ့မိန်းမ ဖြစ်သည်။

ဦးထွန်းပေါ် မိန်းမသည် လင်ဖြစ်သူ စီးပွားရေး ပါရဂူကိုမျှ အားမနာ။ ကွမ်းယာ ဆေးလိပ်နှင့် အတိုအထွာ ဆိုင်ကလေး ဖွင့်ခဲ့သည်။ ဖွင့်ခဲ့သည် ဆိုသည်မှာ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်ခန့်ကာလ ဦးထွန်း ပေါ် ချမ်းသာရေး နည်းလမ်းများ စတင်လေ့လာစဉ်ကတည်းက ဖြစ်သည်။

သားသမီး တစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်၊ လေးယောက် ထွန်းကားသည်။

ဦးထွန်းပေါ် မိန်းမ ကွမ်းယာဆိုင်သည် ရောင်းကောင်းသည်။ ကြီးထွားချင်သည်။ သို့သော် ကလေး လေးယောက် အင်အားနှင့် ဖိထား သဖြင့် ကြီးထွားခွင့်မရ။

ဆိုင်ကလေး ကြီးထွားခွင့် မရသဖြင့် ဦးထွန်းပေါ် မိန်းမ နေ့စဉ် နှင့်အမျှ စိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်ကာ ခေါင်းကိုက်ခြင်း၊ အကြောတက်ခြင်း၊ စိတ်တိုခြင်း၊ အိပ်မပျော်ခြင်း စသည့် ဝေဒနာများ ခံစားလာရသည်။

ထိုအခါ ဆရာဝန်ထံ မကြာခဏ ရောက်ရသည်။ ဆေးဝါး အမျိုး မျိုး သောက်ရသည်။ နောက်တော့ ကိုယ့်ရောဂါ ကိုယ်သဘောပေါက် ကာ ဆရာဝန်ထံ သွားမနေတော့ဘဲ ကွမ်းယာဆိုင်ရှိ အကိုက်အခဲပျောက် ဆေး၊ စိတ်ငြိမ်ဆေး၊ အိပ်ဆေးပြားများကိုပဲ သုံးစွဲနေတတ်လာသည်။

ကိုယ့်ဆေးနှင့် ကိုယ် နေရာကျတန်သရွေ့ ကျနေသည်။

သို့သော် အသိအကျွမ်းထဲက သိသိသာသာ ချမ်းသာသူတွေနှင့် ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင် တိုးရသည့် နေ့များတွင်မူ ရောဂါက နည်းနည်း ပို သည်းချင်လာသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ပုံမှန် ဆေးဝါးများနှင့် မထိန်းနိုင် တော့ဘဲ ဦးထွန်းပေါ် မိန်းမ သိသိသာသာ ဂယောက်ဂယက် ဖြစ်ချင်တတ် သည်။

သည်အခါမျိုးတွင်တော့ ဦးထွန်းပေါ်သည် မိမိ၏ စီးပွားရေး ရည်မှန်းချက်နှင့် သေချာပေါက် ကြီးပွားရေး လုပ်ငန်းစဉ်များကို ထုတ်ဖော် ပြောကြားကာ မိန်းမ စိတ်ချမ်းသာ ငြိမ်သက်မှု ရအောင် ဖျောင်းဖျ ထိန်းသိမ်း ပေးလေ့ရှိပေသည်။

မိမိတို့သည် တစ်နေ့ကျလျှင် မုချ ချမ်းသာရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိ၌ ချမ်းသာရေးနည်းလမ်း မြောက်မြားစွာ ရှိကြောင်း၊ ဘယ်နည်းနှင့် ဘယ်မျှ ချမ်းသာကာ ဘယ်နည်းအားဖြင့်တော့ ဘယ်မျှအထိ တက်သွားနိုင် ကြောင်း၊ ဘယ်နည်းမှာမူ အချမ်းသာဆုံး ဖြစ်နိုင်ကြောင်းနှင့် အခြေအနေ အချိန်အခါလေး အနည်းငယ် စောင့်ဆိုင်းနေရသဖြင့်သာ မိမိ ထမလုပ်နိုင် သေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ထလုပ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိမိတို့ စီးပွား ရေး အခြေအနေသည် အနီးအနားက လူများ အလန့်တကြား ဖြစ်သွား လောက်အောင် တစ်ဟုန်ထိုး တိုးတက်သွားမည် ဖြစ်ကြောင်း ကိန်းဂဏန်း စာရင်း ဇယား အထောက်အထားများ ပြကာ မိန်းမအား အခိုင်အမာ ဟောပြော ပို့ချခြင်းဖြင့် မိန်းမမှာ စိတ်ကု ဆရာဝန်ထံ သွားရောက် ကုသ ခံရသလို သက်သာမှု ရသွားလေ့ရှိသည်။

သို့သော် နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်အတွင်း အိမ်တွင်း စိတ်ကုဆရာဝန် နှင့် အကြိမ်ပေါင်း များစွာ ကုသမှု ခံယူပြီးသည့် နောက်တွင်ကား ဦးထွန်းပေါ်၏ ကုထုံးမှာ တစ်နေ့တခြား စွမ်းအားလျော့ပါးလာကာ နောက်ဆုံး၌ ပြင်ပ စိတ်ကု ဆရာဝန်အစစ်များထံ သွားရောက်ပြသရသည့် အခြေသို့ ဆိုက်ရောက်လာလေသည်။

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

မိန်းမ အလုပ်ကောင်းကောင်း မလုပ်နိုင်သော အခါ ဦးထွန်းပေါ် ကိုယ်တိုင် စီးပွားရေး ထလုပ်ရန် လိုအပ်လာသည်။

မိန်းမကလည်း ဦးထွန်းပေါ်၏ စီးပွားရေး စီမံကိန်းကြီး ထမြောက် အောင်မြင်မှသာ ကျန်းမာမည့် သဘော ရှိနေသည်။

စိတ်ကုဆရာဝန်ကလည်း သူ့အား အမြန်ဆုံး လုပ်ငန်းစရန် တိုက်တွန်းနေသည်။ ‘မလုပ်ရင် ခင်ဗျား မိန်းမ ရူးသွားလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျား မိန်းမရဲ့ အဓိက ပြဿနာဟာ စီးပွားရေး သောကပဲ’ ဟု သူက ဆိုသည်။

ထို့ပြင် ပို၍ အရေးကြီးသည်က မိန်းမသည် ညညတွင် ‘ငတုံးကြီး၊ အလကားလူကြီး၊’ ‘မိန်းမ ထဘီနား ခိုစားနေတဲ့ လူကြီး၊’ ‘သေတဲ့ အထိ လိမ်ညာ ဖြီးဖြန်းစားနေမယ့် ဟာကြီး’ စသဖြင့် ယောင်ယမ်း ပြောဆိုတတ် လာခြင်း ဖြစ်သည်။

မနက်ဖြန် လုပ်ငန်း စရမည်။ အမြန်ဆုံး ချမ်းသာရမည်။ အမြန်ဆုံး ငွေပေါ်ရမည်။ အရင်းအနှီး အနည်ဆုံးနှင့် အကျိုးအမြတ် အများဆုံး ရသော အလုပ်မျိုး ဖြစ်ရမည်။

ချမ်းသာသော နည်းလမ်းပေါင်း မြောက်မြားစွာထဲက ဘယ်နည်းကို သုံးမလဲ။

- သူဌေးဖြစ်နည်း နိဿရည်း
- အကြံဉာဏ်ဖြင့် ကြီးပွားရေး
- အောင်မြင်ရေးနည်း ၁၀၀
- ငွေရှာနည်းအတတ်ပညာ ၁၀၀၀
- Get-rich-quick Techniques
- How to Become a Millionaire
- The Greatest Success Stories....

တစ်သက်လုံး ဖတ်ရှုလာခဲ့သည့် ကြီးပွား ချမ်းသာရေး လမ်းညွှန် ကျမ်းပေါင်း များစွာမှ ထုတ်နုတ် မှတ်သားထားခဲ့သည်များ။

ဖိုင်တွဲကြီးတွေ လျှောက်လှန်သည်။ မှတ်စုတွေ ပြန်ဖတ်သည်။
ဇောတိက၊ ဇဠိလ၊ အနာထပိဏ်။

ရှောသရီး၊ အိုနာဆစ်၊ ဟောင်းဝပ်ဟူးချို။
ဘရူးနိုင်စူလတန်၊ ကာရှောဂျီ၊ ဒေါ်နယ်ထရန့်။

ခေတ်အဆက်ဆက် ကမ္ဘာ့သူဌေးတွေ၏ အောင်မြင်ကြီးပွားခဲ့သည့်
နည်းလမ်းများ။

ကုန်သွယ်သောနည်း၊ သိုလှောင်နည်း၊ ကုန်ပစ္စည်း ထုတ်လုပ်နည်း၊
အကျိုးဆောင်နည်း၊ ပွဲစားနည်း၊ ကန်ထရိုက်နည်း၊ ငွေတိုးချနည်း၊ မြေယာ
အရောင်းအဝယ်လုပ်နည်း၊ ဈေးကစားနည်း။

ကုန်သွယ်သောနည်း၊ အရင်းအနှီး လိုသည်။

ကုန်ပစ္စည်း ထုတ်လုပ်နည်း။ နည်းပညာ၊ ကျွမ်းကျင်မှု၊ လုပ်သား
နှင့် အရင်းအနှီးများ လိုသည်။

အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းက တဖြည်းဖြည်း ပျိုးထောင်ယူမှ ရသည်။

ငွေတိုးချဖို့။ မင်းမှာ ငွေရင်း ဘယ်လောက် ရှိလို့လဲ။

အရင်းအနှီး နည်းနည်းနဲ့ နေ့ချင်း ညချင်း ကြီးပွားနိုင်တာ ဘာရှိ
သလဲ။

မူးယစ်ဆေးဝါး ရောင်းချခြင်း။ နိုင်ငံခြားငွေ မှောင်ခိုခြင်း။ ချက်
လက်မှတ်လိမ်ဖြင့် ငွေထုတ်ခြင်း။ ဘဏ်ဓားပြတိုက်ခြင်း။ ငွေစက္ကူအတု
ရိုက်နှိပ်ခြင်း။

ကိုလံဘီယာက မူးယစ်ဆေးဝါး မှောင်ခိုသမားကြီးတွေ အကြီး
အကျယ် ချမ်းသာကြသည်။ သို့သော် သည်အလုပ်မျိုးက အပစ်အခတ်
အသတ်အဖြတ်တွေ များသည်။ အဖမ်းအဆီးလည်း ကြမ်းသည်။ ရေရှည်
စိတ်မချရ။

နိုင်ငံခြားက သတင်းစာ သူဌေးတစ်ဦးကတော့ သတင်းစာရိုက်
ရောင်းရခြင်းသည် ငွေစက္ကူရိုက် သုံးရသကဲ့သို့ အိုကေလှသည်ဟု ဆိုသည်။
သို့သော် ကိုယ်ရိုက်သော သတင်းစာက ရောင်းစွဲဦးမှ။ ငွေစက္ကူ အတု

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

ရိုက်သုံးခြင်းက ပို၍ အလုပ်ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့သော် ဖြန့်ချိရေး ခက်ခဲ
မည်။ ကျွမ်းကျင်သူ ရှာရဦးမည်။ ဂိုဏ်းနှင့် လုပ်ရမှာမို့ တစ်နေ့ ပေါ်သွား
နိုင်သည်။

စဉ်းစား၊ စဉ်းစား။

အရင်း နည်းရမည်။ အမြတ်ရာခိုင်နှုန်း များရမည်။

ဘယ်နည်း ရှိသလဲ။

ကိုယ့်လက်ရှိ အခြေအနေအရ လုပ်နိုင်တဲ့နည်း။

ဦးထွန်းပေါ် ဦးနှောက်ပင် အတော် ခြောက်လာသည်။

ဟင်နရီဖို့ဒ်၊ ရော့ကဖဲလား၊ အင်ဒရူးကာနက်ဂျီ။

အိုင်ဖယ်တာဝါကို လက်ညှိုးထိုး ရောင်းစားသူ။ အမေရိကန်ပြည်
ဖြတ် မီးရထားကို ဓားပြတိုက်သူ။ လုဗာရ်ပြတိုက်မှ ပန်းချီကားခိုးသူ။
ဗန်ဂိုးပန်းချီကား အတုလုပ်ရောင်းသူ။

ရန်ကုန်မြစ်ထဲမှာ မြုပ်နေသည့် သင်္ဘောပျက်တွေကို လိုက်ဆယ်
မည်လား။ ပဲခူးရိုးမတွင် ဂျပန်တွေ မြုပ်နှံထားခဲ့သည့် ရတနာသိုက်ကို
လိုက်ရှာမည်လား။ မန္တလေး ရမ်အတု လုပ်ရောင်းမည်လား။

မိုက်ကယ်ဂျက်ဆင်၊ စတော့လုံး၊ အာနီး၊ အက်ပယ်လ်ကွန်ပျူတာ၊
တိုရှီဘာ၊ မစ်ဆူဘီရှီ၊ တိုယိုတာ၊ လွိုက်အာမခံလုပ်ငန်း၊ ဟောလိဝုဒ်က
ဆိုနီ။

ယနေ့ခေတ်စားနေသည့် ဗီဒီယိုဇာတ်ကားများထဲတွင် ဝင်၍ သရုပ်
ဆောင်လျှင် ကောင်းမည်လား။ မန္တလေးဈေးချိုမှာ စက်ဘီးတစ်စီး တစ်
ကျပ်နှင့် ဖုန်သုတ်ပေးသည့် အလုပ်က ပိုပြီး တွက်ခြေကိုက်မည်လား။

ကြေးဆိုင်းဘုတ်များကို ဘရာဇီနှင့် ပြောင်အောင် တိုက်ပေးပြီး
ပိုက်ဆံဝင်တောင်းသည့်နည်း ဆရာကြီး ပီမိုးနင်းပြောသွားတာ ရှိသည်။
ဆရာကြီးသည် သူတောင်းစားတွေ ဘယ်လောက် တွက်ခြေကိုက်သလဲ
သိရအောင်လည်း ကိုယ်တွေ့ သုတေသန ပြုလုပ်ကြည့်ဖူးသည်။ အဲ
နေမဂ္ဂဇင်း တံဆိပ် ရိုက်ထားသည့် ကျပ်တန်ကလေးကို လိုက်ရှာပြီး

တစ်ထောင်ဆု ထုတ်ယူလျှင် ကောင်းမည်လား။

ကိန်းစံ၊ ဘင်သမ်၊ အာဒမ်စမစ်။ စိတီးဘင့်ခံ၊ မဂ္ဂါကော့ပံ၊ လန်ဒန်
စတော့အိတ်ချိန်း၊ ဒဘီးယားစိန်တိုက်၊ ခရစ်ရှင်ဒီအော့ကုန်တိုက်။

မိန်းမကို ကာတီယာ လက်ပတ်နာရီ၊ ရှနယ်ရေမွေး၊ သားမွေးအင်္ကျီ၊
ရိုးစံရွှက်စံကား ဝယ်ပေးရမည်။ ဂျွန်ဟော့ပံကင်းဆေးရုံ တင်ပေးရမည်။
အလျူမီနီယမ် ခေါင်းလှလှတစ်လုံးနှင့် ဒေါ်လာတစ်သန်းတန် ပန်းခွေလှ
လှ လုပ်ပေးရမည်။

သည်မိန်းမ မရှိတော့လျှင် ဘာဆက်လုပ်မည်လဲ။

ဘရွတ်ရီးလ်ကို ယူမည်လား။ အယ်လီဘောတ်တေလာရဲ့ စိန်တွေ
ဝယ်ပြီး ဒီနေ့ နာမည်ကြီးနေတဲ့ ဟိုကောင်မလေးကို ပေးမည်လား။

ဒေါင်၊ ဒေါင်၊ ဒေါင်

သုံးနာရီထိုးပြီ။

ဦးထွန်းပေါ် ခေါင်းထဲ ရှုပ်နေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ညောင်း
ညာ တောင့်တင်းနေသည်။ အိပ်ရာထဲမှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး အညောင်း
ဆန့်ရင်း စဉ်းစားတော့မည်ဟု တွေးကာ အိပ်ရာထဲ ဝင်သည်။

အိပ်မက်ထဲမှာ အကြံပေါ်သည်။

အရင်းအနည်းဆုံးနှင့် အမြတ်ကြီး မြတ်သည့် အလုပ်။

ဆေးရုံကြီးနားက မီးပွိုင့်မှာ မိုးရေစိုစိုထဲ ကိုယ်လုံးတီးနှင့် တောင်း
နေသည့် ကလေးများ တစ်နေ့ တစ်ရာ၊ တစ်ရာ့ငါးဆယ် ပုံမှန်ဝင်သည်။
သုံးဆယ့်သုံးလမ်းထိပ်မှာ ကျောပြောင်ပြောင်ကို နေပူလှန်းကာ အဘား
အဘားနှင့် အော်နေသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တစ်နေ့ နှစ်ရာထက် မလျော့။

လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ခန့်က ကွယ်လွန်သွားသည့် မထင်မရှား
သူတောင်းစားကြီး တစ်ယောက်တွင် အတွင်းပစ္စည်း သုံးသိန်းကျော်ဖိုး
ကျန်ရစ်ကြောင်း သတင်းစာထဲမှာ ဖတ်ခဲ့ရသည်။ ဟိုခေတ်က သုံးသိန်း။

ဂင်းနက်စ် ကမ္ဘာ့စံချိန်များ စာအုပ်ထဲမှာ ကမ္ဘာ့အချမ်းသာဆုံး
သူတောင်းစားသည် ဒေါ်လာ ဘယ်နှစ်သန်း စုမိခဲ့သနည်း။

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

သိပ်ကောင်းသည့် အလုပ်၊ သိပ်ကိုက်သည့် အလုပ်။
တောင်းစားသော အလုပ်မှာ ဘာအရင်းအနှီး လိုသနည်း။
အဝတ်အစား ချုပ်စရာ မလို။ စုတ်လေ ကောင်းလေ၊ ကျောပြောင်
လေ ပြောင်မြောက်လေ။

အလွန်ဆုံး ပိုက်ဆံတောင်းသည့် ခွက်တစ်လုံးဖိုးပဲ ကုန်မည်။
ဒါပင်လျှင် တွေ့ကရာ လမ်းဘေးက လိုက်ကောက်လို့ ရနိုင်သည်။
ပိုပြီးလည်း သဘာဝကျသည်။

အရင်းအနှီး သုည။

တစ်ပြားမှ မရင်းနှီးဘဲ ချမ်းသာနိုင်တာ သည်အလုပ်ပဲ ရှိသည်။
သူတောင်းစား အလုပ်မှာ ရှုံးသည်လို့လည်း ထုံးစံမရှိ။

ကုန်ပုပ်သွားတာ မရှိ။ တက်ဈေးနဲ့ ဝယ်မိလို့ အရှုံးခံပြီး ပြန်ရောင်း
ရတယ် ဆိုတာမျိုး မရှိ။ ထို့ပြင် စတော့ရှယ်ယာဈေးကွက်ပျက်လို့လည်း
မထိခိုက်။ မီးရေ အာမခံကြေးတွေ တင်ထားပေးစရာ မလို။ လုပ်ငန်းခွန်
နဲ့ ဝင်ငွေခွန်များလည်း မကြောက်ရ။

သို့သော်

သိက္ခာတော့ ကျလိမ့်မည် ထင်သည်။

ဆွေဂုဏ် မျိုးဂုဏ် ထိခိုက်လိမ့်မည် ထင်သည်။

သားသမီး မျက်နှာ၊ ဇနီးမယား မျက်နှာ ထောက်ဖို့ လိုမည်
ထင်သည်။

သူတောင်းစား၊ ဖုန်းတောင်းယာစကား၊ ဒွန်စက္ကား၊ ကယ်ပါ၊
ဘယ်နာမည်မျှ မကောင်း။

သည်လောက် မြတ်တဲ့ လုပ်ငန်း။ သည်လောက် ရာခိုင်နှုန်း
များများ မြတ်တဲ့လုပ်ငန်း။

အရင်း ဘယ်လောက်လဲ သုည။ အမြတ်တစ်နေ့ တစ်ရာပဲ ရရ
အမြတ်ရာခိုင်နှုန်းသည် infinity ပဲ။ တစ်ရာ ရာခိုင်နှုန်း၊ တစ်ထောင်
ရာခိုင်နှုန်း၊ တစ်သောင်း ရာခိုင်နှုန်း။ တစ်ကုဋေ ရာခိုင်နှုန်း၊ အကန့်အသတ်

မရှိဘဲ။

သိပ်ကောင်းတဲ့ လုပ်ငန်း။

ရာခိုင်နှုန်း အကန့်အသတ်မရှိ မြတ်တဲ့ လုပ်ငန်း။

အရင်းရှင် စီးပွားရေးသမားများဟာ တစ်ရာ ရာခိုင်နှုန်း မြတ်ရင် တောင် ကြိုးစင်တက်ဖို့ ဝန်မလေးဖူးတဲ့။

ခေတ်အဆက်ဆက် တို့ဘိုးဘေးဘီဘင် သွားလေသူ မဟာသူဌေး ကြီးတွေရဲ့ လမ်းစဉ်။ ရာခိုင်နှုန်း တစ်ရာ မြတ်မယ်ဆိုရင် မှောင်ခိုချမယ်၊ ဘိန်းကုန်ကူးမယ်၊ လူသတ်မယ်၊ ငွေစက္ကူ အတုလုပ်မယ်၊ အနုမြူပုံး ခိုးရောင်းမယ်။

အမြတ် တစ်ရာ ရာခိုင်နှုန်းလေးလောက်နဲ့တောင် ထောင် မကြောက်၊ တန်းမကြောက်၊ ကြိုးစင်မကြောက် လုပ်ခဲ့ကြတာ။ အရင်း မပါ အမြတ်ရာခိုင်နှုန်း ကုဋေမှာ ငါသူတောင်းစား ဘာကြောင့် မလုပ် ရမှာလဲ။

* * *

ဦးထွန်းပေါ် အိပ်မက်မှ ကမန်းကတန်း ထကာ မိန်းမကို နှိုးသည်။

ချမ်းသာပြီဟေ့ မိန်းမရေ့၊ တစ်ရေးနိုးမှ အကြံပေါ်တော့တာပဲ အစချီကာ အိပ်မက်ထဲမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရှိသည့် ကြီးပွားချမ်းသာ ရေး လမ်းစဉ်ကို ပြောပြပြီး ယနေ့ နံနက်မှာပင် လုပ်ငန်း စတင်မည် ဖြစ်ကြောင်း အခိုင်အမာ ကြေညာလိုက်သည်။

စိတ်ငြိမ်ဆေးသောက်ပြီး အိပ်ထားသည့် မိန်းမ။ အိပ်ချင်မူးတူး နားထောင်နေရာက အလန့်တကြား နိုးသွားသည်။

သူသဘောပေါက်လိုက်သည်။ ငါ ရူး၍ မဖြစ်တော့။

* * *

နောက်တစ်နေ့နံနက် စိတ်ရောဂါကု ဆရာဝန်မှာ လူနာ အသစ် တစ်

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

၁၂၉

ယောက် ရသည်။ သို့သော် ၎င်းလူနာနှင့် အတူလာသည့် ကုလက်စ
လူနာဟောင်းက သူနေကောင်းသွားပြီ ဟုဆိုပေရာ ထိုနေ့အဖို့ ဆရာဝန်၏
စိတ်ကျ ဝေဒနာမှာ သက်သာခွင့် မရခဲ့ပေ။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ ပုထုဇ္ဇနော ဥမ္မတ္တကော

[ဓန၊ အောက်တိုဘာ၊ ၁၉၉၀]

မောင်တိုးလေးကို ဆေးကုပေးမည့်သူ မရှိပါ

ချောင်းတစ်ချက် အဆိုးမှာ လိုက်ပါလာသည့် သွေးစိမ်းရှင်ရှင်တွေက အတောမသတ်ချင်။ မြင်နေကျ မဟုတ်သူများအဖို့ ကြောက်စရာ။ ကိုအောင်မိုးကတော့ ရိုးနေပြီ။ ကိုယ့်ပါးစပ်ထဲ၊ လည်ချောင်းထဲ၊ အဆုတ်ထဲ က သွေးတွေကို ဒီလို ထွေးထုတ်နေခဲ့ရတာ ကြာခဲ့ပြီ။ ဒီဟာတွေ သူများ ပါးစပ်က ထွက်ကျတာလည်း ကြိမ်ဖန်များစွာ မြင်ခဲ့ရဖူးပြီ။ သူများ ဆိုသည့် အထဲမှာ တကယ့်သူများ အစစ်တွေ ပါသလို သူကိုယ်တိုင်နှင့် မခြားသော သူ့ဇနီး သူ့သမီးတို့လည်း ပါခဲ့သည်။

ဒီလို သွေးတွေ ပါးစပ်က ခဏ ခဏ ထွက်ကျပြီးသည့် နောက်မှာ သူတို့ တစ်တွေကို ဘယ်ရပ် ဘယ်ရွာဆီ ပို့လိုက်ရသည်ကိုလည်း သူအသိ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ကိုအောင်မိုး သေရမှာလည်း သည်လောက် မကြောက် တော့။ ကိုယ့်ပါးစပ်ထဲက သွေးရည်တွေ၊ သွေးခဲတွေ၊ သွေးမြုပ်တွေ ထွေးထုတ်နေရတာ အတွက်လည်း ဝမ်းနည်းခြင်း မရှိတော့။ သူအိပ်နေ

သည့်၊ ဒါမှမဟုတ် သူမထိုင်၍ လှဲနေရသည့် ဖျာကလေးနဘေးမှာ ကြမ်းပေါက် ကျယ်ကျယ် ရှိနေသည့်အတွက်သာ မကြာခဏ ဝမ်းသာမိရ သည်။ ကြမ်းပေါက် ဆိုတာက ထွေးခံလို ဟိုရွှေ့ သည်ရွှေ့ ရွှေ့လို့ ရ တာမျိုး မဟုတ်။ ဒါပေမယ့် သူက ထွေးခံလို မှောက်ကျတာ ဘာညာ မရှိ။ ပြည့်လို့ လျှံလို့ သွန်ပစ်စရာ မလို။ ဆေးကြော သုတ်သင်စရာ မလို။ အဲသည် ကြမ်းပေါက် ကျယ်ကျယ် အောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက် လျှင်တော့ တော်ရုံလူ ပျိုအန် သွားလောက်အောင် အော်ဂလီ ဆန်ချင်စရာ မမြင်ဝံ့စရာတွေ တွေ့ရလိမ့်မည်။ သို့သော် သူ့အဖို့ကတော့ ဒါတွေ လောက်ကို အဆန်းလုပ်ပြီး တုန်လှုပ်နေစရာ မလိုတော့။

အင်း တကယ်တော့ သူ့မှာ သေရမည့် အရေး တွေးပြီး တုန်လှုပ် ချောက်ချား မိလောက်အောင်ပင် အသက်အားက ရှိတော့သည် မဟုတ်။ သတိက လစ်သွားလိုက်၊ ပြန်လည်လာလိုက်။ သိစိတ်က ပျောက်ချည်၊ ပေါ်ချည်၊ ဟိုဒီရောက်သွားလိုက်။ ပျောက်သွားလိုက်၊ ပြန်ရောက်လိုက်။ တစ်ချက်တစ်ချက် ငါ သေနေပြီလား၊ မသေသေးဘူးလား၊ အသက်က ဝင်လိုက် ထွက်လိုက် ဖြစ်နေသည်လား။ ဝိုးတိုးဝါးတားတွေ။

တကယ်တော့ ဒီအသက်က ထွက်သွားသင့်တာ ကြာနေပြီ။ ထွက်သွားမှလည်း ကိစ္စက ပြီးမှာ။ ဒါပေမယ့် သည်အသက် ရှောရှောရှာရှာ ထွက်မသွားအောင် ဆွဲထားသည့် ဇောတစ်ခုက ရှိနေသည်။ သူဇော ကပ်နေသည်က ‘မောင်တိုးလေး’ ။ မောင်တိုးလေးကို ဘယ်သူဆေးကုပေး မည်လဲ။

ဖအေ အရင်းခေါက်ခေါက် ဖြစ်သော မိမိကိုယ်နှိုက်က ဆေးမကု ပေးနိုင်ခဲ့သည့် မောင်တိုးလေးကို ဘယ်သူကယ်ဆေးပေးနိုင်ပါ့မလဲ။ မိမိ သေဆုံးသွားပြီးသည့် နောက်မှာ လောကအလယ် မျက်စိသူငယ် နားသူငယ် နှင့် ကိုယ့်နည်းတူ ဆင်းရဲသား ငမဲ့များ၊ ရောဂါသည်များ၊ ဒုက္ခသည် များ၊ မိမစုံ ဖမစုံများ နေထိုင်ရာ ဟောဒီ ရပ်ကွက်ကလေးမှာ ကျန်ရစ် ခဲ့မည့် မောင်တိုးလေးအတွက် မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာ မရှိတော့။

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

ယခုပင်လျှင် မောင်တိုးလေးဆီမှာ မိမိထံမှ ကူးစက် ရရှိထားသည့် ချောင်းဆိုးသွေးပါ တီဘီရောဂါက အရိပ်လက္ခဏာတွေ ပြစပြုနေပြီ။ သူများ မိဘတွေမှာ သားသမီးကို တိုက်တာ အိမ်ရာ၊ ရတနာငွေကြေး အမွေအနှစ်တွေ ပေးကြသည်။ မိမိကတော့ သားလေးကို သေမင်းရဲ့ လက်ပါးစေတွေသာ အမွေပေးခဲ့မိသည်။

ဪ တီဘီပိုးတဲ့။ မျက်စိနဲ့ မမြင်ရသော်လည်း ခန္ဓာကိုယ်မှာတော့ ရွရွထိုးနေသလို သူ ခံစားရဖူးသည်။ လည်ချောင်းထဲ အဆုတ်ထဲမှာ တစ်စိ တစ်စိ တရွရွနှင့် ဒီအကောင်တွေ ထကြွနေကြသလို သူခံစားရဖူးသည်။

သည်ကောင်တွေ ငါ့သားလေး ကိုယ်ထဲ ထိုးကြ မွေကြ ကိုက်ခဲ ဖျက်ဆီးကြတော့မည်။ ပြီးလျှင် ငါ့သားလေးလည်း ငါ့လို အသေဆိုးနှင့် သေရဦးတော့မည်။

ရှေ့မှာ သူ့အလွန် မြတ်နိုးခဲ့ရသော ဇနီးသည်။ ပြီးတော့ မောင်တိုး လေးအရင် နှစ် နှစ်လောက်က မွေးခဲ့သည့် သမီး။ နှစ်ယောက်လုံးပင် သူတို့သားအဖအတွက် ဒုက္ခတွေ၊ သောကတွေ၊ ပရိဝေဒတွေ၊ မချီစရာ ဝေဒနာတွေ ပွားများထားရစ်ခဲ့ပြီး ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက် ပိုးစိုးပက်စက် သေဆုံး သွားခဲ့ကြသည်။

ဇနီးသည်ကို ရောဂါ အမွေ စတင်ပေးခဲ့သူက သူမ၏ မိခင်။ စက်ရုံ အလုပ် တစ်ဖက်နှင့် ရောဂါသည် မိခင်ကြီးကို မနိုင်မနင်း ပြုစု နေရရှာသူကလေးကို အကြင်နာပိုမိသည့် တစ်ကောင်ကြွက် ကိုအောင် မိုး။ ယောက္ခမလောင်းကို ကူညီဖေးမ ဆေးကုသရာ ထို့နောက် မီးသင်္ဂြိုဟ် လိုက်ရပြီးသည့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် ချစ်သူရောဂါသည်မလေးနှင့် လက် ထပ်ထိမ်းမြားခဲ့သည်။ လက်ထပ်ပြီးကာစမှာ ရောဂါ မထင်ရှားသေး။ တဖြည်းဖြည်းမှ ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ သမီး တစ်ယောက် သား တစ်ယောက် မွေးပြီးသည့်နောက်မှာ ဆေးရုံ၊ ဆေးခန်း၊ ဆေးဆိုင်များကြား လူးလာခေါက်တုံ့ သွားလာရင်း မပြည့်မစုံ စီးပွားလေး ကုန်သည့် အခါ၌ ဇနီးသည်က လူ့ရွာကို စွန့်ခွာသွားခဲ့သည်။

သမီးလေး ဖြစ်သည့် အလှည့်တွင်တော့ ကိုအောင်မိုး ခြေတွေ လက်တွေ ရိုက်ချိုးခံထားရသလို ရှိခဲ့ပြီ။ ဇနီးသည်တုန်းကလို မနိုင်တနိုင် ပင် မကုနိုင်တော့ပြီ။ ဒီလိုဖြင့် သမီးလေး တစ်ယောက် ဆုံးရှုံးတော့မည် ဆိုတာကို မချီတင်ကဲ ဝမ်းနည်းစွာ သိနေရင်းနှင့်ပင် လက်လွှတ်ခဲ့ရသည်။

ဒီကာလတွေ အတွင်း သူ တတ်နိုင်သည်က အပြင်မှာ ကြိုးစား ပမ်းစား အနိမ့်စား အလုပ်များမှာ အောက်ကြေးနှင့် လိုက်ကာ လုပ်ကိုင် ရှာဖွေပြီး ပိုလျှံသမျှ အချိန်လေးများမှာ ရင်ထဲရှိသမျှ မေတ္တာ အပြည့်အဝ နှင့် ယုယ ပိုက်ထွေး အားပေးခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။

သွေးသလိပ်တွေကို အရံအရှာ ကင်းစွာ သုတ်သင် ရှင်းလင်း ပေးရင်းက သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲ သေမင်း၏ ကိုယ်စားလှယ်တွေ ဝင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒါတွေ ဝင်လာတော့မည် ဆိုတာလည်း အစကတည်းက သူသိခဲ့ သည်ပင်။ သို့သော် ဇနီးနှင့် သမီးအသက်ကို အသပြာ ငွေကြေးအားဖြင့် ဆွဲယူကယ်ဆယ်ခြင်း မပြုနိုင်သည့် ချို့ယွင်း ပျက်ကွက်မှုကြီးအတွက် မိမိကိုယ်ကို အပြစ်ဒဏ် ခတ်သည့် ပမာ သူတို့နှင့် တူညီသော ကံကြမ္မာ ကို ခံစားရစေတော့ဟု လမ်းဖွင့်ပေးခဲ့သည့် သဘောလည်း ရှိသည်။

သေပါစေ။ သတ်ပါစေ။ ချစ်ဇနီးနဲ့ သမီးကို အသေသတ်ပြီးမှ တော့ ဒီသတ္တဝါတွေ မိမိကိုကော အဘယ်မှာ ချန်ရစ်စရာ လိုပါတော့ မည်နည်း။

သို့သော် မောင်တိုးလေး။

ဘာမှ အပြစ်မရှိရှာသည့် မောင်တိုးလေးခမျာကိုတော့ ကယ်ဆယ် စောင့်ရှောက်နိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်များရှိလျှင် ကယ်ဆယ်စောင့် ရှောက်ကြစေချင်သည်။ မောင်တိုးလေးခမျာ ဘုမသိ ဘမသိ ရောက်လာ သည့် လူ့ပြည်မှာ ရောဂန္ဓရဘေးဆိုးကိုသာ ခံစားရင်း ခဏတဖြုတ်မျှနှင့် လာရာလမ်းကို ပြန်ရမည် ဆိုက သူ့အတွက် လူ့ပြည်ဆိုတာလည်း ငရဲပြည်နှင့် မခြား ရှိတော့မည်။

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

သေခါနီး လူတွေကို ခွေးသေ ဝက်သေ မသေရ၊ လူပီပီ ဂုဏ်သရေ ရှိရှိ သေခွင့်ရစေမည် ဟူသော စေတနာဆန္ဒဖြင့် လိုက်လံ ကယ်ဆယ် စောင့်ရှောက်နေသော သူတွေ အရပ်တစ်ပါးမှာ ရှိသည်ဟု ကြားရဖူးသည်။ မိဘမဲ့ကလေးတွေ၊ သူဆင်းရဲတွေ၊ ဂီလာနတွေအတွက် စောင့်ရှောက် ထောက်ပံ့သော ဂေဟာတွေ၊ အဖွဲ့အစည်းတွေ ရှိသည် ဆိုတာလည်း ဟိုမှာ ဒီမှာ ဖတ်ဖူးသည်။ မိမိ သေအံ့မှူးမှူးမှာတော့ ကူညီမည့် သူ မရှိ ပါကလား။ မောင်တိုးလေးကို ဆေးကုပေးမည့်သူ ဟူ၍လည်း တစ် ကောင် တစ်မြီးမှ ပေါ်မလာကြပါကလား။

* * *

ရုပ်ကွက်ထဲက ကိုပြားကြီးလား။ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများမှာ တွေ့ရဖူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်လား။ သတင်းစာတွေထဲမှာ မကြာခဏ ပါလာတတ် တဲ့ လှူဒါန်းသူကြီးလား။ ကိုအောင်မိုး မသဲကွဲ။ တမလွန်နဲ့ လူ့ပြည်ကြား လူးလာခေါက်တုံ့ သွားနေရင်း ဒီလူ့ကို ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ မြင်နေရသည်။

သူ့ကို လျက်ဆား စားခိုင်းနေတာလား။ ရှောက်သီးဆေးပြား ငုံ့ခိုင်းနေတာလား။

အင်း တီဘီရောဂါ ကျွမ်းနေသူကို လျက်ဆားနဲ့ ကုဖို့ ကြိုးစားနေ တာ ဘယ်သူပါလိမ့်။ ကိုပြားကြီးလား။ သူစိမ်းလား။ အင်း သူစေတနာ ရှိသလောက် လုပ်တာပဲလေ။

အလို ဘာတဲ့။

မောင်တိုးလေးကို ဆေးကုပေးမယ်။ ကျုပ်လည်း မသေစေရဘူး။ ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ။ နားများ မကောင်းတော့တာလား။ ဟာ တကယ် ပြောတာ။ ဟုတ်လား။ ဓာတ်ပုံ။ ဒီဓာတ်ပုံ ကြည့်ရမယ်။ ဟုတ်လား။ ကျုပ်တို့ သားအဖကို ဆေးကုပေးမယ့် စေတနာရှင်တဲ့လား။

နေစမ်းပါဦး။ မြင်ဖူးပါတယ်။ ဟာ ဒါ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးပုံ မဟုတ် လား။ နာမည်က 'ခင်စန္ဒီဘို' ။

သူ့ရှေ့မှ ပုဂ္ဂိုလ်၏ အသံက သူ့နားထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ။ ထူးခြား
နေသည်။ သည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ ရုပ်သွင်ကို မြင်နေရပုံကလည်း ပုံမှန် မဟုတ်
သလို။ ခပ်ဆန်းဆန်း။ ရုပ်က မမြင်ဘူးသည့် ရုပ်။ အသံက မကြားဘူး
သည့် အသံ။

‘သူက ကျွန်တော်တို့ သားအဖကို ဆေးကု ပေးမယ်တဲ့လား။
ဘယ်လို အကြောင်းကြောင့်တဲ့လဲဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ကို သူဘယ်လို သိသွား
သလဲဗျာ’

ကျုပ်ကြောင့် သိတာပေါ့၊ ကျုပ်က သူ့ရဲ့ မန်နေဂျာပဲ။ အထွေ
ထွေ အကျိုးဆောင်ပဲ။ ကျုပ်က ခင်ဗျားလို လူစားကို လိုက်ရှာနေတာ၊
ခင်ဗျားကို တွေ့တော့ ခင်ဗျားအကြောင်း သူ့ကို ပြောပြ၊ သူက သဘော
တူတော့ ကျုပ် အခု ခင်ဗျားဆီ လာခဲ့တာပဲ’

‘ကျွန်တော့်လို လူမျိုးကို ဘာလို့ လိုက်ရှာတာလဲ၊ ကုသိုလ်ဖြစ်
ဆေးကုပေးချင်လို့တဲ့လား။ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ၊ ကျွန်တော့် သားလေး
အတွက် စိတ်အေးရပြီပေါ့၊ ဒါမှ ကျွန်တော် အသေဖြောင့်မှာ’

‘မဟုတ်တာ၊ ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် သေရမှာလဲ’

‘ကျွန်တော်က သေခါနီးပါ၊ သေပြီးသလောက် ဖြစ်နေပါပြီ၊
ဆေးကုလို့ မရတော့ပါဘူး၊ သားကလေးကိုသာ’

‘ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ခင်ဗျားကို အရင်ကုရမှာပေါ့၊ ခင်ဗျားက အရေး
ကြီးတာ၊ ခင်ဗျား ဖြစ်နေတဲ့ ကင်ဆာရောဂါမျိုးက ငွေထုပ်နဲ့ ပေါက်
လိုက်ရင် မျက်လှည့်ပြသလို ပျောက်သွားမှာ၊ ဘယ်သေရပါ့မလဲ’

‘ကျွန်တော် ဖြစ်နေတာ ကင်ဆာ မဟုတ်ဘူး၊ တီဘီခင်ဗျာ’

‘ဘယ်ဟုတ်မလဲဗျာ၊ တီဘီက နောက်မှ ဖြစ်တာ၊ အရင်ဖြစ်နေတာ
က ကင်ဆာ’

‘ဘာ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားမှာ ဆင်းရဲသား ကင်ဆာကြီး စွဲကပ်နေခဲ့
တာ ကြာပြီ မဟုတ်လား၊ ဆင်းရဲသား ကင်ဆာ စွဲကပ်ပြီဆိုရင် တီဘီနဲ့

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

သေမယ်၊ နမိုးနီးယားနဲ့ သေမယ်၊ တုပ်ကွေးနဲ့ သေမယ်၊ ဝမ်းဖော
ဝမ်းရောင်နဲ့ သေမယ်၊ ခြေမ ပုလင်းကွဲ ရှုပြီး သေမယ်၊ ဘယ်သူဌေးမှ
အဲဒီ ရောဂါတွေနဲ့ မသေဘူး၊ ဆင်းရဲသားတွေသာ ဘာမဟုတ်တာတွေ
နဲ့ တဖြုတ်ဖြုတ် သေနေကြတာ၊ အဲဒါကြောင့် ကျုပ်က ဆင်းရဲမွဲတေမှုကို
အဆိုးရွားဆုံး ကင်ဆာလို့ ကင်ပွန်းတပ်လိုက်တာပဲ။

‘အခုလည်း ခင်ဗျားတို့ မိသားစုမှာ ဆင်းရဲသား ကင်ဆာ စွဲကပ်
လို့ မိသားစု တစ်ခုလုံး တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် တီဘီနဲ့ သေနေတာ၊
ခင်ဗျား သေပြီး မောင်တိုးလေးပါ ဆက်သေရင် လောကကြီးမှာ ကိုအောင်
မိုး အမျိုး ကျန်ရစ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးကလည်း ပန်ဒါ
လေးတွေ မျိုးပြုတ်မှာ၊ ဝေလငါးတွေ ပြုန်းတီးမှာ၊ ခွေးတူဝက်တူတွေ၊
မြင်းနဲ့ နွားစပ်ကြား အကောင်တွေ မရှိတော့မှာကိုပဲ အပူတပြင်း ဖြစ်နေကြ
တယ်၊ ခင်ဗျားတို့လို ငမဲ့တွေ မျိုးပြုတ်ကုန်တာ ဘယ်သူမှ အရေးမစိုက်
ကြဘူး၊ ကျုပ်က ကရုဏာဒေါသောနဲ့ ပြောတာ၊ ခင်ဗျား စိတ်ဆိုးသလား’

‘မဆိုးပါဘူးဗျာ၊ အခုလို ဂရုစိုက်ဖော် ရတဲ့အတွက် အများကြီး
ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော့် သားလေးကိုတော့
ကုဖြစ်အောင် ကုပေးပါလို့ ကျွန်တော် တောင်းပန်နေတာပါ’

‘လုပ်ပြန်ပြီ၊ မောင်တိုးလေးကိုလည်း ကုပေးမယ်၊ ခင်ဗျားကိုလည်း
ကောင်းအောင် ကုပေးမယ်၊ ပြီးရင် ခင်ဗျားတို့ သားအဖ နှစ်ယောက်လုံး
လည်း တစ်သက်လုံး ချမ်းသာဦးမယ်’

‘အောင်မယ်လေးဗျာ၊ အိပ်မက် မက်နေတာလား၊ သေခါနီးကျမှ
နတ်ကောင်း နတ်မြတ်တွေ လာမ စနေတာလား၊ အရင်ဘဝက ပြုခဲ့ဖူး တဲ့
ကုသိုလ်က အခုမှ လာအကျိုးပေးသလား မသိဘူးဗျာ’

‘အရင်ဘဝက ကုသိုလ်တွေ ဘာတွေ ကျုပ်မသိဘူး၊ ကျုပ်ရောက်
လာတာက ခင်ဗျားကို လိုချင်လို့ပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ သားအဖကို ဆေးကုပေး
မယ်၊ ခင်ဗျားကလည်း တစ်ခုဆောင်ရွက်ပေးရမယ်၊ အပြန်အလှန် ကျေးဇူး
ပြုတဲ့ သဘောပဲ’

‘အောင်မယ်လေးဗျာ၊ အသက်ကယ်မယ့် ပုဂ္ဂိုလ်အတွက်တော့ တစ်သက်လုံး ကျွန်ခံဆိုလည်း ခံရမှာပေါ့ဗျာ၊ အရေးကြီးတာက ကျွန်တော့် သားလေး ချမ်းသာဖို့’

‘လုပ်ပြန်ပြီ၊ ခင်ဗျားက သာပြီး အရေးကြီးပါတယ် ဆိုမှပဲ၊ ဒီမှာ ဟောဒီ အမျိုးသမီးကို ခင်ဗျား လက်ထပ်ရမယ်’

‘ခင်ဗျာ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး’

‘ဟုတ်တယ်၊ ခင်စန္ဒီဘို’

‘မဟုတ်တာဗျာ၊ ခင်ဗျား သေခါနီးလူကိုမှ မညှာမတာ နောက် ရသလားဗျာ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ် အစကတည်းက ထင်သား၊ ခင်ဗျားပြတဲ့ ပုံကြီးက လျက်ဆားထုပ်က ပုံနဲ့ တူပါတယ်လို့’

‘ဟေ့လူ၊ ကျုပ် နောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား မှတ်မိအောင် လို့ နေရာတကာမှာ ပါနေတဲ့ ပုံကို ပြတာ၊ ဟောဒီမှာ ခင်ဗျား တစ်ယောက် တည်း ကြည့်ဖို့၊ For Your Eyes Only ဆိုပြီး မနေ့ကမှ ရိုက်ပေး လိုက်တဲ့ ဓာတ်ပုံ၊ အသေအချာ ကြည့်စမ်း’

‘ဘုရား ဘုရား’

ကိုအောင်မိုး ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ပလေးဘွိုင် မဂ္ဂဇင်းအလယ်မှာ နှစ်မျက်နှာဆက်လျက် ပါသည့် ပုံမျိုးပါတကား။ ပုံ ကတော့ ခင်စန္ဒီဘိုပုံ အစစ်ပဲ။ လတ်ဆတ် ဖွံ့ထွားလှသည့် သူ့ပစ္စည်း ကိရိယာတွေက ဖျားနာနေသူကို ဒီဂရီ ထပ်တိုးသွားစေသည်။

‘အသက်ရှူမမှားအောင်လဲ သတိထားဦးဗျာ၊ တော်ကြာ ဆေးမကု လိုက်ရဘဲ နေမယ်၊ အဲဒါ ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်းသာ ကြည့်ခွင့် ရတဲ့ ခင်စန္ဒီဘိုရဲ့ လက်ရှိ အခြေအနေပြ ဓာတ်ပုံပဲ၊ ကျုပ်ကတော့ ဓာတ်ပုံ ရိုက်ပေးရသူ ဖြစ်လို့ မလွဲမရှောင်သာ ကြည့်လိုက်ရတာတော့ ရှိတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က သူ့အလုပ်သမားပါ၊ သူလိုလားတာ၊ သူနဲ့လဲ တကယ်ထိုက်တန်တာက ခင်ဗျား’

‘ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ၊ ကျွန်တော်တော့ ဘယ်လိုမှ နားလည်

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

လို့ မရနိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော့်လို သေလုမြောပါး ရောဂါ ကျွမ်းနေတဲ့ သူကို သူက ဘာအတွက် လက်ထပ်ရမလဲ၊ ပြီးတော့ ဓာတ်ပုံကလည်းဗျာ၊ ဒီလောက်တောင် ဟာလာ ဟင်းလင်းကြီး ရိုက်ဖို့ လိုသလားဗျာ’

‘အင်း လိုတဲ့ အကြောင်းရှိလို့ ဆိုပါတော့ဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ပြောမလို့ ပါပဲ၊ မပြောလို့ကလည်း ပြီးမှ မပြီးတာ၊ ဒီလိုဗျာ၊ ခင်စန္ဒီဘိုမှာ အိပ်ချ် အိုင်ဗွီပိုး ရှိနေတယ်’

‘ဗျာ၊ အေအိုင်ဒီအက်စ် ဖြစ်နေတာလား၊ ကျွန်တော်လဲ စာလေး ဘာလေး အနည်းအပါး ဖတ်တော့ သိပါတယ်ဗျာ၊ အိပ်ချ်အိုင်ဗွီဆိုတာ အေအိုင်ဒီအက်စ်ပဲ၊ အဲဒါကြောင့်မို့လို့ ဒါကြီး ကျွန်တော့်ဆီ လာထိုးပေးတာ ကိုး’

‘ဟေ့လူ အရမ်းအရမ်း မပြောနဲ့ဗျာ၊ ဟိုက ကြားရင် ခင်ဗျားကို မေတ္တာပျက်သွားမယ်၊ သူက ခင်ဗျားကို ကရုဏာတရား ကြီးမားသူကြီး ဆိုပြီး လေးစား မြတ်နိုးနေတာ၊ ခင်ဗျားဟာ တီဘီနဲ့ သေမယ့် ဇနီးနဲ့ သမီးကို မရွံ့မရှာ မကြောက်မရွံ့ ပူးပူးကပ်ကပ် ပြုစုကုသခဲ့တဲ့လူ၊ သေခါနီး အချိန်ထိ မေတ္တာကရုဏာ အပြည့်နဲ့ ကြင်နာယုယ ဖေးမခဲ့သူ မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားလို မေတ္တာစေတနာ ကြွယ်ဝသူ၊ နှလုံးသား မွန်မြတ်သန့်စင်သူ၊ အကြင်နာတရား ကြီးမားသူမျိုး ဒီတိုင်းပြည်မှာ အလွန်ရှားတယ်၊ နိုင်ငံ ခြား လှမ်းမှာလို့လည်း ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်နည်း ကျုပ် ဟန်နဲ့ ရှာတွေ့ပြီး ပြောပြထားကတည်းက ခင်စန္ဒီဘိုက ခင်ဗျားကို အရမ်းလေးစားနေတာ၊ တစ်နေ့တခြား မေတ္တာတွေ တိုးပွားနေတာ၊ ပြီး တော့ ခင်ဗျား နားလည်အောင် ပြောပြမယ်၊ အိပ်ချ်အိုင်ဗွီပိုး ရှိတာနဲ့ အေအိုင်ဒီအက်စ်ဟေ့လို ပြောလို့ မရသေးဘူး၊ အိပ်ချ်အိုင်ဗွီပိုး ရှိပြီး နှစ်ပေါင်းများစွာ အကောင်းပကတိ ရှိနေတဲ့ လူတွေ အများကြီး ရှိတယ်၊ စောစောက ခင်ဗျားကို ဗလာပုံပြရတာလည်း အဲဒါကြောင့်ပဲ၊ ဒါ မနေ့ ကမှ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ရိုက်ပေးရတဲ့ ပုံ၊ အေအိုင်ဒီအက်စ် ဆိုရင် ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက် ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ အခု ဘာမှ မဖြစ်တဲ့ အကြောင်း ထင်ရှားအောင်

လို့ ဒီပုံမျိုး ရိုက်ပြရတာ၊ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားလဲ ကြည့်ရတာပေါ့’

‘ဟာ မဖြစ်သေးပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်က မိန်းမ တစ်ယောက်ဆီမှာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ရောင်းစားရမယ့် သဘောမျိုး ဖြစ်နေမယ်၊ ကျွန်တော့် ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ ဆန့်ကျင်နေတယ်ဗျ’

‘လုပ်ပြီ၊ ခင်ဗျားမှာ အဲဒီ အတွေးအခေါ်တွေကြောင့် ဆင်းရဲသား ကင်ဆာကြီး ကပ်ငြိနေတာပဲ၊ ခင်ဗျား အယူအဆတွေ အရမ်း ခေတ်နောက် ကျနေပြီဗျ။ ဒီနေ့ခေတ်က ငွေခေတ်၊ ရောင်းလို့ရတာ အကုန်ရောင်း၊ ပေါင်လို့ရတာ အကုန်ပေါင်၊ ချေးလို့ရတာ အကုန်ချေး၊ လက်ခံသူ ရှိ တုန်း ပေါင်ရနဲ့ရတာ၊ ဝယ်သူရှိတုန်း ရောင်းရတာ၊ ဘာဝယ်ဝယ် ချ သာရောင်း၊ ကိုယ့်ပစ္စည်း ဈေးကွက်ဝင်နေတုန်းမှာ အစွံထုတ်ထား၊ အဲဒါ ဒီနေ့ခေတ်ရဲ့ ရှင်သန်ရေး သဘောတရား။ ဒါပေမယ့် ထားပါလေ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ၊ အခု ကိစ္စမှာ ဒီလို စဉ်းစားကြည့်ပါလားဗျာ၊ ဒါကလည်း အဖြစ်မှန်ပါ။ ခင်စန္ဒီဘိုက ခင်ဗျားကို ငွေနဲ့ပေါက်ပြီး ဝယ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့ ကြီးမားသော မေတ္တာကရုဏာ အကြင်နာတွေကို ခံစားချင်လို့ မိန်းမသားတန်မယ့် သူ့ဘက်က စတင်ပြီး တောင်းခံနေတာ ပါ၊ ဒါမှာလည်းပဲ သူ့ဘက်က တစ်ဖက်သတ် တောင်းခံရာ ရောက်မှာ စိုးလို့ ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားသား မောင်တိုးလေးကိုပါ ဆေးကုပေးပါမယ့် လို့ ပြောရတာပါ’

‘ဟာ မောင်တိုးလေး၊ ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော့်သားလေး မောင်တိုး လေး အသက်ရှင်ဖို့ အရေးဆိုရင် ကျွန်တော် ကျွန်ခံရ ခံရ လုပ်ရမှာ ပေါ့၊ အဲဒါဆို မြန်မြန်လုပ်ဗျာ၊ အခုပဲ သွားကြတာပေါ့၊ မင်းသမီး စိတ် မပြောင်းခင်’

‘ဟ နေပါဦးဗျ၊ ခင်ဗျားကလည်း လောမယ့် လောတော့လည်း အတင်းအဓမ္မပဲ၊ အခု ချက်ချင်း မိန်းမယူရင် ခင်ဗျား သေသွားမှာပေါ့၊ ခင်ဗျားကို ဆေးကုရဦးမယ်၊ ခင်ဗျားမှာ ရှိတဲ့ တီဘီကို အမြစ်ပြတ်အောင် ကုရမယ်၊ ပြီးတော့လည်း ကျန်းမာ ဝဖြိုးလာအောင် သားသားနားနား

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

ဖြစ်လာအောင် လုပ်ရဦးမယ်ဗျာ၊ ပြီးတော့မှ ပက်ကင်ကောင်းကောင်းနဲ့ ထုပ်ပိုးပြီး မင်းသမီးဆီကို တင်ဆက်ရမှာ’

‘ဒါဆိုတော့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာအုံးမှာပေါ့’

‘ဘယ့်နှယ် ကြာရမှာတုန်း၊ ငွေဗျ ငွေ၊ ငွေထုပ်နဲ့ ပစ်ပေါက် လိုက်တာနဲ့ ခင်ဗျားရောဂါ ပျောက်သွားမယ်၊ အရေးကြီးတာက ကျွန်တော် စောစောက ပြောခဲ့တဲ့ ဆင်းရဲသားကင်ဆာ၊ ကင်ဆာ ရှင်းသွားပြီ ဆိုရင် တီဘီက ခဏလေးပဲ၊ နိုင်ငံခြားက လာတဲ့ အကောင်းဆုံးဆေးတွေ၊ ဈေးအကြီးဆုံး ဆေးတွေ တိုက်မယ်၊ ထိုးမယ်၊ အကောင်းဆုံး အစာ အာဟာရတွေ ကျွေးမယ်ဆိုရင် တစ်နှစ်အတွင်း ခင်ဗျား အပြတ် သားနား သွားမယ်၊ ခင်ဗျားမှာ တီဘီ ရောဂါ ပိုးရှင်းတာ သေချာပြီ ဆိုတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် မင်းသမီးနဲ့ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ရမယ်’

‘ဟာ ဒီရောဂါလည်း ပျောက်ရော၊ ဟိုရောဂါလည်း ရောက်ရော နေမှာပဲ’

‘မလုပ်နဲ့လေ၊ ခင်ဗျားက အခုလောလောဆယ်ကို သေခါနီး ဖြစ်နေပြီ၊ သေခါနီးကနေ အကောင်းပကတိ ပြန်ဖြစ်ရဦးမှာကိုတော့ ထည့် မစဉ်းစားဘူး၊ တီဘီရောဂါ ဆိုတာ တစ်ခါမှ မကြားဘူးတဲ့ လူတစ်ယောက်လို မာမာချာချာကြီး ပြန်ဖြစ်မှာ၊ ဒီကြားထဲ သူဌေးသား တစ်ယောက်လို စည်းစိမ်နဲ့ နေရဦးမှာ၊ ခင်ဗျား တစ်သက်လုံး ချမ်းချမ်း သာသာ နေဖူးသလား’

‘အင် မနေဖူးပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမယ့် အေအိုင်ဒီအက်စ် ဆိုတာကြီး က တော်တော် ဆိုးတယ်’

‘ခင်ဗျား တီဘီလောက် မဆိုးပါဘူးဗျာ၊ ပြီးတော့ ခင်စန္ဒီဘိုကို ယူတာနဲ့ အေအိုင်ဒီအက်စ် ဖြစ်ရမယ်လို့ ဘယ်သူပြောနိုင်သလဲဗျာ။ သူကိုယ် တိုင်က ဖြစ်သေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သူ့ကိုယ်ထဲမှာ အိပ်ချ်အိုင်ဗွီပိုးကလေး နဲ့ သူ့နေလာတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ၊ သူ့ဆီက ပိုးကူးသွားတဲ့ လူတွေ ပဲ နည်းရော့သလား၊ အဲ ဆောရီးဗျာ၊ ကျုပ် စကားလွန်သွားတယ်။’

ခင်စန္ဒီဘိုက အရင်တုန်းက ချစ်သူများတာ မှန်တယ်။ ဒါပေမယ့် လောကကြီးအကြောင်း လူတွေ အကြောင်း သူသိသွားပြီ။ အရင်တုန်းက သူ့ကို တသသ ဖြစ်ကြတဲ့ လူတွေ အခုတော့ တယ်လီဖုန်းနဲ့တောင် စကားမပြောကြတော့ဘူး။ ရောဂါကူးမှာ စိုးလို့၊ ဒါပေမယ့် အခုထိ ဘာမှ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ခင်ဗျား ကြည့်တဲ့ ဓာတ်ပုံထဲက အတိုင်း အကောင်းစားကြီးပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ် ပြောမယ်။ ခင်ဗျားတို့ ဆင်းရဲသား တီဘီကိုသာ ဘယ်သူကမှ ဂရုမစိုက်တာ။ ရုပ်ရှင်မင်းသားတွေ၊ မင်းသမီးတွေ၊ သူဌေးကြီးတွေ၊ လူကြီးသားသမီးတွေ ဖြစ်နေတဲ့ အေအိုင်ဒီအက်စ်ကျတော့ တစ်ကမ္ဘာလုံး အသည်းအသန်ကုဖို့ ကြိုးစားနေကြတာ။ တော်ကြာဆေးတွေ့မှာပဲ။ အဲဒီအခါကျ ခင်ဗျားတို့ ဆင်းရဲသား ငမဲ့တွေသာ အနံ့စား၊ အဖျင်းစား၊ အောက်တန်းစား ရောဂါတွေနဲ့ သေကြ၊ အိပ်ချ်အိုင်ဗီသမားက အေအိုင်ဒီအက်စ်ပါရဂူကြီးတွေရဲ့ ဆေးခန်း တစ်ခေါက် နှစ်ခေါက် သွားရုံနဲ့ ပိန်းကြာဖက်တွင် ရေမတင် ဆိုတာလို အသာလေး ပျောက်သွားကြ၊ ပျော်ချင်တိုင်း ပျော်ကြ၊ ဆော့ချင်တိုင်း ဆော့ကြ၊ ခင်စန္ဒီဘိုက အေအိုင်ဒီအက်စ်ဆေး ပေါ်တဲ့အထိ နေမှာ သေချာပါတယ်။ ဒီပုံကိုလဲ ကြည့်ဗျာ၊ ရှုနာရှိုက်ကုန်း ဖြစ်နေတဲ့ မိန်းမ၊ သွေးသလိပ်တွေ အပေပေနဲ့ မိန်းမကို ပိုက်ထွေး ပြုစုလာတဲ့ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ခင်စန္ဒီဘိုကို ဘာမှ စိတ်စနိုး စနောင့် ဖြစ်နေစရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ ခင်ဗျား မိန်းမနဲ့ ခင်စန္ဒီဘိုဟာ နို့ဆီခွက်နဲ့ ရောင်းတဲ့ ပိုးထိုးဆီးသီးနဲ့ နိုင်ငံခြားက လာတဲ့ အရည်ရွှမ်းရွှမ်း ပန်းသီးတွေလောက် ကွာတယ်။ စားကြည့်မှ ခင်ဗျား အရသာ သိမှာ’

‘သူ့ဘာသာ အရသာ ဘယ်လောက်ရှိရှိဗျာ၊ ကျုပ်မိန်းမကိုတော့ မှီချိုး မျှစ်ချိုး မပြောပါနဲ့’

‘ဆောရီးဗျာ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားအတွက် ဝမ်းသာအားရ ပြောမိတာပါ။ ဖြစ်နိုင်ရင် ကျုပ်တောင် ခင်ဗျားနေရာ ဝင်လိုက်ချင်သေး။ ကျုပ်က ခင်ဗျားလို ကရုဏာရှင် ဆိုတဲ့ ရာဇဝင် မရှိလို့ဗျာ၊ ရှိများ ရှိရင် ခင်ဗျားဆီ

လှသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

ဘယ်ရောက် လာမလဲ၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ကယ်တင်လိုက်မှာပေါ့၊ ကဲ ဘယ်လိုလဲ၊ လုပ်လိုက်စမ်းပါဗျာ၊ ခင်ဗျားအတွက် သေခါနီးမှာ အလွန် ကံကောင်းစွာ ရလာတဲ့ နောက်ဆုံး အခွင့်အရေးပဲ’

‘အင်း အခွင့်အရေး၊ အေအိုင်ဒီအက်စ်နဲ့ လဲယူရမယ့် အခွင့်အရေး၊ အသက်နဲ့ အေအိုင်ဒီအက်စ် မထူးပါဘူးဗျာ၊ အရင်သေတာနဲ့ နောက် သေတာပါပဲ၊ ရိုးရိုးသားသား တီဘီလေးနဲ့ပဲ သေပါရစေ၊ ခင်ဗျား အေအိုင် ဒီအက်စ် ရှက်တယ်ဗျာ၊ နာမည်ဆိုးတယ်ဗျာ’

‘ဟာ ပြဿနာ၊ ဟေ့လူ ခင်ဗျား မောင်တိုးလေးကို မသနားဘူး လား၊ ခင်ဗျား သားလေး ဆေးကုချင်တယ်ဆို၊ ခုတော့ ဒီအတိုင်းပဲ ပစ် ထားတော့မှာလား၊ မောင်တိုးလေးက ကလေးဆိုတော့ ခင်ဗျားလောက် ကြာကြာ ခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မကြာခင် ခင်ဗျား နောက်လိုက်ရမှာ’

‘မောင်တိုးလေး၊ မောင်တိုးလေးလား၊ မောင်တိုးလေး သေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဟုတ်တယ်၊ သားလေး မသေရဘူး၊ အဖေ သေမယ်၊ အဖေ အေအိုင်ဒီအက်စ်နဲ့ သေမယ်၊ ငါ့သားလေး ဆေးကုဖို့ အဖေ အသေခံမယ်၊ ဘယ်မလဲဗျာ မန်နေဂျာ၊ ကျုပ် မင်းသမီးနဲ့ လက်ထပ်မယ်၊ အမြန်ဆုံးသာ ကျုပ်ကို အိပ်ချ်အိုင်ဗွီပိုးနဲ့ ပေးစားလိုက်ကြပါဗျာ’

* * *

သွေးတွေ အန်ရင်း ကယောင်ကတမ်း လျှောက်ပြောချင်တာတွေ ပြောရင်း အသက်ထွက် သွားသော ကိုအောင်မိုးကို ကြည့်ကာ ကိုပြားကြီး အတန် ကြာအောင် ငိုနေမိသည်။ ပြီးတော့မှ အိမ်နီးချင်းများကို ခေါ်သည်။ ပျာပျာသလဲ လုပ်စရာတော့မလို၊ ကိုအောင်မိုး နေ့လား ညလား ဆိုတာ အားလုံး သိကြပြီး ဖြစ်သည်။

မောင်တိုးလေးကို လိုက်ရှာကြသည်။ နှစ်အိမ်ကျော် သုံးအိမ်ကျော် မှာ ဆော့ကစားနေရာက မောင်တိုးလေး ရောက်လာသည်။ အဖေ သေ နေတာ မြင်တော့ မောင်တိုးလေး ဖိနပ်ချွတ်ပေါ်က တရကြမ်းပြေး

တက်ကာ အဖေအလောင်းကို ဖက်ပြီး အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ငိုသည်။

‘အဖေရေ၊ သားလေးကို ထားခဲ့ပြီလားဗျ၊ သားလေးကို ချစ်တယ် ဆို အဖေရေ၊ မောင်တိုးလေး ဖေသားလေးလို့ ခေါ်ပါဦးဗျ၊ အမလေး အဖေရဲ့၊ အဖေ မရှိ၊ အမေ မရှိ၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမ မရှိနဲ့ သားလေး တစ်ယောက်ထဲ ပစ်ထားခဲ့ပြီလား အဖေရဲ့၊ အဖေပဲ မထားခဲ့နိုင်ဘူး ဆိုပြီးတော့၊ သားလေး တစ်ကောင်ကြွက် အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး ဆိုပြီးတော့၊ အခုတော့ ထမကြည့်တော့ဘူးလား အဖေရဲ့၊ ငါ မသေသေးဘူး၊ ငါ့သား လေးကို ဆေးကုပေးရဦးမယ်ဆို၊ အမလေး အဖေရဲ့၊ အဖေ တစ်ယောက် ထဲ မသေနဲ့ သားလဲ သေမယ်ဗျာ၊ သားလဲ အခု ချောင်းဆိုးရင် သွေး တွေ ပါနေပြီဗျ၊ သားလဲ လိုက်ခဲ့ပါ့မယ် အဖေရေ၊ သားလေးကို ဆေးကု ပေးမယ့် လူမှ မရှိတော့တာ၊ သားလဲ လိုက်ခဲ့မှာပေါ့ အဖေရေ၊ အမလေးဗျာ’

မောင်တိုးလေး ငိုရင်းက ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးသည်။ သူပြော သည့် အတိုင်းပဲ ချွဲသလိပ်တွေနှင့် အတူ သွေးတွေ ပါလာသည်။ သူ့ အဖေ ဘေးက ကြမ်းပေါက်ထဲကိုပင် ထွေးချသည်။

‘အဖေရေ၊ သားလည်း သွေးတွေ ပါနေပြီဗျ၊ သားလည်း လိုက်ခဲ့ မှာပေါ့’

အိမ်နီးချင်းတွေ မျက်ရည်လည်ကာ ငေးကြည့်နေကြသည်။ သူတို့ လည်း မတတ်နိုင်ပါ။ သူတို့အထဲမှာ မောင်တိုးလေးကို ဆေးကုပေးနိုင် မည့်သူ မရှိပါ။ စိတ်မခိုင်သူတွေ မျက်ရည်ကျကြသည်။ မျက်ရည်မကျ ချင်သူတွေ မျက်နှာလွဲ၍ နေလိုက်ကြသည်။

မောင်တိုးလေး၊ မောင်.... မောင်တိုးလေး။
မောင်တိုးလေးကို ဆေးကုပေးမည့်သူ မရှိပါ။

[မဟေသီ၊ ဩဂုတ်၊ ၁၉၉၄]

ကျန်းမာရေးလိုက်စားခြင်း

ကျန်းမာရေးကိုတော့ မလွဲမသွေ လိုက်စားမှ ဖြစ်တော့မည်။

လောကကြီးက မိမိကို လက်မခံချင်တော့သည့် လက္ခဏာတွေ တစ်နေ့တခြား တိုးပွားလာနေသည်။

နည်းနည်းလောက် လှုပ်ရှားလိုက်လျှင် လူက မောသည်။ ထမင်း တစ်ပန်းကန်လောက် စားပြီးလျှင် ဗိုက်ထဲသာမက လူတစ်ကိုယ်လုံးပင် ပြည့်ကျပ်ကာ အသက်ရှူ မဝချင်သလို ဖြစ်လာသည်။ ခန္ဓာကိုယ်မှာ အချိန်နှင့်အမျှ တိုးတက် ဖြစ်ထွန်းလာနေသည့် အဆီအသားတွေက ကိုယ်တွင်း စက်ယန္တရားများကို ဖိစီးနှိပ်စက်နေကြဟန် တူသည်။

ခန္ဓာဝန်လေးတယ် ဆိုသော စကားကို 'ကိုဘမောင်' သွား သတိ ရသည်။ သူများတွေ လေးပုံလေးနည်း သူမသိ။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကတော့ တကယ့်ကို လေးလံနေတာ အမှန်။ သူများတွေ မေးကြည့်လိုက်လျှင် ပေါင် တစ်ရာ၊ တစ်ရာနှစ်ဆယ်။ သူ့မှာတော့ ဘယ်ပေါင်ချိန်စက် တက်ချိန်

ချိန် တစ်ရာ့ခုနစ်ဆယ်၊ တစ်ရာ့ရှယ်ဆယ် တစ်ဝိုက်မှာသာ အမြဲ ရှိနေသည်။ ပေါင် ခြောက်ဆယ်၊ ခုနစ်ဆယ်လောက်ကို အပိုဆာဒါး ထမ်းပိုးနေရသည့် ကိစ္စ။

အစတုန်းကတော့ သူလည်း ပေါင်တစ်ရာ၊ တစ်ရာ့တစ်ဆယ် နှစ်ဆယ် ကြားလောက်မှာပဲ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ပိန်ပိန်ကိုင်းကိုင်း ကောင်လေးပေါ့။ ပိန်ပိန် ကောင်လေး ဝလာတော့ သဘောကျသည်။ ဗိုက်အရေပြားအောက်မှာ ကပ်လာသော အဆီလွှာလေးကို ကိုင်ကြည့်ရင်း ကိုယ့်ကိုကိုယ် ကျေနပ်သည်။ လူတွေက ဝလာတယ် ပြောလျှင် ကိုယ့်ကို ချီးမွမ်းတာပဲဟု ထင်သည်။

နဂိုက ပိန်ရှုံ့.ရှုံ့. ကျက်သရေ မရှိသည့်ရုပ်။ အခုမှ ပြည့်ပြည့်ဝဝ ခန့်ခန့်ညားညား သားနားလာသည်ဟု ကိုယ့်ကိုကိုယ် သုံးသပ်သည်။ ပေါင်ချိန် တစ်ရာ့နှစ်ဆယ်က တစ်ရာ့သုံးဆယ်၊ လေးဆယ်၊ ငါးဆယ်၊ ခြောက်ဆယ်၊ ခုနစ်ဆယ်၊ ရှစ်ဆယ်၊ ကိုးဆယ် တဖြည်းဖြည်း တက်လာတော့ဟာ လန့်လာပြီ။

ဗိုက်အရေပြားအောက်က အဆီလွှာလေးက အဆီပြင်အဆီခေါက်ကြီး ဖြစ်ကာ ကုန်း၍ ကွ၍ မရအောင် ထောက်ထားသည်။ အောက်ဘက် ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းတွေကိုပင် တော်တော်တန်တန် ငဲ့ကြည့်၍ မမြင်ရချင်တော့။ လူက အလိုလိုနေရင်း ရင်ဘတ်ကြီးကော့ကာ အသက်ပြင်းပြင်း ရှူထားသည့် အနေအထားမျိုးသို့ ရောက်လာသည်။ အတူ ထိုင်နေလျှင် သူများတွေက အေးအေးဆေးဆေး သက်သောင့်သက်သာ၊ ကိုယ့်ဆီက အသက်ရှူသံက အလကားနေရင်း တရှူးရှူး တရှဲ့ရှဲ့။ သူများ ပြေးတာနှင့် ကိုယ်ထိုင်နေတာ ပင်ပန်းတာချင်း အတူတူလောက် ဖြစ်နေသည်။ တစ်ခုခုများ ရုတ်တရက် ကမန်းကတန်း လှုပ်ရှားရလျှင် မောလို့ မဆုံး။ ရင်ဘတ်ထဲက အောင့်တက်ပြီး နာချင်သည်။

လက်စသတ်တော့ ကိုယ်က ခြေလက်အင်္ဂါ အစုံအလင်နှင့် မသန်မစွမ်းကြီး ဖြစ်နေသည်ကိုး။

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

ကိုယ့်အဖြစ် ကိုယ် စိတ်ညစ်နေရသည့် ကြားထဲ ဘေးလူတွေက တစ်ပြဿနာ။ ဝသည့် ကိစ္စကို နည်းမျိုးစုံနှင့် ဝေဖန်တိုက်ခိုက်လာ ကြသည်။

‘ဝတဲ့လူဟာ ပိန်တဲ့လူထက် အသက်နှစ်ဆယ်တိုတယ်’

ဘယ်ရမ်းကုက ပြောလိုက်သည့် စကားမှန်း မသိ။ ကိုယ့်ရှေ့ မျက်နှာ ပြောင်တိုက်ပြီး အဲသလို ပြောလာသည့် လူရိုင်းစိုင်းတွေ တွေ့ရဖူး သည်။

‘ခင်ဗျား သတိထားနော်၊ မတော်တဆ လေတွေ ဘာတွေ ဖြတ်နေ ဦးမယ်၊ ခင်ဗျား ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနဲ့ ပြုစုရတဲ့လူ သက်သာမှာ မဟုတ်ဘူး’

ဒီလိုလဲ အလိုလိုနေရင်း စေတနာလိုလို ဘာလိုလိုနှင့် ဆဲရေး သူမျိုးလည်း ရှိသည်။

‘အေးဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့လို ပိန်ပိန်ပါးပါး လူတွေပဲ လေဖြတ်ကြပါ၊ ပြုစုရတဲ့လူ သက်သာတာပေါ့’၊ ဆိုတော့ သူက စိတ်ဆိုးချင်သည်။

‘ကျုပ်က စေတနာနဲ့ ပြောတာ’ တဲ့။ သံပြတ်နှင့် ဆိုသည်။
သည်လိုပဲ....

ဝတယ်နော်၊ သတိထား။

ဝိတ်လေး ဘာလေး လျှော့ဦး။

အိတ်ဆာဆိုက်လေး ဘာလေး လုပ်ဦး။

ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက မတရားကြီး ဖြစ်လာပြီ။ သတိထားနော်။

ဝလာရင် ဆီးချို၊ သွေးတိုး၊ နှလုံး အကုန်လုံး ဝင်လာတာ။

ဘာတွေလဲဗျ။

ဝတာနဲ့ပဲ ချက်ချင်း သေရတော့မလား။ ကိုယ့်ရှေ့မှာ ပိန်တာရိုး တွေ တဖြုတ်ဖြုတ် သေနေကြတာ ဘယ်သွားထားမလဲ။ ကြံတော သွား ကြည့်စမ်းပါ။ ဝဝကြီး ခန့်ခန့်ကြီး စန့်နေတာ ဘယ်နှစ်ယောက် တွေ့ရ သလဲ။ ပိန်ကပ်ကပ် ပြားချပ်ချပ်တွေပဲ များတယ် မဟုတ်လား။

မိတ်ဆွေဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက မေတ္တာနဲ့ ဝေဖန် တိုက်ခိုက်ကြတာ

ထားဦး။ သူစိမ်း တရံဆံတွေဆီမှာလည်း သည်ဝသည့် ကိစ္စက အမြဲ ပြဿနာ တက်နေရသည်။

‘ဆရာ ဖြည်းဖြည်း တက်ပါ’ တဲ့။ ချိန်နေကျ ပေါင်ချိန် စက်သမား က သတိပေးသည်။

‘ဟေ့ ဒီမှာ မင်းပေါင်ချိန်စက် ကျိုးသွားရင် မင်းကို ငါ အလျော် ပေးစရာ မလိုဘူး၊ ငါ့ကို အရှက်ကွဲအောင် လုပ်တဲ့အတွက်သာ မင်းက နှစ်နာကြေး ပေးရမှာ၊ မင်း စက်ကောင်းကောင်း ဝယ်ထားကွ’

ကိုဘမောင်က ပြောသည်။

အပ်ချုပ်ဆိုင်သမားက သူများထက် ပိတ်စ တစ်တောင် နှစ်တောင် ပိုတောင်းသည်။ ပြီးတော့ သူကပဲ ရယ်ချင်သလိုလို။ အင်္ကျီပုံစံ မကျတာ သူ့အပြစ် မဟုတ်သလိုလို။ သူ ချုပ်ပေးတာနဲ့ လိုက်အောင် ကိုယ့်ခန္ဓာ ကိုယ်ကပဲ ပုံပြောင်းပေးရမလိုလို။

ပြဿနာ အတက်ဆုံးက ကားစီးသည့် နေရာ။ အထူးသဖြင့် ညဘက် စီးရသည့် ကြားကား သေးသေးလေးတွေ။

နိုင်ငံခြားမှာ လင်မယားနှစ်ယောက်၊ ကလေး တစ်ယောက်နှင့် ခွေးတစ်ကောင် စီးဖို့ လုပ်ထားသည့် ကားသေးသေးလေးကို ရှေ့ခန်း နှစ်ယောက်၊ နောက်ဘက် ဘေးတန်း ခုနစ်ယောက်၊ အလယ်ငါးယောက်၊ နောက်တွယ် ငါးယောက်၊ ခေါင်မိုး လေးငါးခြောက်ယောက် တင်ချင်ကြ သည်။ ကားထဲကို လူတွေ ပိတ်ရိုက် ထည့်သည့်အခါ ကိုဘမောင်လို လူတွေက ပြဿနာ ဖြစ်လာသည်။

တစ်ခါတလေ ရှေ့ခန်းနား ယောင်မှားပြီး မကပ်လိုက်နှင့်။ ဆရာ ရှေ့ခန်း လူရှိတယ်တဲ့။ ရှေ့ခန်း စီးမယ့် လူက ဘယ်နေမှန်း မသိ။ ကိုယ့်ကို မောင်းထုတ်သဖြင့် ရှက်ရှက်နှင့် နောက်ဘက် အသာ ပြန်လှည့် လာရသည်။

တစ်ခါတလေ ဘယ်သူမှ မမေးဘဲ ရှေ့ခန်းထဲ ခပ်တည်တည် ဝင်ထိုင်တော့ ဒရိုင်ဘာက မေးသည်။

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

‘နောင်ကြီး၊ နှစ်ယောက်တွက် ပေးပါလား၊ နောက်လူ မတင် တော့ဘူး’ တဲ့။

ဘာလဲဟ။

ဝတာတစ်ခုတည်းနဲ့ လူလူချင်း မတရား အနိုင်ကျင့်ခံနေရပါလား။

နောက်ဘက် ဘေးတန်းကျတော့လည်း ကိုယ်ဝင်ထိုင်ရင် စပယ် ယာက မျက်နှာပျက်ချင်သည်။ ‘ဒီဘက်ခြမ်းတစ်ယောက် လိုသေးတယ်၊ တစ်ယောက် တစ်လက်မစီ ကပ်ပေးပါ၊ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးတွေ အတင်းဖြဲကား မထိုင်ပါနဲ့၊ နည်းနည်းစီ ရွှေ့ပေးပါ’ တဲ့၊ ဒါတွေက ကိုယ့်ကို ပေါ်တင်ကြီး စောင်းပြောတာပဲ။

အတူစီး ခရီးသည် အချင်းချင်းထဲကလည်း တချို့က ပြောချင် ပြောသေးသည်။ ‘ဝတဲ့လူပါတာကိုး’။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဝတာ အပြစ် တစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ လူပိန် လူဝ ပြဿနာ။ အသားအရောင် ခွဲခြားမှု တိုက်ဖျက်ရေးတို့၊ လူလူချင်း တန်းတူ ညီမျှရေးတို့၊ လူများစုက လူနည်း စုကို အနိုင်မကျင့်ရေးတို့ လုပ်နေချိန်မှာ ကိုဘမောင်တို့က လူပိန်တွေဆီ မှာ အနှိမ်ခံနေရသည်။

လူဝ အခွင့်အရေး ကာကွယ်ဖို့ အသင်းအဖွဲ့ ထူထောင်ရရင် ကောင်းမလား။ အဖွဲ့အနေနှင့် ပြောရလျှင် ထိရောက်မည်။ အားရှိမည်။ ကားဂိတ်တွေမှာ လူဝပြဿနာ ဖြေရှင်းရေးအတွက်ညှိနှိုင်းဆောင်ရွက် နိုင်မည်။ အကြံဉာဏ်ကောင်းတွေ ပေးနိုင်မည်။

ဥပမာ ဆိုပါတော့၊ ကားခကို လူတစ်ယောက် ဘယ်လောက် ဆိုတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ကုန်ပစ္စည်းများလို အလေးချိန်နှင့် တောင်းရန်။ တစ်ပေါင် ဘယ်လောက်နှုန်း။ ပိန်တဲ့လူ ပိန်တဲ့ အလျောက်၊ ဝတဲ့လူ ဝတဲ့ အလျောက် တောင်းကြ။ ဒီလိုဆိုလျှင် ဝတယ်ဆိုပြီး မျက်စောင်းထိုး စရာ လိုတော့မည်မဟုတ်။

သို့သော် ဒီအခါကျတော့လည်း ဒီလူတွေ ပေါင်ချိန်ခိုးတာနှင့် ကားဂိတ်မှာ နေ့တိုင်း ပြဿနာ တက်လိမ့်ဦးနည်။ ‘ကျွန်မက ပေါင်ခုနစ်

ဆယ်တည်း ရှိတာ၊ ရှင်တို့ပေါင်ချိန်စက်နဲ့ကျမှ ကိုးဆယ်ကိုးပေါင် ဖြစ်နေ တယ်။ မရဘူး၊ ပေါင်ခုနစ်ဆယ်ဖိုးပဲ ပေးမယ်' ဘာညာနှင့် မကျေနပ် သံတွေ ညံလာနိုင်သည်။ ဒီလိုနှင့် နောက်ဆုံးတော့ နဂိုပုံစံပဲ ပြန်ရောက် လိမ့်မည်။

အင်း

လူပိန်ကြီးစိုးတဲ့ လောကကြီးကိုး။ ကိုယ်က လူနည်းစု ဖြစ်နေတော့ ခံပေါ့။ ကျုံ့ပေးဆို ကျုံ့ပေးလိုက်ပေါ့။ တိုးပေးဆို တိုးပေးလိုက်ပေါ့။ စိတ်တိုတိုနဲ့ ဆောင့်တိုးလိုက်သည့်အခါ ဘေးတန်းထိပ်မှာ ရှိနေသည့် ကိုယ့်နံဘေးကလူ အင့်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သံပေါင်တွေ ဘာတွေနှင့်များ ဆောင့်မိသွားသေးသလား မသိ။

'ဆောရီးဗျာ' လို့ ခပ်မြန်မြန် တောင်းပန်လိုက်ရသည်။ ဟိုလူ ဘာမှ ပြန်မပြော။ ငြိမ်နေသည်။ ကျေနပ်ပုံတော့ မရ။ ဗလအားကိုးနှင့် အနိုင်ကျင့်သည်များ ထင်မလား မသိ။ အင်း ကိုယ်တောင် လူဝ အခွင့် အရေး တွေးနေတော့ သူလည်း လူပိန်တွေ စုပြီး ကုလသမဂ္ဂတက်တိုင် ဖို့ စဉ်းစားချင် စဉ်းစားနေနိုင်သည်ဟု တွေးမိသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ကိုဘမောင် သံဝေဂ ရပါသည်။ တရားရှာ ကိုယ်မှာတွေ့ ဆိုသလို ပြဿနာရဲ့ အရင်းအမြစ်က ငါဖြစ်နေပါကလား လို့ ကိုဘမောင် စိတ်လျှော့ပြီး တွေးသည်။ သူလို ငါလို နေရင်း ထိုင်ရင်း နဲ့ သူက မဝ ငါက ဝလာတာ ဖြစ်ပေမယ့် ဒီကိစ္စ ငါ့အပြစ်လိုပဲ ထား လိုက်ပါ့မယ်ဟု ကိုဘမောင် ကိုယ့်ကိုကိုယ် နားချသည်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ကိုဘမောင်တစ်ယောက် မိမိကိုယ်တိုင် မစွမ်းမသန် ဘဝမှ လွတ်မြောက် ရေးအတွက်ရော၊ မိမိနှင့် တွေ့ဆုံဆက်ဆံရသူ လူအပေါင်းတို့ စိတ်ချမ်း သာ ကိုယ်ချမ်းသာ ရှိကြရေးအတွက်ပါ ရည်ရွယ်ပြီး ဒီကနေ့က စတင် ကာ ကျန်းမာရေးကို အကြီးအကျယ် လိုက်စားတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့ သည်။

အဓိက ဦးတည်ချက်က ကိုယ်အလေးချိန် လျော့ကျရေး။

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

တလောတုန်းက သူဖတ်မိသည့် စာအုပ် တစ်အုပ်ထဲမှာ ပုံမှန် ကျန်းမာသူ တစ်ယောက် ရှိသင့် ရှိထိုက်သည့် ကိုယ်အလေးချိန် စာရင်း တစ်ခု ပါသည်။ ကိုဘမောင် အရပ်က ငါးပေခုနစ်လက်မ။ သူ့အရပ်သည် ပေါင်ချိန် ၁၄၀ လောက်ပဲ ရှိသင့်သည်ဟု ၎င်းစာရင်းဇယားက ဆိုထား တာ သူ မှတ်မိသည်။ လက်ရှိ သူ့အလေးချိန်က ပေါင် ၁၈၀ ဝန်းကျင်မှာ။ အတိအကျတော့ သူမပြောနိုင်။ ပေါင်ချိန်စက်တွေက အမျိုးမျိုး။ တစ်ခုမှ သေသေချာချာ မှန်ပုံမရ။ တစ်ခါတုန်းက လမ်းဘေး ပေါင်ချိန်စက်တောင် မဟုတ်၊ လုပ်ငန်းဌာနတစ်ခုမှာ စက် သုံးလုံး တန်းစီချထားတာတွေ တွေ့ တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး တက်ချိန်ကြည့်သည်။ ၁၇၆၊ ၁၈၀၊ ၁၈၃ တဲ့။ စက်သုံးလုံးက သုံးမျိုး ပြောသည်။ အဲဒီတော့ ကိုယ့်ပေါင်ချိန်ကိုယ် တိတိ ကျကျ ပြောနိုင်ဖို့ ခက်သည်။

သို့သော် ဘာပဲပြောပြော ကိုယ်အလေးချိန် ပုံမှန် ရောက်အောင် ဆိုလျှင် ပေါင် လေးငါးဆယ်လောက်တော့ လျှော့ချရလိမ့်မည်။ ဘယ်လို လျှော့မည်လဲ။

နောက်တတ် ပြောင်တတ်သော မိတ်ဆွေ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ပြောတာ သတိရသည်။ အမျိုးသမီးက အင်မတန် ပိန်သည်။ သူ နိုင်ငံ ခြားကို ဌာနဆိုင်ရာ ကိစ္စနှင့် သွားတော့ ဟိုမှာ တွေ့ရသည့် အမျိုးသမီး တွေ သူပိန်တာကို သဘောကျလွန်း၍ မေးသည်။ အေးရိုးဗစ်နည်းလား၊ ယောဂနည်းလား၊ ဒါမှမဟုတ် အရှေ့တိုင်းက တခြား လျှို့ဝှက်နည်းများ လား မေးတော့ သူက ‘မိုင် မက်သဒ် အစ်(စ) မီးယပ်’ လို့ ပြောခဲ့သည့် အကြောင်း။ သူ့နည်းက အလွန်လျှို့ဝှက်နည်း၊ သားစဉ်မြေးဆက်က လွဲလို့ တခြား ဘယ်သူမှ လက်ဆင့်မကမ်းနိုင်သည့် နည်း ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုခဲ့သည် ဆို၏။

အတော်နောက်သည့်မိန်းမ။

ကိုဘမောင်ကတော့ ယောကျ်ား ရင့်မကြီး တစ်ယောက်လုံးဖြစ် နေသဖြင့် သူ့နည်းကို အားကိုးနိုင်စရာမရှိ။

အရိုးပေါ် အရေတင်တွေ အကြောင်း စဉ်းစားသည့်အခါ အော့
ဝေစ်အကျဉ်းစခန်းက ဂျူးတွေကို သွားမြင်သည်။ လူဆိုတာ အစာရေစာ
ပြတ်လျှင်တော့ မလွဲမရှောင်သာ ပိန်ရသည်ပဲ။

ခန္ဓာကိုယ်မှာ လိုအပ်နေတာထက် ပိုစားသဖြင့် ဝလာသည်။
လိုတာထက် လျော့စားလျှင် ပိန်သွားမည်။ များများလျော့လျှင် များများ
ပိန်မည်။ လုံးဝ မစားလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းရုပ် ပေါက်လာမည်။ သို့သော်
အစား လျော့စားဖို့ အကြောင်းတွေးရုံနှင့်ပင် မခံချိ မခံသာ ဖြစ်လာသည်။

အမှန်တော့ ကိုဘမောင် စောစောကတည်းက အစားအသောက်
ကိစ္စကို တတ်နိုင်သမျှ ထိန်းချုပ်လာခဲ့သည်ပဲ။

တစ်နေ့က စားသောက်ဆိုင်မှာ တစ်ဘက်ဝိုင်းက လူတွေ ဝက်
သားပေါင်း မှာစားတာ မြင်တော့ သူ စိတ်မသက်မသာ။ အဆီများများ
အသားနည်းနည်း ဝက်သားတုံးကြီးကို နူးအိနေအောင်ပေါင်းကာ ဆင်း
ဒဝစ်ချ်ပေါင်မုန့်လို ပါးပါးလှီးထားတာ တစ်လွှာလောက် တူနဲ့ ညှပ်ပြီး
ရှုခပ်ခနဲ ပါးစပ်ထဲ ထည့်လိုက်ရလျှင် ရှိလိုက်မည့်အရသာ။

သူ့သူငယ်ချင်း အစားသမားတစ်ယောက်ဆိုလျှင် ဝက်သားပေါင်း
ကို ဝက်သားပေါင်းလိုပင် မခေါ်။ မြင်ရတာ စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်း
လွန်းလို့ ဆိုပြီး ‘ကျက်သရေ’ဟုပင် နာမည်ပေးထားသည်။ ဟိုတုန်း
ကတော့ သူတို့တတွေ ကျက်သရေတွေ တစ်ပွဲပြီး တစ်ပွဲ အားရပါးရ
စားခဲ့ကြသည်။ အခုတော့ လူတကာက ကိုယ့်ကို ဗိုက်ထဲမှာ ‘အဆီတွေ
အဆီတွေ’ ဟု လက်ညှိုးထိုးနေကြတာ ဆိုတော့ လူက သွေးလန့်သလို
ဖြစ်နေသည်။

‘ဗိုက်ထဲက အဆီတွေ ရင်ဘတ်တက်လာပြီး နှလုံးသွေးကြောမှာ
သွားပိတ်ရင် မလွယ်ဘူး၊ တခြား ရောဂါတွေကမှ နာတာရှည် ဖြည်းဖြည်း
ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒီရောဂါက တကယ့်ကွေးသောလက် မဆန့်မီအစစ်၊
ရင်ဘတ်ဖိပြီး ဂန့်သွားတာ’

အဲသလို ပယ်ပယ်နယ်နယ် ပြောကြသည့် စကားတွေ နားထဲမှာ

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

စွဲနေတာဆိုတော့ ကျက်သရေကို မြင်လျှင် စားချင် စိတ်ထက် ကြောက် စိတ်က ပိုနေသည်။ စားသောက်ဆိုင်မို့သာ သည်းခံနေရသည်။ အိမ်မှာ သာဆိုလျှင် ‘ယူသွားစမ်းကွာ၊ ယူသွားစမ်း၊ ခပ်ဝေးဝေး သွားစားကြ’ ဟု ငေါက်ငမ်း ထုတ်မိမှာ သေချာသည်။

တချို့ကတော့ ပြောကြသည်။ စားချင်ရာ ကြိုက်သလောက် စားပြီး မဝသည့်နည်းတဲ့။ မဖြစ်နိုင်တာ။ ဒါပေမယ့် သေသေချာချာ မေးကြည့် တော့ နည်းလမ်း တစ်ရပ် အနေနှင့် သုံးချင်သည် ဆိုလျှင်ကား သုံး၍ရ သည်။ သို့သော် စိတ်ညစ်စရာ။

အစာတွေ နာနာစား။ ဗိုက်ထဲ ရောက်တော့မှ လက်ညှိုးထိုး အန်ပစ်တဲ့။ မကောင်းပါဘူး။ ရှက်စရာ။ လူလည်း သိက္ခာကျသည်။ အစာ အဟာရ ဆိုတာကိုလည်း အရိုအသေ ကင်းမဲ့ရာ ရောက်သည်။

တချို့ကတော့ အစာစား။ ဝမ်းနှုတ်ဆေး စားတဲ့။ စားသမျှအစာ အဆီအသား မဖြစ် ဟိုအထဲ အကုန်ပါ ဆိုသောနည်း။ လူ့ခန္ဓာကိုယ် ယန္တရားကို အလွဲသုံးစား လုပ်ရာ ရောက်လှသည်။

ကိုဘမောင် ဒီနည်းတွေကို လုံးဝ ထည့်စဉ်းစား၍ မရ။

တချို့ကလည်း ပြောသည်။ အစာ မစားချင်အောင် လုပ်ပေး သည့် ဆေး၊ ခံတွင်းပျက်တဲ့ ဆေးတဲ့။ စိတ်ကကို မစားချင်တော့ဘူး။ အဲဒီတော့ ဒီဆေးမှန်မှန်စားရင် တဖြည်းဖြည်း ပိန်လာမယ်တဲ့။

အင်း ဒါလည်းပဲ ကိုဘမောင် သိပ်မကြိုက်။ လူ့ဘဝရဲ့ ရှားပါးလှ သော ချမ်းသာ သုခများထဲမှာ ချိုချဉ်ဖန်ခါး အရသာလေးများကို ခံစား ရခြင်းသည်လည်း တစ်ပါး အပါအဝင်ပဲလို့ သူမြင်သည်။ များများ မစား ဖြစ်အောင်သာ တစ်နည်းနည်း ထိန်းရမည်။ စားသမျှ အာဟာရလေး ကိုတော့ မြိုးမြိုးမြက်မြက် အရသာ ခံလိုက်ချင်သည်။ တစ်လုပ်ပဲ စားရ စားရ တစ်စွန်းပဲ စားရ စားရ။ ပြီး လူ့သဘာဝကို ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန် ဖြစ်အောင်တွေ လုပ်တာ သူ သိပ်မကြိုက်။ တစ်နေ့ကျရင် တစ်နည်းနည်း ဒုက္ခကြီးနိုင်သည်ဟု သူမြင်သည်။

သူသိပ်ကြိုက်သည့် အဆိုတော်မ ကာပင်တာ။ ဆေးတွေ စားလို့ ဆိုလား၊ ဘာကြောင့်လားမသိ။ အနီရက်ဆီးယား နာဗိုးဆား ဆိုတာ အစာလုံးဝ မစားချင်တဲ့ ရောဂါ၊ ခံတွင်းအပျက်လွန်တဲ့ ရောဂါနဲ့ နဂိုရုပ် ရေ လှလှပပ တဖြည်းဖြည်း မျက်ချောင် ပါးချောင်ကျ အော့စဝစ်ရုပ် ပေါက်ပြီး နောက်ဆုံး သေပါရောလား။

ဒီလိုနဲ့ နောက်ဆုံးတော့ ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်ခြင်းသာ အကောင်းဆုံးဆိုတဲ့ စာတစ်ပုဒ်ကို ကိုဘမောင် နှစ်သက် လက်ခံဖြစ်လိုက် သည်။

အစာငတ်ခံသော နည်းနှင့်ဖြစ်စေ၊ လက်ညှိုးထိုး အန်ခြင်း၊ အစာ မကြေမီ ဝမ်းနှုတ်ခြင်း စသည့် နည်းများဖြင့် ဖြစ်စေ၊ ခန္ဓာကိုယ်ကို အာဟာရ ပြတ်အောင် လုပ်သည့် အခါ လူပိန်တာ မှန်သည်။ သို့သော် အဆီတွေသာ ပိန်သည် မဟုတ်၊ အသားတွေလည်း ပိန်သည်။ ကြွက်သား တွေ ကြုံလိုသေးကွေးကာ လူက ခွန်အား မရှိ ဖြစ်လာသည်။ ဝ နေ တုန်းကမှ အကောင်းသား၊ ပိန်လာမှ လူပိန်ချည့်နဲ့ ဖြစ်ကာ မစွမ်းမသန် ဖြစ်လာပြီး ရောဂါဘယတွေ ဝင်နိုင် ဒုက္ခရောက်နိုင်သည်။ ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်ခန်းများ လုပ်သည့်အခါမှာတော့ ခန္ဓာကိုယ်ကြွက်သားတွေ လှုပ်ရှားရသဖြင့် ကြီးထွားသန်မာသည်။ စားသမျှ အာဟာရသည်လည်း အဆီမဖြစ်၊ ကြွက်သားတွေ ကြီးထွားဖို့ပဲ ဖြစ်လာသည်။ လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်သည့်အခါ ခန္ဓာကိုယ်မှ သုံးစွဲနှုန်း တိုးတက်လာသည့်အတွက် အစာများ များ စားသော်လည်း လူက ဝ မလာ စသဖြင့် အဲဒီစာပုဒ်က ဆိုသည်။

ကိုဘမောင် သဘောကျသည်။ ကျန်းမာမည်။ ကြံ့ခိုင်မည်။ အားရှိမည်။ အစားလည်း လျော့စရာ မလို။ အဲဒီတော့ လေ့ကျင့်ခန်းပဲ သူ လုပ်တော့မည်။ သို့သော် ဘာလေ့ကျင့်ခန်း လုပ်မည်လဲ။ စာထဲ လိုက်ရှာ ဖတ်ရင်း နောက်ဆုံးတော့ သူလို လူမျိုးအတွက် စတင်ရန် အကောင်းဆုံး လေ့ကျင့်ခန်းသည် လမ်းလျှောက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ကိုဘမောင် တွေ့ရှိလိုက်သည်။

လှသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

အစ ပထမမှာ သိပ်အဝေးကြီးတော့ မဖြစ်။ တဖြည်းဖြည်းမှ မြင့်ရမည်။ ဘယ်လောက် လျှောက်မည်လဲ။

သူ့အိမ်သည် အဝေးပြေးဂိတ်ရှိရာ စော်ဘွားကြီးကုန်းလမ်းဆုံနှင့် မလှမ်း မကမ်းမှာ ရှိသည်။ အိမ်မှ နေ၍ စော်ဘွားကြီးကုန်း လမ်းဆုံ သို့သွား။ ထို့နောက် လေဆိပ်အဝင် ဆယ်မိုင်ကုန်းထိပ်အထိ လျှောက်။ ပြီး အိမ် ပြန်လာ။ ဒါဆို အတော်ပဲ။

နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာ ကိုဘမောင် ခြောက်နာရီလောက် အိပ်ရာ က ထကာ ဇနီးသည် ဖျော်ပေးသည့် လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်သောက်၊ ပဲပြုတ်နှင့် နံပြားကလေး စားကာ ‘ငါ လမ်းလျှောက်ဦးမယ်’ ပြောပြီး အိမ်က ထွက်လာခဲ့သည်။

မနက်စောစော ထနေကျ မဟုတ်သဖြင့် ထိုင်းထိုင်းမှိုင်းမှိုင်း။ ဗိုက်ထဲ အစာလေးလည်း ဝင်သွားသဖြင့် နည်းနည်း လေးလေးလံလံ ဖြစ်နေသည်။ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်ရင်း စော်ဘွားကြီးကုန်း ကားဂိတ်နား ရောက်လာသည်။ ဆယ်မိုင်ကုန်းဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ တော်တော် ဝေးသေးသည်။ မနည်းလျှောက်ရမှာပါကလား။ အင်းလေ ဒီလိုပဲ ဖြည်း ဖြည်း လျှောက်ရင်း ရောက်သွားမှာပေါ့။ ဘယ်အချိန် ရောက်ရမယ်လို့ သတ်မှတ်ချက် ရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ ဟု တွေးကာ ဟိုငေး ဒီငေး၊ ခုခေတ်မှ ပေါ်လာသည့် စတိုးဆိုင်သစ်ကလေးတွေ ရှေ့နား ရပ်ကြည့်သည့်အခါ ကြည့်နှင့် ဆယ်မိုင်ကုန်း ရောက်သွားသည်။

အင်း၊ ဆယ်မိုင်ကုန်းတော့ ရောက်ပြီ။ ပြန်ရဦးမည် ဆိုပြီး လှည့် အပြန်။ ဟင်းရည်အိုးက အငွေ့တထောင်းထောင်းနှင့် မုန့်ဟင်းခါးသည်ကို သွားတွေ့သည်။ စောစောစီးစီးဆိုတော့ ဆိုင်က သပ်သပ်ရပ်ရပ်။ အကြော် တွေကလည်း စုံလှသည်။ တစ်ပွဲလောက်တော့ စားလိုက်မယ်လေ။ လမ်း လည်း လျှောက်ထားတာပဲ ဆိုပြီး မုန့်ဟင်းခါး တစ်ပွဲစားသည်။ ပြီး ဆယ်မိုင်ကုန်း ကုန်းဆင်းက ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်သည့်အခါ ခြေသလုံးတော့ အတောင့်သား။ သို့သော်

လူက ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း မရှိ။ ညောင်းညောင်းညာညာကြီး ဖြစ်နေသည်။
 မိန်းမကလည်း ဆီးမေးသည်။
 ‘လမ်းလျှောက်တာကလဲ ချွေးလေး သံလေးလဲ မထွက်ပါလား’
 တဲ့။

အင်း ဟုတ်တယ်။

လျှောက်ပုံ လျှောက်နည်း နေရာမကျသေးဘူး။

ရေမိုးချိုးပြီးသောအခါ စာအုပ်စာတမ်းတွေ သေသေချာချာ ပြန်
 လည် ရှာဖွေ ဖတ်ရှုကြည့်ရသည်။ ဟုတ်သည်။ ဟိုငေး သည်ငေးနှင့်
 လျှောက်နေ၍ မရ။ စိတ်ပါ လက်ပါ အားတက်သရော တစ်ကိုယ်လုံး
 လှုပ်ယမ်း လျှောက်ရမည်။ မြန်ရမည်။ သွက်ရမည်။ ချွေးထွက်ရမည်။
 အသက်ရှူ မြန်လာစေရမည်။ မောပန်း သွားစေရမည်။ အဲဒါမှ ကျန်းမာ
 ရေးအတွက် လမ်းလျှောက် လေ့ကျင့်ခန်းအစစ်။ ညနေကျမှ သည်နည်း
 အတိုင်း လျှောက်ကြည့်ဦးမယ်ဟု ကိုဘမောင် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ညနေ ငါးနာရီမှာ ကိုဘမောင် တစ်ခေါက် ထပ်ထွက်သည်။
 ပုဆိုးတိုတို ဝတ်ကာ ခပ်သုတ်သုတ်နှင့် လျှောက်လာသော ကိုဘမောင်ကို
 မြင်တော့ လမ်းထဲက လူတစ်ယောက်က လှမ်းမေးသည်။ ‘ကိုဘမောင်
 ရေးကြီး သုတ်ပျာနဲ့ ဘယ်လဲဗျ’ တဲ့။ ကိုဘမောင် အရှိန်ပျက်သွားသည်။
 ‘ဒီနားလေးပါဗျာ’ ဟုပြောကာ နဂိုခြေလှမ်းမျိုး ပြန်ပြင်ပြီး လျှောက်ခဲ့
 သည်။ နောက်တစ်လမ်း ရောက်တော့မှ ဘေးဘီကြည့်ကာ ခပ်သွက်သွက်
 ပြန်လျှောက်သည်။

ပြည်လမ်းမကြီးပေါ် ရောက်တော့ ဘယ်သူ့မှ ဂရုစိုက်စရာ မလို
 တော့ပြီ။ ပုဆိုးကို ပိုတိုအောင် ပြင်ဝတ်လိုက်ပြီး ပို၍ ခပ်သုတ်သုတ်
 လျှောက်သည်။ အမယ် အဟုတ်သား။ လမ်းမြန်မြန်လျှောက်ရတာ အရသာ
 အရှိသား။

ပိုအရှိန်တင်၊ ပိုမြန်မြန် လျှောက်သည်။ ဘေးလူတွေကို ထိမထင်၊
 ခပ်သွက်သွက် လျှောက်ပစ်လိုက်သည်။ လူတွေရဲ့ အထင်အမြင်ကို ဂရု

လှသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

စိုက်မနေနဲ့၊ ကျန်းမာရေး ဆိုတာ အသက်ရှည်ဖို့ လုပ်တဲ့ ကိစ္စ။ ဒီကိစ္စ မျိုးမှာ ရှက်နေစရာ မလိုဘူး။ အသက်နဲ့ အရှက်ကို လဲတယ်ဆိုတာ တခြား နေရာမှာ သွားလဲ။ ကျန်းမာရေးကိစ္စမှာ ဒီစကားကို ပြောင်းပြန် ကျင့်သုံး ရမယ်။

ကိုဘမောင် နောက် တစ်ထစ် အရှိန်တင်ပစ်လိုက်သည့်အခါ ငေးတေး ငိုငံတိုင် လျှောက်လာသည့် ခွေး တစ်ကောင်နှင့် တိုက်မိမလို ဖြစ်သွားသည်။ ခွေးလန်ပြေးပြီး မလှမ်းမကမ်းရောက်မှ သူ့ကို စောင်းငဲ့ ကြည့်သည်။ ဘယ်လိုလူလဲ ဆိုသည့် သဘော။ လူကိုတောင် အရေးမစိုက် မှတော့ ခွေးလောက် ဘာထည့်စဉ်းစားစရာ လိုမည်နည်း။ ကိုဘမောင် ကိုယ့်လမ်းကိုယ် ဆက်လျှောက်သည်။ ဆယ်မိုင်ကုန်းက အသာလေးပဲ။ ခဏချင်း ရောက်သွားသည်။

ချွေးလေး ဘာလေးလည်းထွက်။ အသက်ရှူတွေ ဘာတွေမြန်။ အမယ် အဟုတ်သား။ အားသွန်ခွန်စိုက် လုပ်လိုက်ရသည့် အရသာလေး သူ ခံစားလိုက်ရသည်။ ကုန်းထိပ်မှာ အသက်ပြင်းပြင်း ရှူတာ ရှိုက်တာ တွေ လုပ်ကြည့်ပြီးနောက် ပေါ့ပါး သွက်လက်စွာ သူ ပြန်လှည့်လာခဲ့သည်။ သူ အားတက်နေသည်။ နောက်နေ့တွေ တဖြည်းဖြည်း တိုးလျှောက်မည်။ နေ့တိုင်း နည်းနည်းတိုးလျှောက်။ တစ်ပတ်လောက် ဆိုလျှင် မရမ်းကုန်း လမ်းဆုံအထိ ရောက်မည်။ အဲသည်နောက် ကမ္ဘာအေး။

လမ်းလျှောက်သမား ကိုဘမောင်။ ခြေလျင် ဘမောင်။ ကျန်းမာ ရေး အရမ်းကောင်းသူ။ ပေါင်ချိန် ၁၉၀ မှ ၁၄၀ ထိ ကျအောင် ချပစ် လိုက်သူ။ လူတွေ အားကျ အတုယူရမည်။ မိတ်ဆွေတွေ အရမ်းအံ့ဩ ချီးကျူးကြမည်။ ကြားကားမှာ ဘာပြဿနာ ပေါ်စရာ မလိုတော့။

သည့်ထက် အရှိန်ပိုတက်လာလျှင် ရန်ကုန် အင်းစိန်ကို ကား မစီးဘဲ မနက်စောစော လမ်းလျှောက်လာ၊ ညနေစောစော လမ်းလျှောက် ပြန် ဆိုတာမျိုးပင် လုပ်နိုင်မည်။ အာဂဘမောင်။

ဒီလိုတွေ့လာရင်း ရုတ်တရက် လမ်းဘေးက လှလှသန့်သန့်

ဆိုင်ကလေးကို အာရုံပြုမိသည်။ အဆင်အပြင်က သပ်ရပ်သည်။ ခေတ်မီသည်။ ကြော်ငြာဆိုင်းဘုတ်တွေ၊ ရောင်စုံပိုစတာ ကားချပ်တွေနှင့် မျက်စိပသာဒ ရှိလှသည်။ မနက်ကတည်းက သူ သည်ဆိုင်ကို မြင်ခဲ့သည်။ မနက်က လူမရှိ၊ ယခုမှ စည်ကားနေသည်။ ဘီယာရသည်၊ အခြားယမကာ မျိုးစုံ ရသည်။

ဆိုင်လေးက ဝင်ချင်စရာ၊ ရမ်နှစ်ပက်လောက် ဝင်သောက်ကြည့်ရလျှင် ကောင်းမည်။ ရမ်နှစ်ပက်၊ ရေခဲနှင့် ဆိုဒါ။ ကြာကြာ ထိုင်နေ၍ မဖြစ်။ လမ်း ဆက်လျှောက်ရမည်။ သို့သော် ပိုက်ဆံရှင်းရန် စားပွဲထိုးလေးကို ခေါ်တော့ ဆိုဒါတွေ ပိုနေတာ မြင်ပြီး နှစ်ပက် ထပ်ပေးစမ်းပါဟု မှာသည်။ နောက်မှာသည့် နှစ်ပက်ကို ခပ်သွက်သွက် သောက်ပြီး ဆိုင်မှ ထွက်လာသည်။

ပလက်ဖောင်းပေါ် ရောက်တော့ ပုဆိုးတိုတို ပြင်ဝတ်တာ အိမ်ဘက်ဦးတည်ပြီး စလျှောက်သည်။ အပြန်က ကုန်းဆင်းလည်း ဖြစ်တော့ ချက်ချင်း အရှိန်ရသည်။ ရှေ့က လူတွေကို လွှားခနဲ လွှားခနဲ ဖြတ်ကျော်သွားသည်။ စိတ်ထဲတွင်ကား တစ်ကိုယ်တည်း ကျိတ်ပြုံးလျက်။

ခဏကြာတော့ အပြုံးရိပ်က နှုတ်ခမ်းထက်သို့ပါ တက်လာသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်က လာသူတွေ ကြည့်သွားကြသည်။ ကြည့်ကြတာ သိပေမယ့် သူက အသာပင်။

သည်အခိုက် လမ်းတစ်ဘက်ခြမ်းမှ ထူးခြားသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကို သူလှမ်းမြင်သည်။ ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်။ သူ့ထက်ပင် ဗိုက်ရွဲသေးသည်။ ဗိုက်သာမက ကုပ်ပိုးပါ တက်နေသည်။ သို့သော် အဆင်အပြင်က ပထမတန်းစား။ စပို့ရှပ် အဖြူရောင်နှင့်။ ဒူးထိ ဘောင်းဘီတိုအဖြူနှင့်။ လမ်းလျှောက် ရှူးဖိနပ်နှင့်။ အများကြီး သားနားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်။ မြင်ဖူး သလိုလို ထင်သည်နှင့် အသေအချာ ကြည့်လိုက်တော့ ဟုတ်သည်။ သူနှင့် သိကျွမ်းသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တစ်ယောက်။ စားသောက်ဆိုင် ရှိသည်။ မိနီမားကတ် ဖွင့်ထားသည်။ ကားအရောင်းအဝယ်လည်း လုပ်သည်။ အရက်ချက်

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

စက်ရုံလည်း ထောင်ထားသည်။ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းမှန်သမျှ လောဘတကြီး လုပ်နေသူကြီး။ ဟော အခု ကျန်းမာရေးကိုလည်း လောဘတကြီး ပလုတ်ပလောင်းပင် လိုက်စားနေပါကလား။ အရှက်အကြောက် ဆိုတာ ဘယ်ဆီနေမှန်း မသိ။

သူက လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းကို အောင်ဆန်းအားကစားကွင်းလို သဘောထားပြီး ထင်တိုင်း ကျဲနေသည်။ လမ်းကို အမြန်လျှောက်ရုံမက တစ်ချက်တစ်ချက် လက်တွေ့ ခြေတွေပါ မြှောက်ကာ ယမ်းကာ ခုန်လိုက် ပေါက်လိုက်သေးသည်။ ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးပြီး ဆတ်ကနဲ နောက်ဘက် ပြန်လှည့်ပြေးသည်။ ပြီးတော့ အကုန်းအကွတွေ ထိုင်ထတွေ။ အမယ်အစုံပဲ။

ကိုဘမောင် ပထမတော့ ရယ်ချင်သလိုလို။ နောက်တော့ သူ့ဗိုက်ကြီးနှင့် ဒီလောက် လုပ်နိုင်တော့ သဘောကျလာသည်။ ငါသာဆို သူ့ထက် လုပ်နိုင်မှာဟု တွေးမိသည်။ တစ်ဘက်ခြမ်းက ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို ကြည့်ကာ ကိုဘမောင် ခြေလှမ်းက သွက်သည်ထက် သွက်လာသည်။ ခဏကြာတော့ သူပြေးပြီ။ နည်းနည်း မောတော့ရပ်။ ခြေဖမိုးကို လက်ဖျားနှင့် ထိအောင် အင်းအင်းအဲအဲ လုပ်။ ပြီးလျှင် လျှောက်၊ ပြေး၊ ခုန်ပေါက်။ စော်ဘွားကြီး ကုန်း လမ်းဆုံကို ခဏလေးနှင့် ရောက်လာသည်။

ကိုယ့်လမ်းထိပ် ရောက်တဲ့အထိ ခုန်ချင် ပေါက်ချင်စိတ်က မပျောက်ချင်။ မနည်း ဘရိတ်အုပ်ယူရသည်။

အိမ်ရောက်တော့ မိန်းမက ဆီးပြောသည်။

‘ဘယ်လိုလဲ ဆရာကြီး၊ ချွေးတွေ သံတွေ ရွဲလို့ပါလား၊ အရမ်း လုပ်လာပြီနဲ့ တူတယ်၊ သတိလည်း ထားဦးနော်၊ တော်ကြာ နေထိုင် မကောင်း ဖြစ်နေမယ်၊ ဖြစ်မိရင် ကိုယ်က သူများနဲ့ တူတာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွ၊ အခြေအနေ အရမ်းကောင်းနေတယ်၊ နေ့တိုင်း ဒီလို ပုံစံ လုပ်ရမယ်၊ အစားလည်း သိပ်လျှော့စရာ မလိုဘူး၊ မှန်မှန်ပဲ စားမယ်၊ အဆီတစ်ခုပဲ လျှော့မယ်၊ အိမ်မှာ ဝက်သားသာ လျှော့ချက်ကွာ’

ရေမိုးချိုး၊ ထမင်းစား၊ တီဗွီဇာတ်လမ်းကြည့်၊ အိပ်ငိုက်။

ကိုဘမောင် ငိုက်နေတာ မြင်တော့ မိန်းမက ‘ကိုဘမောင် ထထ၊ ကုလားထိုင်မှာ ငိုက်မနေနဲ့၊ ရှင် သွားအိပ်တော့၊ အိပ်ရာခင်းပြီးပြီ’ ဟု ဆိုသည်။

ကိုဘမောင် ကုလားထိုင်က အထ ခူးထဲ မျက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ မိန်းမက လှည့်ကြည့်သည်။

‘ဘာဖြစ်တာလဲ’

‘ခူးနာသွားတယ်ကွ’

ကိုဘမောင်က သူ့ခူး လှန်ကြည့်သည်။

‘ဟာ ခူးက ယောင်နေပါလား၊ ဒါကြောင့် စောစောကတည်းက ဒီခူးက နည်းနည်း တင်းပါတယ် အောက်မေ့နေတာ’

‘ခါတိုင်းက တစ်ခါမှ လမ်းမလျှောက်ဘဲ ဒီနေ့ကျမှ မနက်ရော ညပါ တအားလျှောက်ပစ်တာကိုး၊ ရှင့်မှာ လုပ်လိုက်မိရင် ဒီတိုင်းချည်းပဲ၊ သွားအိပ်လိုက်၊ မနက်ကျရင် ပြန်လျော့သွားလိမ့်မယ်’

ဒါနဲ့ပဲ ကိုဘမောင် အိပ်ရာဝင်သွားသည်။ ခဏကြာလျှင် တရှူးရှူး တရှဲရှဲ အိပ်ပျော်သွားသည်။ သို့သော် ညသန်းခေါင်လောက် ရောက်သည့် အခါ၌မူ သူ့မိန်းမ ပြောသည့် မနက်ကျရင် ပြန်လျော့သွား လိမ့်မယ် ဆိုသော ခူးက အကြီးအကျယ် ထ၍ အစွမ်းပြလေသည်။ ကိုဘမောင် ကယောင်ကတမ်း လန့်ပြီး အိပ်ရာက နိုးလာသည်။ ညာဘက်ခြေထောက်က အပြင်းအထန် နာနေသည်။ မီးခလုတ်ရှိရာ လှမ်းတော့ အမလေး စူးစူးဝါးဝါး နာသည်။ မလှုပ်နိုင်။ ခူးက ဆန့်၍ မရ။ ကွေး၍ မရ။ ခူးဆစ်ကြီး တအား တင်းပြီး နာနေသည်။

‘မိန်းမ ထစမ်းပါကွ၊ မီးဖွင့်စမ်းပါဦး’

မိန်းမကို နိုးရသည်။

မီးဖွင့်ပြီး မိန်းမက မျက်စိပွတ်သပ်ပြီး ကြည့်သည်။

‘ခူးဆစ်ကြီး တအားယောင်နေပါလား၊ မှန်းစမ်း’

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

ကိုင်ကြည့်မည် ပြုသည်။

‘အမလေး ဖြည်းဖြည်း လုပ်ပါကွ’

‘ပူနေတယ်၊ နီတောင် နီနေသလား မသိဘူး၊ ရှင့်ဟာ ဂေါက်နဲ့ တူတယ်၊ ခါတိုင်း ခူးမှာ မဖြစ်ဖူးပါဘူး၊ လမ်းနာနာ လျှောက်လိုက်လို့နဲ့ တူတယ်’

‘အေး ဟုတ်မှာပေါ့’

ကိုဘမောင်မှာ ခြေမ အဆစ်ကလေးတွေ မကြာခဏ ယောင်လှေ့ ရှိသည်။ ဆရာဝန်က ပြောတော့ ဂေါက် (Gout) တဲ့။ ခြေဆစ်ကလေး ပြောင် တင်းပြီး ယောင်သည့်အခါ တစစ်စစ် ကိုက်သည်။ နာလည်း နာသည်။ ဖိနပ်ထဲ ခြေထောက်ထိုးမရသဖြင့် လမ်းမလျှောက်နိုင်။ ဖိနပ် မပါဘဲ အိမ်ထဲ လမ်းလျှောက်လျှင်လည်း နာသည်။ အိမ်မှာ ခပ်ငြိမ်ငြိမ် ထိုင်နေရသည်။ သို့သော် မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် အကြီးအကျယ် နာသည်လည်း မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ဒီဟာအတွက် သူ သိပ်စိတ်မညစ် သည့် အပြင် တစ်ခါတရံ ယားလည်းယား၊ ယောင်လည်းယောင်၊ နာလည်း နာနေသည့် ခြေမ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းလေးကို ယုယုယယ ပွတ်သပ် ကာ ဇနီးသည်အား ဘယ်ဆရာယောင် သမားယောင်ထံက ကြားဖူးထား မှန်း မသိသည့် စကားတစ်ခွန်း သူ ပြောပြနေတတ်သည်။

‘ဒီလို အသက်အန္တရာယ် မပေးတဲ့ နာတာရှည် ရောဂါ တစ်မျိုး ရထားတာ ကောင်းတယ်ကွ၊ ကင်ဆာတို့ ဘာတို့လို သေမယ့် အကောင် မျိုးတွေ ဝင်ပေါက် မရတော့ဘူး၊ ခွဲတမ်း ပြည့်သွားပြီကိုး’ တဲ့။

သူက ဂေါက်ရောဂါလေး ရထားတာကို ကျေနပ်နေသလိုလို။

အခုတော့ ဂေါက်က သေးသေးမဟုတ်၊ ကြီးကြီးမားမား ဖြစ်နေပြီ။ အပေါ့သွားရန် ခုတင်ပေါ်က ဆင်းတော့ ခြေထောက်က ရွှေ့၍မရ။ လက်နှစ်ဘက်နှင့် အသာမပြီး ချရသည်။ ထောက်ကြည့်တော့ အမလေးဗျ။ အရမ်းနာသည်။ ခုတင်ပေါ် ဖြည်းဖြည်းလေး ပြန်ထိုင်ရသည်။ ခဏနေ တော့ သေသေချာချာ ထိန်းကာ ပြန်ထ ကြည့်သည်။ ထ၍ ရသည်။

တစ်လှမ်း လှမ်းတော့ အမလေး နာလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ ခုတင်ပေါ်
ရောက်အောင် မနည်း ပြန်တက်ရသည်။

‘သွားပြီ မိန်းမရေ၊ ငါ လမ်းမလျှောက်နိုင်တော့ဘူး’

မိန်းမက ဆီးသွားရန် အိုးယူပေးသည်။ မဖြစ်ဘူး၊ ဆေးသောက်ဦး
မှပဲ။ ခါတိုင်း ခြေမ အဆစ်ယောင်သည့်အခါ သောက်သည့် ဆေးနှစ်ပြား
သောက်သည်။

အိပ်ရာမှ ပြန်လှဲတော့ ခြေထောက်က နေရာချ၍ မရ။ လှုပ်တိုင်း
နာသည်။ တတ်နိုင်သမျှ မနာအောင် ရိုရိုသေသေ ထိန်းပြီး ရွှေ့ရသည်။
အသာလေး ထားကြည့်ရသည်။ ဘယ်အနေအထားမှာ သက်သာမည်လဲ။
မသက်သာ။

ပက်လက်မရ။ မှောက်ခုံမရ။ ညာဘက် ဘေးစောင်းအိပ်တော့
ဘယ်ခြေထောက်က သူ့အပေါ် ပိနေသည်။ သူ့ကို ရှေ့ဘက် ဖြည်းဖြည်း
ထုတ်။ ဘယ်ခြေထောက် နောက်ပစ်။ အဆင်မပြေ။ သူ့ကို နောက်ထား။
ဘယ်ခြေထောက် ရှေ့ကျော်ထား။ ပိုဆိုးသည်။

ဘယ်ဘက်ပြောင်း။ ဘယ်ခြေထောက် အောက်က၊ သူက အပေါ်
က၊ မရ။ ဒူးဆစ်ချင်း အထိမခံနိုင်။ ဘယ်ခြေသလုံးပေါ် အသာလေး
တင်ထား။ မရ။ ကြာကြာမခံ။ ခေါင်းအုံးပျော့ပျော့လေး တစ်လုံး ယူပြီး
အဲဒီ အပေါ်တင်ကြည့်။ ခဏ ဟုတ်သလို၊ နောက်နေရာမကျ။ ခေါင်းအုံး
လေးကို အသာခွာပြီး မှေးထား။ အဆင်ပြေတော့မလိုလိုနှင့် ဟန်မကျ။

စောင်းလိုက် လှည့်လိုက်၊ လှန်လိုက် ပြန်လိုက်၊ နာ၍ အော်လိုက်
နှင့် တစ်ယောက်တည်း အလုပ်ရှုပ်ကာ စိတ်ညစ်လာသည်။

ဘာရောဂါမှ မရှိသည့် အကောင်းပကတိ မိန်းမက နှစ်နှစ်ခြိုက်
ခြိုက် အိပ်နေပြီ။

‘မိန်းမ၊ ထစမ်းပါဦးကွာ၊ ငါ ဒုက္ခရောက်နေပြီ’

မိန်းမ ထလာသည်။

‘ရှင် အိပ်မရဘူးလား၊ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ’

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

‘ငါ ဆေးတစ်ပြား ထပ်သောက်မယ်ကွာ၊ ဒိုင်ယာဇီပမ်လည်း တစ်ပြား သောက်မယ်၊ မဟုတ်ရင် ငါ အိပ်လို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး’

မိန်းမ ဆေးသွားယူသည်။ ရေတစ်ခွက် ခပ်လာသည်။ ဆေးနှစ် ပြားတွဲမော့ချပြီးနောက် မိန်းမ ရေခွက်သွားထားနေတုန်း ပြဿနာ တစ်ခု ပေါ်လာသည်။

‘ငါ အပေါ့သွားချင်ပြန်ပြီကွ’

ဆီးသွားပြီး အိပ်ရာထဲ ပြန်လှဲ။ မိန်းမကလည်း သူ့နေရာ သူ ပြန်ဝင်အိပ်။

ခဏကြာတော့ မိန်းမ အိပ်ပျော်သွားသည်။ ကိုဘမောင် နေရာမကျ နိုင်။ ဟိုလှည့်လိုက်၊ ဒီရွှေ့လိုက်။ ထထိုင်လိုက်။ ပြန်လှဲလိုက်။ ဒူးကြီး မ ရွှေ့လိုက်။ အောင်မလေးဗျာ။ အောင်မလေးဗျာနှင့် ညည်းလိုက်။ ဘယ်လိုမှ မသက်သာ။ ပို၍သာ နာလာသည်။ အလကားနေရင်း ဒူးထဲ မှ တစ်စစ်စစ်က တဖြည်းဖြည်း အရှိန်မြင့်မြင့်ပြီး တက်လာလိုက်တာ ကိုဘမောင် အော်ငိုချသလို ဖြစ်လာသည်။

ဟကောင်ရာ။ တကယ်နာပါလားကွ။ သေနတ်မှန်တာတောင် ဒါလောက် နာပါ့မလား မသိဘူး။ ကျားကိုက်ခံရတာတောင် ကိုက်နေ တုန်း နာမှန်း မသိဘူးတဲ့။ ထုံဆေးထိုးထားသလိုပဲတဲ့။ နောက်မှသာ နာတာတဲ့။ ဟုတ်ရဲ့လား မသိပါဘူးဗျာ။ စာထဲ တွေ့တာပဲ။ ငါ့ ဂေါက် ဒူးကတော့ နာလှချည့်ကလား။ နာနေတဲ့အချိန်များ လေတိုက်တာတောင် မခံနိုင်ဘူးတဲ့။ ဝါရင့် ဂေါက်သမားကြီး တစ်ယောက်က ပြောဖူးသည်။ အဲဒီတုန်းက ပိုသလား ထင်မိသေး။ ကိုယ့်ခြေမလေးက ဒီလောက်မှ မနာဘဲကိုး။

အခုတော့ ဒူးကြီးက ပူလောင်တင်းပြီး ဘယ်လို နာတယ် ပြော ရမှန်း မသိအောင် နာသည်။ ဒူးသာမက ခြေထောက်တစ်ချောင်းလုံးပင် မသက်သာ။ ခါတိုင်း ကိုယ့်ကို နေရာတကာ သယ်ပို့ပေးနေသည့် ဒီခြေ ထောက်။ အခုတော့ ပေါင်ရင်းက အသာလေး ဖြုတ်လို့ရရင် ဖြုတ်ပြီး

တခြားသွားထားလိုက်ချင်သည်။ အဲဒီမှာ မင်း ဘာသာမင်း ကိုက်ချင် သလောက် ကိုက်၊ ယောင်ချင်သလောက် ယောင်ကွာ။ ကောင်းပြီ ဆို တော့မှ ငါ့ဆီ ပြန်လာခဲ့။ အခုတော့ မရပါလား။ အမလေးဗျ။

‘မိန်းမ ထစမ်းပါအုံးကွ၊ ငါ့ကို နောက်ထပ် ဆေးတစ်ပြားစီ ထပ်တိုက်စမ်းပါအုံးကွ’

မိန်းမ အိပ်ချင်မူးတူး ထလာပြန်သည်။

‘ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ နှိပ်ပေးရမလား’

‘အမလေး၊ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ကွာ၊ သေသွားမှာပေါ့’

‘မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒူးတော့ ဘယ်နှိပ်ပါ့မလဲ၊ ခြေသလုံးတွေ ပေါင် တွေ’

‘မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ခြေထောက်ကို အကိုင်းကို မခံနိုင်ဘူး။ ဒူးတင် မဟုတ်ဘူး၊ ခြေတစ်ချောင်းလုံး သူများ ကိုင်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်တောင် မနည်း ထိန်းပြီး ကိုင်ကြည့်ရွှေ့ကြည့်နေရတာ၊ ဆေးလေး သာ မြန်မြန်ပေးပါ’

‘ရှင်ဆေးတွေ သိပ်များနေအုံးမယ်။ တော်ကြာ အိပ်ဆေးတွေ လွန်နေရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ’

‘ဒါလောက်နဲ့ မလွန်ပါဘူးကွ၊ ငါ တုံးခနဲ အိပ်ပျော်မှ ဖြစ်မှာ’

ဆေးထပ်သောက်သည်။ အတော်ကြာတော့ မိန်းမသာ တုံးခနဲ အိပ်ပျော်သွားသည်။ ကိုဘမောင် မရ။

အမလေး၊ နာတာ နာတာပဲဗျား။ ပိုတောင် နာလာသေးဗျား။ ခါတိုင်း တစ်ခြမ်းနဲ့ အိပ်ပျော်တဲ့ဆေးက နှစ်ပြားသောက်တာတောင် ဘာမှ မဖြစ်သေးပါလားဗျား။

ကိုဘမောင် ညည်းရင်း ညူရင်းကို ဒေါသထွက်လာသည်။ ဒါ လောက်တောင် ရှိတာ ငါ့ကို ငါ အိပ်မွေ့ချပြီ၊ အိပ်မယ် ဆိုပြီး အံကြိတ် လိုက်သည်။

ဘမောင်၊ မင်း အိပ်တော့။ မင်း မနာတော့ဘူး။ လုံးဝ မနာတော့

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

ဘူး။ မင်းဟာ အင်မတန် ခံနိုင်ရည် ရှိတဲ့ ကောင်။ မင်း မနာဘူး။
မင်း အိပ်တော့။ မနာဘူး။ မအော်နဲ့။ တောင့်ထား။ မင်းဟာ
ဟာကြူလီ။ မင်းဟာ အာနီး။ သံမဏိလူသား။ မင်းဟာ စက်ရုပ်။
မင်းကို ခလုတ် ပိတ်ထားလိုက်ပြီ။ မင်းကို ခလုတ်ပိတ်ထားပြီးပြီ။ မင်း
အိပ်ပျော်နေပြီ။ မင်း ဘာမှ မသိတော့ဘူး။ မင်းဘာမှ မသိတော့ဘူး။
ဘာ ခံစားမှုမှ မရှိတော့ဘူး။

အောင်မလေး နာတယ်ဗျာ။ ဒီလောက် နာနေတာ အိပ်မွေ့ချလို့
လည်း ဘယ်ရမလဲဗျာ။

ရမှာပေါ့ကွာ၊ အနေအထားပြင်၊ ပြန်ရွှေ့၊ ပြန်ရွှေ့၊ အသာလေး၊
ခူးအောက်မှာ ခေါင်းအုံးလေး၊ ခေါင်းအုံးအဖျားလေး။ ဟုတ်ပြီ၊ ပြန်
အိပ်မွေ့ချ၊ မင်းအိပ်တော့မယ်၊ ဘမောင် အိပ်တော့မယ်။ အိပ်ချင်လာပြီ၊
သိပ်အိပ်ချင်လာပြီ၊ ငိုက်လာပြီ၊ အိပ်ငိုက်လာပြီ၊ အနက်လွှာကြီး ပိကျလာ
ပြီ၊ အိပ်ချင်လှပြီ၊ ငိုက်နေပြီ၊ လွင့်ခနဲ မြောခနဲ ဖြစ်နေပြီ၊ ငြိမ်ခနဲ ငြိမ်
ခနဲ အနက်လွှာကြီး ပိကျလာပြီ၊ တဖြည်းဖြည်း အိကျလာပြီ၊ အနက်လွှာ
ကြီး ခြုံတော့မယ်၊ အနက်လွှာကြီး လွှမ်းတော့မယ်၊ ဒါဆို ပြီးပြီ၊ အနက်လွှာ
ကြီး ခြုံပြီ။

‘အမလေးဗျာ၊ ဘယ့်နှယ် မျက်နှာကြီးလဲ၊ လန့်လိုက်တာ၊ ခင်ဗျား
ဘယ်သူလဲ၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မြင်ဖူးသလိုပဲ၊ ခင်ဗျား အနက်ကြီး
ခြုံပြီး ကျွန်တော့်ကို မခြောက်ပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား ရုပ်ဖျက်ပြီး လာခြောက်
နေတာ မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ အမှန်အတိုင်း ပြောစမ်းပါ’

အိပ်ပျော်ခြင်းနဲ့ မပျော်ခြင်း စပ်ကြားမှာ ကိုဘမောင် ရောက်နေ
သည်။

‘မခြောက်ပါဘူးကွ၊ ငါ သေမင်းအစစ်ပါ၊ ငါက ဘာရုပ်ဖျက်စရာ
လိုသလဲ၊ ငါဟာ ငါပေါ့၊ ကိစ္စရှိလို့ မင်းဆီလာတာ’

‘ဘာကိစ္စလဲ ခင်ဗျာ၊ မထိတ်သာ မလန့်သာ’

‘သေမင်းပဲကွာ၊ လာတဲ့နောက်တော့ သေမယ့် ကိစ္စပဲပေါ့’

‘ဗျာ၊ ကျွန်တော် သေရတော့မှာလား၊ မလုပ်ပါနဲ့ဦးဗျာ၊ တောင်းပန် ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ လုပ်စရာတွေ အများကြီး တိုးလိုးတန်းလန်း ကျန်နေသေးလို့ပါ၊ နောက် လေးငါးဆယ်နှစ်၊ အနှစ် နှစ်ဆယ်လောက် တော့ နေခွင့်ပေးပါဦးဗျာ၊ လုပ်စရာလေးတွေ လုပ်ပါရစေဦးဗျာ၊ ကျွန်တော် ငယ်ပါသေးတယ်ဗျာ’

‘အေး၊ အသင့်အတင့်တော့ နေခွင့် ရဦးမှာပေါ့ကွာ၊ ငါကလဲ အခု ချက်ချင်း ခေါ်မလို့ လာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းကို သတိပေးမလို့ လာတာ၊ သိလားကွ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ၊ ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ၊ သတိပေးစရာ ရှိရင် ပေးပါ ခင်ဗျာ၊ နားထောင်ပါ့မယ်’

‘အေး၊ မင်းဘာသာမင်း လူ့ပြည်မှာ နေရတုန်းကို အေးအေးဆေး ဆေးနေပါ၊ ငါ့ကို ဆန့်ကျင်တဲ့အလုပ်၊ ငါ့ကို အာခံတဲ့အလုပ်၊ ငါ့တန်ခိုး စွမ်းအားကို အထင်အမြင်သေးတဲ့ အလုပ်တွေ လုံးဝ မလုပ်ပါနဲ့လို့ သတိပေးမလို့လာတာ၊ မင်းတို့ အားလုံး ငါ့လက်ခုပ်ထဲမှာ ရှိတယ်၊ ငါ စီမံ ဖန်တီးသလို ခံရမယ် ဆိုတာ မမေ့အောင် ငါလာပြောတာ၊ ညနေက မင်းနဲ့ ဟိုအီးပေါလော သတ္တဝါကြီး အများသူငါ သွားလာနေတဲ့ လမ်း ဘေးမှာ အရှက်အကြောက် မရှိ လုပ်နေလိုက်ကြတာ၊ စည်းရုံးချဲ့တန်း နောက်က ချောင်းကြည့်ပြီး ဟားဟား ငါတစ်ယောက်တည်း ရယ်လိုက် ရတာ၊ ဒါမျိုး လုပ်လို့ မရပါဘူးကွ၊ အမယ်၊ အဆီရှောင်မယ်တို့၊ ကျက် သရေ မစားဘူးတို့၊ မလုပ်ပါနဲ့၊ အကြောင်းမထူးပါဘူး၊ မင်းတို့အားလုံး ငါ့စာရင်းထဲမှာ မှတ်ထားပြီးသား။ အချိန်တန်ရင် ငါ့ဆီရောက်မှာပဲ၊ အေး မင်းကို ငါတစ်ခုပဲ အခွင့်အရေးပေးတဲ့ အနေနဲ့ ပြောခဲ့မယ်၊ ဟိုအကောင် ကြီး ပြီးတော့မှ မင်းကို ခေါ်မယ်၊ အဲဒီကောင်ကြီးကို မင်းကြည့်နေ၊ ဒီ ကောင်ကြီး ရှိနေသရွေ့ မင်းဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ အေး ငါ့အစီအစဉ်ကို မင်းကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်ခန်း ဆိုတာလေးနဲ့ ဖျက်နိုင်လိမ့်မယ် ထင်ပြီး မကြိုးစားနဲ့၊ လမ်းမ ထွက်ထွက်ပြီး ပေါက်တတ်ကရတွေ လျှောက်မလုပ်

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

၁၆၇

နဲ့၊ ငါ မျက်စိနောက်လာရင် စာရင်းတွေ ရှေ့နောက် ပြောင်းပစ်လိုက်မယ်၊
နံပတ်စဉ် ကျော်ပြီး ခေါ်ပစ်လိုက်မယ် နားလည်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ နားလည်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကြောက်လည်း ကြောက်ပါ
တယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် နောက် မလုပ်တော့ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ သေသေ
ကြေကြေ ကျက်သရေလည်း စားပါ့မယ် ခင်ဗျာ၊ ကျန်းမာရေးဆိုတာလည်း
နောက် တစ်သက်လုံး ကျွန်တော် မလိုက်စားတော့ပါဘူး ခင်ဗျာ’

ကိုဘမောင် တစ်ယောက် အိပ်မပျော် တပျော်နှင့် ကယောင်ကတမ်း
ယောင်ယမ်း တောင်းပန်နေချေသည်။

[မဟေသီ၊ ဖေဖေါ်ဝါရီ၊ ၁၉၉၅]

လောဘဝတ္ထု

ထုံးစံအတိုင်းပင် ဈေးက ပြန်လာစ မိန်းမ၏ စိတ်အခြေအနေသည် သိပ် မကောင်း။

‘ဈေးကအပြန် တစ်လမ်းလုံး အဲဒါတွေကို မေတ္တာပို့လာတယ်’
မိန်းမက မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ဆွဲခြင်းကို ချရင်း ပြောလိုက်သည်။

‘ဟေ၊ ဘယ်ဟာတွေလဲကွ’

ကျွန်တော်က မေးသည်။

‘ဈေးကြီးအောင် လုပ်နေတဲ့ လူတွေ အားလုံးပဲ၊ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ရယ်လို့ မသိဘူး၊ သိမ်းကျုံးပြီး မေတ္တာပို့ပစ်လိုက်တယ်’

‘ဟ၊ မင်းက မေတ္တာပို့တော့ သူတို့က ပိုပြီး ကျန်းမာဖြိုး၊ ပိုပြီး အသက်ရှည်၊ ဈေးတွေ ထပ်တင်၊ အဲသလို ဖြစ်နေတော့မှာပေါ့’

‘ကျုပ်က ကျန်းမာဖြိုး အလှတိုးပါစေ၊ ဘုန်းကြီးလို့ အသက်ရှည် ပါစေလို့ မေတ္တာပို့တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မြန်မြန်သေကြပါစေ၊ အားလုံး ပါစေလို့ မေတ္တာပို့နေတာ’

မိန်းမလေသံက ပိုကြမ်းလာသည်။ နေကပူ ချွေးက ထွက်နှင့် ပို၍ စိတ်တိုလာသည် ထင်သည်။

‘အဲဒါဆိုတော့ မင်းက မေတ္တာပို့တာမှ မဟုတ်ဘဲကွ၊ ကျိန်စာတိုက် နေတာပဲ’

‘ကျိန်စာတိုက်တယ်ပဲ ဆိုဆို၊ မေတ္တာပို့တယ်ပဲ ပြောပြော၊ လိုရင်း ကတော့ အဲဒီ တစ်နေ့ တစ်ခြား ဈေးတင်ပြီး ရောင်းနေတဲ့ ဟာတွေ အားလုံး ကိစ္စတုံးသွားရင် ပြီးတာပဲ၊ ဒီနှုန်းအတိုင်းသာဆိုရင်တော့ ကြာရင် ကျုပ် စိတ္တဇရောဂါ ဖြစ်လိမ့်မယ်’

‘အေးလေကွာ၊ လောင်စာဆီဈေးတွေက တက်တာကိုးကွ၊ ဈေးထဲ ရောင်းတဲ့ ပစ္စည်းမှန်သမျှက ကားတွေနဲ့ပဲ သယ်ရတာဆိုတော့ သယ်ယူ ပို့ဆောင်ရေး စရိတ်တက်တဲ့အခါ ကုန်ပစ္စည်းတွေလဲ ဈေးတက်လာတာ ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ပစ္စည်းဆိုတာ ရောင်းသူက ဈေးတက်ချင်တိုင်း တက် နေလို့တော့လဲ မရဘူးကွ၊ ဝယ်သူက ဝယ်နိုင်ဦးမှ၊ စားသုံးသူက ဝယ်စား နိုင်ဦးမှ၊ ဈေးကြီးလို့ စားသုံးသူ ဝယ်မစားတော့ဘူး ဆိုရင် အလိုလို ပြန်ကျလာမှာပဲ၊ ဈေးကွက် သဘောတရားက အဲသလို ရှိတယ်’

မိန်းမက မျက်စောင်း တစ်ချက် ထိုးသည်။

‘ရှင့်မှာ သဘောတရားတွေချည်း ပြောမနေနဲ့၊ လက်တွေ့ကိုလဲ နည်းနည်းကြည့်ဦး၊ စားသုံးသူ မစားနိုင်ဘူး ဆိုတာ ကျုပ်တို့သာ မစားနိုင် တာပဲ၊ ဝယ်စားနိုင်တဲ့သူတွေက ကြက်သား တစ်ရာဆိုတုန်းက အသာလေး၊ တစ်ရာငါးဆယ် ဆိုလဲ ခပ်အေးအေး၊ နှစ်ရာ ဖြစ်လဲ အပြုံးပျက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့သာ ဝယ်မစားနိုင်လို့ ငတ်မှန်းမသိ ငတ်လာနေတာ၊ ဈေးထဲမှာ နှစ်ရာတန် အထပ်လိုက်နဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါးကြီး ဝယ်တဲ့လူက ဝယ်တုန်း၊ ဘယ်လိုနည်းတွေနဲ့ မတရား ရထားကြသလဲ မသိဘူး’

‘သမ္မာအာဇီဝတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့ကွာ၊ ဒါမျိုးတွေဟာ ကြာရှည် မခံပါဘူး’

‘သမ္မာအာဇီဝ ဆိုတာ ဘာလဲ အဖေကြီး’

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

သမီးက ဝင်မေးသည်။

‘ကောင်းစွာ အသက်မွေးခြင်းလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်၊ ကိုယ် ထမင်း စားရဖို့အတွက် သူတစ်ပါးကို မတရား မလုပ်ဘူး၊ မလိမ်မညာဘူး၊ မခိုးဘူး၊ မလုမယက် မသတ်ဖြတ်ဘူး စသည်ဖြင့်ပေါ့ သမီး’

‘အဲဒီ ကောင်းစွာ အသက်မွေးခြင်း ဆိုတဲ့ စကားကိုလဲ ရှင်သေသေ ချာချာ ပြန်စဉ်းစားဦး၊ စာအုပ်ကြီး အတိုင်းချည်း တရားသေ မှတ်မထား နဲ့၊ သူတို့ အသက်မွေးတဲ့ နည်းက ကောင်းသလား၊ ကိုယ်အသက်မွေး တဲ့ နည်းက ကောင်းသလား၊ အခုနှုန်းအတိုင်းသာ ဈေးတွေ ဆက်တက် နေမယ် ဆိုရင်တော့ ရှင်လုပ်နေတဲ့ ပုံစံနဲ့ ဆက်ပြီး အသက်မွေးနိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူး၊ တစ်နေ့တခြား လုံးပါး ပါးသွားလိမ့်မယ်’

မိန်းမက ကြမ်းသထက် ကြမ်းလာချေသည်။

သို့သော် သူ၏လွဲမှားနေသော အယူအဆတွေကို သည်အတိုင်း ဆက်လက် ကြီးထွားခွင့် ပေးထား၍ မဖြစ်။ တတ်နိုင်သမျှ ဆုံးမရမည်က ကျွန်တော့်တာဝန် ဖြစ်သည်။

‘တော်ပါတော့ကွာ၊ အဲဒီလူတွေက အနည်းစုပါ၊ ခက်ခဲနေကြတာ က အများစုပါ၊ ရေရှည်မှာ အများစုရဲ့ ဝယ်အားကပဲ ဈေးကွက်ကို ထိန်းထားတာပါ၊ လောလောဆယ်တော့ အများနည်းတူ သည်းခံ၊ စိတ် ထိန်း၊ တတ်နိုင်သမျှ ခြိုးခြံချွေတာပေါ့ကွာ၊ ကိုယ်လုပ်နိုင်တာ ဒါပဲ ရှိ တာပဲ၊ ဒါကို သည်းမခံနိုင်လို့ ဒေါသဖြစ်ရင် သွေးတိုးမယ်၊ နှလုံးရောဂါ ဖြစ်မယ်’

မိန်းမကို သူ့ကြောက်တတ်သော ရောဂါများနှင့် လှည့်၍ ခြောက် ကြည့်သည်။ သို့သော် မအောင်မြင်။

‘ရောဂါ ဖြစ်ကာမှ ဖြစ်ရော၊ အစစ အရာ ထိန်းမနေနိုင်ဘူး၊ ဝယ်ချင် ခြမ်းချင်စိတ်လဲ ထိန်း၊ ဒေါသလဲ ထိန်း၊ ဒီလောက် ထိန်းနိုင်အောင် ဘုရား ရဟန္တာ မဟုတ်ဘူး၊ မကျေနပ်စရာ မြင်ရင် မကျေနပ်ဘူး၊ ဒေါသထွက်စရာ ကြုံရင် ဒေါသထွက်မှာပဲ၊ တခြားလူကို ဒေါသထွက်

ဘူး၊ ရှင့်ကိုပဲ ဒေါသ ထွက်ရမှာ၊ ရှင်လုပ်နေတဲ့ ပုံစံနဲ့ ဒီတစ်သက် ဘယ်တော့မှ ချမ်းသာမလဲ၊ သူလို ကိုယ်လို လူတွေထဲက နေ့ချင်းညချင်း ချမ်းသာတဲ့ လူတွေ ချမ်းသာကုန်ပြီ၊ စိန်တွေ ရွှေတွေ သီးတဲ့လူသီး၊ တိုက်ဆောက်တဲ့ လူနဲ့၊ ကားစီးတဲ့ လူနဲ့၊ မြေကွက်တကာ မြေကွက် လိုက်ဝယ်တဲ့ လူနဲ့၊ ရှင့်မှာ ဘာတစ်ခု ရှိသလဲ၊ နေဖို့ မသေချာ၊ စားဖို့ မရေရာ’

‘အင်း ခက်တော့တာပဲ၊ ကိုယ့်ဘဝပဲ ကိုယ်ကြည့်ကွာ၊ မင်းတို့ အခုနေစရာ မရှိဘူးလား၊ ထမင်းကော ငတ်နေသလား၊ သူများဘဝတွေနဲ့ သွားသွား မနှိုင်းယှဉ်နဲ့၊ နှိုင်းယှဉ်ရင်လဲ အထက်လူချည်း မနှိုင်းယှဉ်နဲ့၊ အောက်မှာ လူတွေ တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီး ရှိသေးတယ် ဆိုတာလဲ ကြည့်ဦး၊ ပြီးတော့ အဲဒီ ချမ်းသာတယ် ဆိုတဲ့ လူတွေ ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်း ချမ်းသာ လာကြသလဲ ဆိုတာလဲ စဉ်းစား၊ မင်းလဲ ကြားဖူးပါတယ်၊ အပ်နဖားပေါက် ထဲက နွားတစ်ကောင် ဖြတ်သွားလို့ ရချင်ရနိုင်မယ်၊ သူဌေးတစ်ယောက် နိဗ္ဗာန်ရောက်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုတဲ့ စကား’

‘လာပြန်ပြီ ဒီစကား၊ ရှင့်မှာ အဲဒီလို မွဲဆေးဖော်ဖို့ တိုက်တွန်းအား ပေးတဲ့ စကားတွေပဲ မှတ်သားနေ၊ ဆင်းရဲတာကို ဂုဏ်ကြီး တစ်ခု လုပ်နေ’

‘ဆင်းရဲတာကို ဂုဏ်တစ်ခုလို့ မယူဆပါဘူးကွာ၊ လူဆိုတာ ကိုယ့် ကိုယ်ကို ဆင်းရဲခြင်း ကင်းအောင် လုပ်ဖို့ ဝတ္တရား ရှိတယ် ဆိုတာ လက်ခံတယ်။ ပြီးတော့ ငွေ ဆိုတာလဲ သူ့ချည်းသက်သက် ဘာမှ အပြစ် မရှိပါဘူး၊ လောက အလယ်မှာ ဂုဏ်ကျက်သရေရှိစွာ ရပ်တည်နိုင်ဖို့ ဘယ်သူမဆို ငွေရှိတန်သလောက် ရှိဖို့တော့ လိုတယ်၊ ဒါပေမယ့် သတိ ထားရမယ်၊ လူဆိုတာ ငွေရှိလာတာနဲ့အမျှ ငွေမက်တဲ့ စိတ်တွေ ပိုများ လာတယ်၊ ငွေလောဘတွေ ပိုတက်လာတယ်၊ လောဘကြောင့် စဉ်းစား ဉာဏ် နည်းလာတယ်၊ အရှက်အကြောက် နည်းလာတယ်၊ ဘေးအန္တရာယ် မသိ ဖြစ်လာတယ်၊ ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ ငွေလောဘသမားဟာ

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

အမြတ်တစ်ရာ ရာခိုင်နှုန်း ရမယ့် ကိစ္စမျိုး ဆိုရင် စက်တိုင် တက်ရမှာ တောင် မကြောက်ဘူး ဆိုတဲ့ စကား ’

‘ရှင့်စကားက စကားပဲ ရှိတာ၊ တကယ်မြတ်နေ ချမ်းသာနေတဲ့ လူတွေ ဘယ်စက်တိုင်မှ မတက်ဘူး၊ တိုက်တွေ ကားတွေ မြေတွေပေါ် ပဲ တက်နေတာ မြင်ရတယ်၊ မ....တို့ဆို ဝယ်ထားလိုက်တာ မြေကွက်တွေ ကို ဆယ်ကွက်လောက် ရှိတယ်၊ နေရာ အနံ့အပြားပဲ၊ ဘယ်သွားသွား သူ့မြေကွက် ရှိတယ်၊ ရောင်းစားဖို့ ဝယ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ လိုချင်လို့ကို ဝယ်ထားတာတဲ့’

‘အလကား ရူးပြီး လျှောက်ဝယ်နေတာပါကွာ၊ နောက်ဆုံးတော့လဲ လူဆိုတာ မင်းသိတဲ့အတိုင်း တော်စတိုင်းရေးတဲ့ လူတစ်ကိုယ် မြေဘယ် လောက်လိုသလဲ ဆိုတဲ့ ပုံ ဝတ္ထုထဲကလို’

‘တော်ပါ၊ ရှင့်မှာ မြေအကြောင်း ပြောလိုက်ရင် ဒါပဲ’

‘အဖေကြီး အဲဒီပုံပြင် ပြောပြ’ သမီးက ဝင်ပြောသည်။

‘တော်ပြီ၊ ပြောခိုင်းမနေနဲ့၊ ငါက အဲဒီပုံပြင် နှင့်အဖေဆီမှာ ကြားရလွန်းလို့ နားငြီးနေပြီ၊ မြေကြီးလိုချင်လှတဲ့ လူတစ်ယောက် နောက် ဆုံး သေသွားတော့ မြေကြီးထဲ အမြှုပ်ခံရတဲ့အခါ လူတစ်ကိုယ်စာကျင်း ကလေး တစ်ကျင်းပဲ ရလိုက်တယ် ဆိုတဲ့ ပုံပြင်၊ ငါက မြေလေး ဘာ လေး ဝယ်ရအောင် ပြောတိုင်း နင်တို့အဖေက အဲဒီပုံပြင် ပြောပြောပြီး ဖျက်တယ်၊ တော်ပြီ၊ နောက် တစ်ခါ ဆိုရင် သူ့ကို မတိုင်ပင်ဘူး၊ ငါ့ ဘာသာ ငါ မဖြစ်ဖြစ်အောင် ဝယ်မယ်၊ သေတဲ့အခါ ငါ့အတွက် မြေ မလိုဘူး၊ မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်ထဲ ထည့်ပြီး မီးရှို့ပစ်လိုက်ကြ၊ မသေခင်မှာတော့ ငါလို ချင်တယ်၊ ကိုယ်ပိုင် မြေလေး ခြံလေးနဲ့ ကိုယ်ပိုင် အိမ်ကလေး တစ်လုံးနဲ့ နေချင်တယ်’

‘အေးပါ၊ မှန်ပါတယ်၊ အဲဒီလောက်တော့ ဖြစ်သင့်ပါတယ်၊ ဖြစ် အောင်လဲ လုပ်ရမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီလောက် ဖြစ်တဲ့ အချိန်ကျမှလဲ နင်တို့အဖေ ပူညံ့ပူညံ့ လုပ်ဦးမှာ၊ တီဗွီလေး တစ်လုံးတော့ ရှိမှ၊ သူများ

တွေလို ကားကလေး တစ်စီးလောက်တော့ ရှိမှ’

‘အဲမယ်၊ ဒါလောက်တော့ ရှိမှပေါ့၊ လူမှန်ရင် အိမ်ရှိရမယ်၊ ကားရှိရမယ်၊ တီဗွီလေး ရေခဲသေတ္တာလေး ရှိရမယ်၊ ဒါလောဘ မဟုတ်ဘူး၊ ဇိမ်ခံတာ မဟုတ်ဘူး၊ နှစ်ဆယ်ရာစု ကုန်လို့ နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစု ရောက်ခါနီးနေပြီ။ ဒီနေ့ ကမ္ဘာမှာ လူသားမှန်ရင် အခြေခံအားဖြင့် ဒါလောက်တော့ ရှိရမယ်၊ အဲသလောက်မှ မရှိရင် လူ့ဘဝ မဟုတ်ဘူး၊ တိရစ္ဆာန်ဘဝ၊ ခွေးဘဝ’

မိန်းမက ကမ္ဘာခြေကန်ပြီး ပြောနေချေပြီ။

‘ဒါလောက်တော့ မပြောနဲ့လေ၊ ငါ့ကို သဘောတရား ပြောတယ် တဲ့၊ မင်းကလဲ သီအိုရီတွေ ပြောနေတာကိုး၊ ဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်သင့်တယ် ထင်တာတွေနဲ့ချည်း ချိန်ထိုးပြီး ပြောနေလို့တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ တကယ့် လက်တွေ့ကို ကြည့်ရဦးမှာပေါ့၊ လောလောဆယ် အခြေအနေတွေမှာ လူအများစုက ဘတ်စကားထဲမှာ ကြပ်ညပ်ပြီး တိုးနေရတာ မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ ဒီအခြေအနေမှာ ကိုယ်ပိုင် ကားဟာ ဇိမ်ခံပစ္စည်းပဲပေါ့’

‘အဓိပ္ပာယ် မရှိတာ၊ ရှင်က ရှင်ကား မဝယ်နိုင်တိုင်း မော်တော်ကားကို ဇိမ်ခံပစ္စည်း ပြောမနေနဲ့၊ ရှင့်ဘတ်စကားကြီးထဲမှာ ငရဲပြည်ရှိနေလို့ ကိုယ်ပိုင်ကားက နိဗ္ဗာန်လို့ ထင်နေရတာ၊ တကယ့်တကယ်တော့ မြို့မှာ နေတဲ့ မိသားစု တစ်စုမှာ ကားတစ်စီး ရှိတာဟာ စည်းစိမ်ချမ်းသာ မဟုတ်ဘူး၊ လိုအပ်ချက် ပြည့်စုံရုံပဲ ရှိတယ်၊ နေ့စဉ် ဘဝမှာ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ သွားရေး လာရေး အခက်အခဲတွေကို ဖြေရှင်းတဲ့ နေရာမှာ သက်သာလွယ်ကူစေရုံပဲ ရှိတယ်၊ အခက်အခဲ နည်းပါးစေရုံပဲ ရှိတယ်၊ ဒီလိုပဲ တီဗွီတစ်လုံး၊ ရေခဲသေတ္တာ တစ်လုံးလောက်ဟာလဲ လိုအပ်ချက် ပဲ၊ ဗီဒီယိုအောက်စက်တွေ ဘာတွေလဲ မလိုပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခုလို နွေ ဘက်နေသိပ်ပူတဲ့ အခါမျိုးကျတော့ အဲယားကွန်ဒီရှင်နာ တစ်လုံးလောက် လိုချင်သေးတယ်၊ လောဘတက်တယ်လို့ မထင်ပါနဲ့၊ ပူတဲ့ဒဏ် မခံနိုင်

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

လို့ပါ။ ရှင် သိပါတယ်။ ဒါတွေဟာ လူနေထူထပ်တဲ့ မြို့ကြီးပြကြီးမှာ နေရတဲ့ ဒီခေတ် လူတွေအတွက် လိုအပ်ချက်တွေပါ။ ဟိုရှေးခေတ်တုန်းကလို လယ်ကွင်းအစပ်က စမ်းချောင်းလေး နံဘေးမှာ တဲကလေး တစ်လုံးနဲ့၊ အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာ တောရိပ်တောင်ရိပ်နဲ့၊ တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက် လယ်ကလေး လုပ်၊ တောင်ယာ စိုက်ခင်းလေးလုပ်၊ ငါးကလေးဖမ်း၊ တောထဲက ဖွတ်ပတ်တွေဖမ်း၊ ကလေးတွေလဲ ပညာသင်စရာမလို၊ သူတို့ ကြီးလာရင် ဘာအလုပ်အကိုင်တွေ လုပ်ကြမလဲ။ ဘာနဲ့ စားကြမလဲ ဆိုတာတွေလဲ တွေးပူစရာ မလို၊ ကိုယ့်လိုပဲ ဆက်နေသွားကြမှာ သေချာတယ် ဆိုတဲ့ ဘဝမျိုး၊ တခြားလဲ တွေးတောစရာ ဘာမှ မရှိတဲ့ ဘဝမျိုးဆိုရင်တော့ ဘာပူပန် တောင့်တစရာ လိုမလဲ။ သူတို့မှာ လိုအပ်ချက်က အင်မတန် နည်းတယ်။ နေ့စဉ် အသက်ရှင်ရတဲ့ ဘဝဟာ အင်မတန် သက်သာလွယ်ကူတယ်။ အဲဒီတော့ အရာရာ ပြည့်စုံနေသလိုပဲ။ အခု ကျုပ်တို့မှာက အစစအရာရာ အတွက် တွေးပူနေရတာ မဟုတ်လား။ ဘာမဆို လိုအပ်နေတာ မဟုတ်လား။ လိုတာတွေ မဖြည့် ဆည်းနိုင်တဲ့အခါ ဒုက္ခ ရောက်ရတာပဲ မဟုတ်လား။ လိုအပ်တဲ့ဟာတွေကို ပြောတာ၊ လိုချင်တာတွေ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။’

‘အေးပေါ့ကွာ၊ မြို့ပြ ဖြစ်လာတဲ့အခါ လူတွေမှာ မရှိမဖြစ်တဲ့ လိုအပ်ချက်တွေ ပိုများလာတာ မှန်တယ်။ ရေတို့၊ လျှပ်စစ်မီးတို့၊ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး ကိရိယာတွေ၊ ဆက်သွယ်ရေး ပစ္စည်းတွေ၊ အိမ်မှာလဲ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း အမျိုးမျိုးတွေ လိုကြပါတယ်။ creature comforts ဆိုတဲ့ လူသတ္တဝါတစ်ယောက် စားသောက်နေထိုင်မှုဘဝ သက်သောင့်သက်သာ ရှိစေရေးအတွက် လိုအပ်တဲ့ အရာတွေ၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်အနေအထားကို သက်သောင့်သက်သာ ရှိတဲ့ အနေအထားလို့ ခေါ်မလဲ။ သက်သောင့်သက်သာ ရှိတယ် ဆိုနိုင်ဖို့ ဘယ်အတိုင်းအတာထိ ပြည့်စုံရမလဲ ဆိုတဲ့ နေရာကျတော့ ပြဿနာရှိတယ်။ နေ့စဉ် ငါးပိရည် ကျိုလေး တစ်ခွက်ရရင် ထမင်းမျိုကျတဲ့ လူရှိတယ်။ ကြက်သားဟင်း မစားရရင် လည်ချောင်းထဲ

ထမင်းလုပ် နင်နေတယ် ဆိုတဲ့ လူမျိုး ရှိတယ်။ ဝီစကီလေး နှစ်ပက်
 လောက်နဲ့မှ ဒါမှ မဟုတ် ဘီယာလေးနဲ့ မျှောချမှ စားသောက်ရတာ
 ရှောရှောရှူရှူ ဖြစ်တယ် ဆိုတာမျိုးလဲ ရှိတယ်။ အဲသလိုပဲ ပစ္စည်း
 ကိရိယာတွေနဲ့ ပတ်သက်ရင်လဲ ထိုနည်းလည်းကောင်း၊ သက်သောင့်
 သက်သာ ထိုင်စရာ ပက်လက်ကုလားထိုင်လေး တစ်လုံး လောက် ရှိရင်
 ကောင်းမယ် ဆိုတာ ကနေ ဆိုဖာမှ၊ ဘယ်လို ဖြန့်လို့ ခေါက်လို့ ရတဲ့
 ဆက်တီမျိုးနဲ့မှ၊ သက်သောင့်သက်သာရှိဖို့ comfortable ဖြစ်ဖို့ကို လိုက်
 ရင်း တဖြည်းဖြည်း luxury ဖြစ်လာတယ်။ စည်းစိမ်ခံတာ စိတ်အလို
 ဆန္ဒ ရှိ သမျှ တောင့်တတာ ဖြစ်လာတယ်။ လူ့အလို ဆန္ဒဆိုတာက
 လွတ်ပေး ထားရင် အကန့်အသတ် မရှိ ကြီးထွားလာတဲ့ ဟာမျိုး၊
 ဘယ်တော့မှ မတင်းတိမ်တဲ့ ဟာမျိုး၊ ဟို တံငါသည် လင်မယား ပုံပြင်
 ကြည့်ပါလား၊ လောဘကြီးလွန်းတဲ့ အခါ နောက်ဆုံး ဘာဖြစ်သွားသလဲ’
 ‘အဖေကြီး ပြောပြ’ သမီးက တောင်းဆိုသည်။
 ‘တော်ပါ၊ ပြောမနေပါနဲ့၊ နားကြားပြင်းကပ်တယ်’
 မိန်းမက ဝင်ပြောသည်။
 ‘ပြော၊ ပြော အဖေကြီး ပြော၊ သမီး မကြားဖူးသေးဘူး၊ စော
 စောက တစ်ပုံလဲ မပြောဘူး’
 ‘လုပ်ပြီ ပုံရူးမ၊ ငါ နားငြီးတယ်ဟေ့’
 ‘ဟာ မေမေကလဲ၊ သမီးမှ မကြားဖူးသေးတာ၊ အဖေကြီး ပြော
 ပြော’
 ‘ဟုတ်တယ်၊ ပြောပါ အဖေကြီး၊ သားလဲ နားထောင်ချင်တယ်’
 ဟု သားက ဝင်ပြောသည်။
 ‘အေး၊ နားထောင်ချင်တဲ့ ပရိသတ်က နှစ်ယောက်ဆိုတော့ အဖေ
 ပြောမယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းတို့ အမေက နားကြားပြင်း ကတ်တယ်
 ဆိုတော့ တိုတိုပဲပြောမယ်၊ ဒီလိုကွယ်’

* * *

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

‘တစ်ခါတုန်းက တံငါသည် လင်မယားနှစ်ယောက် ရှိတယ်။ ပုံပြင်အဆို အရတော့ သူတို့ဟာ ပင်လယ်ကမ်းနားက ရှာလကာရည်အိုးကြီး တစ်လုံး ထဲမှာ နေကြတယ်။ အင်မတန် ညစ်ပတ် နံ့စော်တဲ့ တံငါတဲ ကလေး တစ်လုံးမှာ ကျဉ်းကျဉ်းကျူတ်ကျူတ် နေရတယ် ဆိုတဲ့ သဘော ဖြစ်မယ်။

‘တစ်နေ့ကျတော့ တံငါဟာ ထူးဆန်းတဲ့ ငါးကြီး တစ်ကောင် ဖမ်းမိတယ်။ ငါးက ရိုးရိုးငါး မဟုတ်ဘူး၊ တန်ခိုးရှိတဲ့ ငါးတစ်ကောင်’

‘တန်ခိုးရှိတဲ့ ငါးကလဲ ငါးများချိတ်မှာ မိသလား အဖေ’
သားက မေးသည်။

‘အင်း၊ သား မေးတာလဲ စဉ်းစားစရာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘုရားတောင် ဝဋ်ကျွေးမကုန်သေးရင် ခံရတယ်လို့ ပြောကြတယ် မဟုတ်လား၊ ထားပါ တော့၊ ဘာကြောင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ပုံပြင်ထဲမှာတော့ အဲဒီ တန်ခိုးရှိတဲ့ ငါးက ငါးများချိတ်မှာ မိလာတယ် ဆိုပါတော့။

‘ငါးက တံငါကို သူဟာ ရိုးရိုး ငါး မဟုတ်တဲ့ အကြောင်း။ သူ့ကို ပြန်လွှတ်ပေးဖို့ အကြောင်း မေတ္တာရပ်ခံတယ်။ တံငါလဲ ငါးပါးစပ် က လူစကား ပြောတာနဲ့တင် လန့်ပြီး ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်တယ်။

‘အိမ်ရောက်လို့ ဒီအကြောင်းကို သူ့မိန်းမ ပြန်ပြောတော့ ငါးဆီ က ဘာမှ မတောင်းလိုက်ဘူးလားတဲ့ မေးတယ်။ မိန်းမ ဆိုတာကတော့ လောဘ ရှိတာကိုး’

‘ဟုတ်တယ်၊ ရှင်က လောဘ မရှိ၊ ကျုပ်တို့ မိန်းမတွေပဲ လောဘ ရှိတယ်’ နားကြားပြင်း ကတ်သည် ဆိုသော မိန်းမက ဝင်ပြောသည်။

‘အေးပါကွာ ထားပါ၊ ပုံဆက်ပြောပါရစေ၊ ပုံပြင်ထဲက သဘောကို ပြောတာပါ။ တံငါသည်က လောဘ မရှိ၊ တောင်းရကောင်းမှန်း မသိ။ မိန်းမကတော့ ဒီလို ငါမျိုးဟာ တန်ခိုးရှိမှာ၊ တစ်ခုခုတောင်းရင် ရမှာ လို့ တွေးတယ်။ အဲဒါကြောင့် သူ့ယောက်ျားကို ပြောတယ်။ ရှင်ပင်လယ် နား ပြန်သွား၊ အဲဒီ ငါးကို ခေါ်၊ သူလာလို့ရှိရင် ကျုပ်တို့အတွက် အိမ်ကောင်းကောင်းလေး တစ်လုံး ပေးပါလို့ ပြောဆိုပြီး ခိုင်းတယ်။

‘တံငါလဲ ရေစပ်နား သွား၊ ငါးကို ခေါ်တော့ ငါးကြီးရောက်
လာတယ်။ အိမ်ကလေး တစ်လုံး သပ်သပ်ရပ်ရပ် လိုချင်ပါတယ် ပြော
တော့ ငါးက ယူစေ၊ ရစေလို့ ပြောလိုက်တယ်။ တံငါ အိမ်ပြန်သွား
တော့ ဟုတ်တယ်၊ အင်မတန် သပ်ရပ်တဲ့ အိမ်ကလေး တစ်လုံး၊ ခြံနဲ့
ဝင်းနဲ့၊ ကြက်ခြံ ဘဲခြံနဲ့၊ ဥယျာဉ်စိုက်ခင်းကလေးနဲ့၊ စိတ်ကျေနပ်စရာ
ပြည့်ပြည့်စုံစုံလေး။

‘ယောက်ျားက အိမ်ကလေး ခြံကလေး ကြည့်ပြီး ဝမ်းသာအားရ
ဖြစ်နေတဲ့ အချိန်မှာ မိန်းမ မျက်နှာ ကြည့်လိုက်တော့ သုန်သုန်မှုန်မှုန်နဲ့
ကျေနပ်ပုံ မရဘူး။ မိန်းမက လောဘကြီးတာကိုး’

‘လာပြန်ပြီ၊ ဒီမိန်းမ လောဘ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ပုံပြင်က မိန်းမ လောဘကြီးတဲ့ အကြောင်းပုံပြင်၊
ဒါပေမယ့် ငါ့ မိန်းမနဲ့တော့ တခြားစီပါ’

‘အမယ်၊ တော်ပါ’

‘ဟုတ်တယ်၊ တံငါသည် မယားက ရှာလကာရည်အိုးနဲ့ နေနေ
ရတဲ့ ဘဝက အိမ်နဲ့ ခြံနဲ့ ဖြစ်လာတာကို မကျေနပ်နိုင်ဘူး၊ တိုက်တစ်လုံး
ဆောက်ပေးပါလို့ ပြောရင် တိုက်ရမှာ၊ ခုတော့ အိမ်တောင်းမိလို့ အိမ်ပဲ
ရတာလို့ တွေးတွေးပြီး စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေတယ်။

‘ဒါနဲ့ နောက်တော့ ယောက်ျားကို ပြောတယ်။ ရှင် ငါးကြီးဆီ
ပြန်သွား၊ တိုက်နဲ့ နေချင်တယ်လို့ ပြော၊ သူ့မှာ ဘာမှ အပန်းကြီး
တာ မဟုတ်ဘူး၊ သူက ရစေလို့ ဆိုလိုက်ရင် ကျုပ်တို့ ရတာပဲ မဟုတ်လား
ဆိုတော့။

‘ယောက်ျားက သိပ်မသွားချင်ဘူးပေါ့လေ။ အားလဲ နာတယ်။
ရှက်လဲ ရှက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီမိန်းမနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းနေတာ ဆို
တော့ ကြာကြာ နားညည်းမခံနိုင်ဘူး။ မျက်နှာပူပူနဲ့ ငါးကြီးဆီ သွားပြီး
ပြောတယ်။ ကျွန်တော့်မိန်းမက နည်းနည်း ချေးများတယ်ဗျာ၊ အခု
ခင်ဗျား ပေးတဲ့ အိမ်ကို မကြိုက်ဘူး၊ တိုက်နဲ့ နေချင်လို့ ပြောနေတယ်

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

ဆိုတော့ ငါးက တိုက်ရစေ၊ ယူစေဆိုပြီး လုပ်ပေးလိုက်ပြန်တယ်။

‘တကယ့်တိုက်ကြီးပေါ့။ အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်း အဖိုးတန် ပရိဘောဂတွေ၊ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းတွေနဲ့။ သေတ္တာ ဗီရိုတွေထဲမှာလဲ ရွှေငွေရတနာတွေ အပြည့်အစုံပဲ။ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးထဲ ကြည့်လိုက်ရင် မြင်းစောင်းတွေ၊ အမဲလိုက် ခွေးတွေ ထားတဲ့ လှောင်အိမ်တွေ၊ မြင်းရထား တွေ၊ ဒါတွေကို ထိန်းသိမ်း ကိုယ်တွယ်ဖို့ အစေခံ အလုပ်သမားတွေ၊ စုံစုံညီညီနဲ့ တကယ့် မြို့စား ရွာစား အဆင့်အတန်းလောက် ရှိတယ်။

‘ခဏတော့ ကျေနပ်သွားပြန်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် များမကြာခင်မှာ လောဘကြီးတဲ့ မိန်းမက အခုအနေအထားဟာ နည်းသေးတယ် ထင်လာ ပြန်တယ်။

‘အဲဒီတော့ တံငါသည်ပဲ ငါးကြီးဆီ သွား၊ မရှက်မကြောက် ထပ်တောင်းပေါ့လေ။ ဘာတောင်းသလဲ ဆိုတော့ ရှင်ဘုရင် ဖြစ်ချင်တယ် လို့ တောင်းတယ်။ မြို့စား ရွာစား အဆင့်လောက်ကို မလိုချင်သေးဘူး၊ ရှင်ဘုရင်လောက် ဖြစ်မှ ကျေနပ်နိုင်မယ်။ အဲသလို ဖြစ်လာတယ်။ တံငါ သည် မဟုတ်ဘူးနော်၊ သူ့မိန်းမက ဖြစ်ချင်တာ။ ဘုရင်မပေါ့။

‘ဟာ ကျုပ်မိန်းမဗျာ၊ အားလဲ နာပါရဲ့၊ ဘုရင်မ ဖြစ်ချင်တယ် လို့ ပြောနေပြန်တယ်။ အဲဒါလေး လုပ်ပေးစမ်းပါဦးဗျာ ဆိုတော့ ငါးကြီး က ယူစေ၊ ဖြစ်စေပါပဲ၊ ပေးလိုက်ပြန်တယ်။ နန်းတော် ရဲတိုက်ကြီးနဲ့ မျှော်စင်ကြီးတွေနဲ့၊ စစ်သည် သူရဲ အစောင့်အရှောက်တွေနဲ့၊ ရွှေရောင် ငွေရောင် ပြုံးပြုံးပြောင်ပြောင်နဲ့၊ တံငါသည် မယားရဲ့ ခေါင်းပေါ်မှာ ရွှေသရဖူနဲ့။ ဘုရင်မကြီးပေါ့။ ဖြစ်သွားပြီ။ တံငါသည်ကလဲ ဘုရင်မရဲ့ ကြင်ယာတော်ပေါ့လေ။

‘မိန်းမရေ၊ မင်း ဘုရင်မ ဖြစ်သွားပြီ ဆိုတော့ အရာရာ ပြည့်စုံပြီ ပေါ့ကွာ၊ ဒီတိုင်းပြည်မှာ မင်းသဘော၊ မင်းစိတ်ထဲ ရှိရာ အားလုံး လုပ် နိုင်ပြီပေါ့လို့ တံငါသည်က ပြောတဲ့အခါ မိန်းမက ဘယ်ဟုတ်ဦးမလဲ ယောက်ျားရယ်တဲ့။ ကျုပ် တိုင်းပြည်က သေးသေးလေး၊ ဒီဟာလေးလောက်

မှာ ဘုရင်လုပ်ရရုံနဲ့ ကျေနပ်ရရင် ရာဇဝင်မှာ ဘယ်စာတင်ခံရပါမလဲ၊ ကျုပ်က အင်ပါယာရှင် ဧကရာဇ် ဖြစ်ချင်တာလို့ ဆိုပြန်တယ်။

‘ထုံးစံအတိုင်း တံငါသည်က ငါးဆီသွား။ ငါးကလဲ ယူစေ၊ ဖြစ်စေပဲ။ ပေးလိုက်ပြန်တယ်။ အင်ပါယာရှင် မဟာဧကရာဇ်ပေါ့။ တိုင်းငယ် ပြည်ငယ်လေးတွေက မင်းညီမင်းသားတွေ ရှင်ဘုရင်လေးတွေ စားလို့။ စစ်သည်ဗိုလ်ပါ မြောက်မြားစွာနဲ့ ကြီးကျယ်လှတဲ့ ညီလာခံ သဘင်ကြီးတွင်၊ ဗိုလ်ရှုခံ အခမ်းအနားကြီးတွင် ဆင်ယင် ကျင်းပလို့။ ဧကရာဇ်မကြီးက ခဏအဖို့တော့ ကျေနပ်သလို ဘာလိုလို။

‘ဒါပေမယ့် မကြာခင်မှာပဲ ယောက်ျားကို ပြောပြန်တယ်။ ငါးကြီး ဆီသွားဦး။ ကျုပ် ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီး ဖြစ်ချင်တယ်တဲ့။

‘ပုံပြင်က ဥရောပတိုက် ခရစ်ယာန်ဒေသက လာတဲ့ ပုံပြင်ကိုး။ သူတို့ သမိုင်းမှာ ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီးတွေ အင်မတန် တန်ခိုးကြီးတဲ့ အချိန် အခါ တစ်ခု ရှိခဲ့တယ်။ ဘုရင် ဧကရာဇ်တွေထက် တန်ခိုးကြီးတယ်။ ဘုရင်ဧကရာဇ်မှာ တိုင်းပြည်အကန့်အသတ် ရှိသေးတယ်။ ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီးမှာတော့ တိုင်းပြည် နယ်နိမိတ် အကန့်အသတ် မရှိဘူး။ သူဟာ ခရစ်ယာန်အားလုံးရဲ့ အကြီးအချုပ်ပဲ။ ခရစ်ယန် ဘုရင်တွေ၊ ခရစ်ယာန် တိုင်းပြည်တွေ အားလုံးရဲ့ အထက်မှာ သူ ရှိတယ်။ သူတို့ အားလုံးပေါ်မှာ တန်ခိုး အာဏာ ရှိတယ်။

‘ငါးကလဲ ဘယ်လောက် တန်ခိုးကြီးတဲ့ ငါးလဲ။ ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီး ဖြစ်ချင်တယ် ဆိုတာလဲ သူလုပ်ပေးနိုင်သေးတာပဲ၊ ဖြစ်စေဗျားတဲ့။

‘ဖြစ်တယ်၊ တံငါသည် မယား ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီး ဖြစ်သွားတယ်’

‘အဖေ၊ မိန်းမလဲ ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီး ဖြစ်နိုင်သလား’
သားက မေးသည်။

‘ပုံပြင်ထဲမှာ ဖြစ်တယ် သားရာ။ ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီး ဖြစ်စမှာ နည်းနည်း ငြိမ်သွားပြီး များမကြာခင် တံငါသည် မယားဟာ မရွှင်မပျ

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

ဖြစ်လာပြန်သည်။ ညဘက် မအိပ်နိုင်၊ တလူးလူး တလိမ်လိမ်နဲ့။

‘တစ်ညကျတော့ သန်းခေါင်ကျော် တစ်ချက် နှစ်ချက်တီးလောက် မှာ အိပ်ရာက ထလာပြီး ပြတင်းပေါက်ကနေ အပြင်ဘက် အမှောင်ထုထဲ ကြည့်ပြီး ပြောတယ်။ နေက အခု ထက်ထိ မထွက်သေးဘူးလားဟဲ့ တဲ့။’

‘တံငါသည်လဲ လန့်ပြီး အိပ်ရာက နိုးလာတယ်။’

‘ဘာဖြစ်တာလဲမေးတော့ ဒီနေ့ကို သူ့အလိုရှိတဲ့ အချိန် ထွက်အောင် ဝင်အောင် လုပ်နိုင်ချင်တယ်တဲ့။’

‘ဟ၊ အဲဒါတော့ ဘုရားသခင်မှ တတ်နိုင်မှာပဲလို့ ပြောတော့ သူက ကျုပ် ဘုရားသခင် ဖြစ်ချင်တယ်တဲ့။’

‘အဲဒါ ငါ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ ဆိုတော့ ရှင် ငါးကြီးဆီသွားပေါ့ တဲ့၊ သူ့ဘာမဆို လုပ်ပေးနိုင်တာပဲတဲ့။’

‘ဟ၊ ကျန်တာတွေ ဖြစ်ပေမယ့် ဘုရားဖြစ်အောင်တော့ ဘယ် လုပ်ပေးနိုင်ပါမလဲ ဆိုတော့။’

‘သွားမှာသာ သွားစမ်းပါတဲ့။ တောင်းမကြည့်သေးဘဲနဲ့ မရဘူး ပြောနေတယ် ဆိုပြီး အတင်းသွားခိုင်းတယ်။’

‘တံငါသည်ကလည်း မိန်းမခိုင်းတယ် ဆိုရင် သွားပြန်တာပဲ။’

‘ငါးကြီးနဲ့ တွေ့လို့ သူ့မိန်းမက ဘုရားသခင်လို တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ် ရချင်တယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းလည်း ပြောရော ငါးကြီးက ခင်ဗျားပြန် တော့၊ ခင်ဗျား မိန်းမ ရှာလကာရည်အိုးထဲ ပြန်ရောက်နေပြီလို့ ပြောပြီး ရေအောက်ကို ငုပ်သွားတယ်။ နောက်ထပ် လုံးဝ ခေါ်လို့ မရတော့ဘူး။’

‘အဲဒီနေ့ကစပြီး လင်မယားနှစ်ယောက် နဂိုမူလ အတိုင်း ဆင်းရဲ စုတ်ပြတ်တဲ့ ဘဝမှာပဲ တစ်သက်လုံး နေသွားကြရတယ်တဲ့။ ပုံပြင်က အဲဒါပဲ’

* * *

‘ဟယ်၊ နှမြောစရာကြီးနော် ဖေဖေ’ သမီးက ဆိုသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ လောဘကြီးရင် အဲဒီလို ဖြစ်တာ ထုံးစံပဲ၊ ပုံပြင်ထဲ မှာသာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ့်လောကထဲမှာလဲ တံငါသည် မယားလိုဟာမျိုး တွေ အများကြီး ရှိတယ်။ တကယ် ပိုက်ဆံချမ်းသာရာကနေ ကုန်းကောက် စရာ မရှိအောင် မွဲသွားတာတွေ၊ သူဌေးကြီး ဘဝကနေ ဒေဝါလီ ခံသွား ရတာတွေ ရှိတယ်’

‘ဒေဝါလီ ခံတယ် ဆိုတာ ဘာလဲ ဖေဖေ’ သမီးက ဆိုသည်။

‘ဒေဝါလီခံတယ် ဆိုတာ သူများကြွေး မဆပ်နိုင်လို့ ကိုယ့်ရှိသမျှ ပစ္စည်းအကုန် ထိုးပေးလိုက်ရတာ၊ အိမ်ပေါ်က အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ် တစ်ခုနဲ့ ဆင်းလာခဲ့ရတာ’

‘ဘာလို့ အဲဒီလို ဖြစ်ရတာလဲ’

‘လောဘကြောင့်ပေါ့၊ သန်းတစ်ရာ ချမ်းသာရာကနေ သန်းတစ် ထောင် ချမ်းသာအောင် ဆိုပြီး သူများ ပိုက်ဆံတွေ၊ ဘဏ်တကာက ငွေတွေ ချေးပြီး ဧရာမ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းကြီးတွေ လုပ်တယ်။ စီးပွားရေး လုပ်ငန်း ဆိုတာမှာ ရှုံးရင်လဲ နည်းနည်းပဲ ရှုံး၊ မြတ်ရင်လဲ နည်းနည်းပဲ မြတ်တဲ့ လုပ်ငန်းမျိုး ရှိတယ်၊ သူဌေးဖြစ် ခွေးဖြစ်ဆိုတဲ့ လုပ်ငန်းမျိုး လဲ ရှိတယ်၊ လောင်းကစား လုပ်သလို လုပ်ရတဲ့ ဟာမျိုးတွေ၊ မြတ်ရင်လဲ အကြီးအကျယ် မြတ်၊ ရှုံးရင်လဲ အကြီးအကျယ် ရှုံး။ မြန်မြန် ချမ်းသာ ချင်တဲ့ လူမျိုး၊ သိပ်လောဘကြီးတဲ့ လူမျိုးက သူဌေးဖြစ် ခွေးဖြစ်လိုင်းကို လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် လူဆိုတာ လောဘ တတ်နေတဲ့ အခါမျိုးမှာ ခွေးဖြစ်မှာကို မမြင်ဘူး၊ သူဌေးဖြစ်မှာပဲ မြင်တယ်။ လုပ်ငန်းကြီး ခွက်ခွက်လန်အောင် ရှုံးပြီ ဆိုတဲ့ အခါကျတော့ စောစောတုန်းက သူ့ကို သူဌေးမို့လို့ ယုံယုံကြည်ကြည် ပိုက်ဆံ အမြောက်အမြား ထုတ်ချေးထား တဲ့ လူတွေက ချက်ချင်း ပြန်တောင်းကြရော။ သူရှုံးထားတာက သူပိုင် တဲ့ ငွေသန်း တစ်ရာထက် ပိုနေရင် ကြွေးကျေအောင် ဘယ်ဆပ်နိုင်တော့ မလဲ။ အဲဒီအခါ ဒေဝါလီခံရတယ်၊ လူမွဲစာရင်း ကြေညာရတယ်။

လူသုံးပစ္စည်းရောင်းသူများ နှင့်အခြားဝတ္ထုများ

ကျွန်တော် မွဲသွားပါပြီ၊ အဲဒါကြောင့် ကြွေးတွေ ကြေအောင် မဆပ်နိုင် တော့ပါ။ ကျွန်တော့ ရှိသမျှ အိမ်တွေ၊ ကားတွေ ဝေငှယူသွားကြပါ ဆိုတာမျိုး လုပ်လိုက်ရတာပေါ့။ အဲဒါ တံငါသည် မယားဖြစ်ပုံနဲ့ ဘာ ကွာခြားသလဲ၊ အပေါ်ယံသာ ကွဲတာ၊ အရင်းခံသဘောက အတူတူပဲ၊ လောဘကြီးလို့ ဒုက္ခရောက်တာ’

‘ရှင်နော်၊ ကလေးတွေကို လောဘနည်းရေး တရားတွေချည်း ဖိဟောနေ။ နင်တို့လဲ နင်တို့ အဖေစကား ကြပ်ကြပ် နားထောင်၊ ဟိုမှာက သူဌေးဘဝကမှ ပြန်မွဲသွားတာ၊ နင်တို့ အဖေက မွဲတဲ့အဆင့်က တစ်ခါမှ တက်တာ မဟုတ်ဘူး။ လူဆိုတာ လောဘကြီးလွန်းရင်သာ မကောင်းတာ၊ တန်ရုံသင့်ရုံတော့ လောဘ ရှိဖို့ လိုတယ်။ အထူးသဖြင့် ဒီခေတ်မှာ လူတကာ အလုအယက် အပြိုင်အဆိုင် လုပ်နေကြတာ၊ ပညာ သင်တာမှာရော၊ စီးပွား ရှာတာမှာရော၊ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေးမှာရော သူ့ထက်ငါ သာအောင် လုပ်နေကြတာ၊ လောဘ မရှိရင် လူရာမဝင် ဖြစ်မယ်၊ လူတန်းမစေ့ ဖြစ်မယ်၊ လောဘစိတ်ကို နည်းနည်းတော့ မွေးကြ’

သားက အမေ့စကား နားထောင်ပြီး အဖေမျက်နှာ ပြန်ကြည့်သည်။
ထို့နောက် စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောသည်။

‘မေမေလဲ လောဘမကြီးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အဖေကြီးကတော့ လောဘ တော်တော်နည်းတယ်လို့ ဆိုရမယ်နော်၊ ပြီးတော့ စိတ်လဲ ရှည် တယ်၊ သည်းခံတတ်တယ်၊ ဘာသာတရား လိုက်စားရင် တို့အဖေဟာ သောတာပန်တို့ ဘာတို့ အဲဒီလို တစ်ခုခု ဖြစ်ချင် ဖြစ်သွားနိုင်တယ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်’

သမီးက သူ့အစ်ကို စကားကို ဝင်ထောက်ခံသည်။

‘အမလေးလေး၊ သူတို့ အဖေကို အထင်ကြီးနေလိုက်ကြတာ၊ နင်တို့ အဖေက သောတာပန် အနာဂါမ်လောက်မှန်းတာ မဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ ဘုရားဖြစ်ဖို့ မှန်းနေတာ၊ လောဘ နည်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ လောဘကြီးလွန်း အားကြီးနေတာ တံငါသည် မယားဟာ ငါ မဟုတ်ဘူး သူ၊ သူ ဘုရားဖြစ်

၁၈၄

ဖေမြင့်

ချင်နေလို့ ငါ့ရော နင်တို့ပါ သူနဲ့အတူ ရှာလကာရည်အိုးထဲ နေနေရတာဟဲ့၊
နားလည်ကြပြီလား’

ကျွန်တော် မီးဖိုချောင်မှ အသာ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

‘ဒီနေ့ စကားရည်လှပဲမှာ အမေကြီး နိုင်တယ်’

သမီး၏ မှတ်ချက်ချသံကို အိမ်ရှေ့ဘက်ဆီမှ လှမ်း၍ ကြားလိုက်
ရသည်။

[ရင်ခုန်ပွင့်၊ စက်တင်ဘာလ၊ ၁၉၉၂]

ပေပြင်

ထုတ်ပေးသည့်အရပ်အဖွဲ့များ
နှင့် အခြားအဖွဲ့တို့က

ပန်ဆီစီဇာ

